

JENŮ
REJTŮ

PLAVOVLASÝ
CYKLÓN

PLAVOVLASÝ CYKLÓN

JENŮ REJTŮ

ODEON

Přeložila
ESTERA SLÁDKOVÁ

(C) Frau Dr. Gyula Révai
und Péter Révai, 1959

Translation
(C) Estera Sládková, 1988

• PŘEDMLUVA

Autor kajícně, leč stručně doznává,
že jeho příběh má předehtu

Takzvanou předehtu příběhu chtějí mít čtenáři i autor co nejrychleji za sebou. Jednak je to nuda, jednak šablona, zvláště dnes, kdy některé druhy literatury se smolí už ani ne řemeslně, ale docela jako v kuchařině, podle hotových receptů. Například: "Vraž do toho dvě mladá milující srdce, zlom je, uveď do varu vášně, navrch nasyp špetku církevního požehnání, a to vše dobře udušené nebo i pěkně uhozené můžeš čtenáři kdykoli servírovat." Asi bude rozumnější jednoduše přiznat, že je nezbytné seznámit čtenáře s některými událostmi, jež našemu příběhu předcházely. Ať to máme rychle s krku; čím dřív, tím líp.

Co tedy potřebujeme k mému románu?

Především si připravíme jednu chudou mladou dívku; živí se překládáním balad, ovšem nijak skvěle, protože ve světě velkokapitalistů se jen ve zcela mizivém počtu vyskytují tací, kdo se domohli majetku zrovna překládáním balad. Dále vezmeme jednoho starého trestance, jeho srdce pečlivě očistíme od všech hříchů, až nakonec někde hluboko na dně narazíme na drahokam opravdové lidské dobroty. Tento drahokam má cenu nejmíň miliónu liber šterlinků. Starý trestanec, Jim Hogan, byl svého času spolužákem Mr. Westona, otce zmíněné mladé dívky. Mr. Weston občas navštěvoval svého přítele trestance a tu a tam mu poslal i balíček, zkrátka snažil se ulehčit Jimu Hoganovi jeho neblahý úděl. Když pak Mr. Weston zemřel, tradici ochrany nad starým zločincem převzala jeho rodina. Hogan dostával i nadále balíčky a místo zesnulého ho teď navštěvovala Westonova dcera Evelyn. Krom toho potřebujeme také jednoho lehkovážného mladíka jménem Eddy Rancing. Je to snílek a i jinak neseřízný pán. Bydlí v mansardě vedle bytu Westonových. Co se týče zaměstnání, pracuje na vynálezu, který se namontuje na motocykl a vynese milióny. Vynálezu chybí už jen základní princip. Mladík studoval z dob-

rodiní svého poručníka a strýce Mr. Arthura Rancinga na univerzitě asi dva semestry práva. Teď už delší dobu, vždy od prvního do čtvrtého v měsíci, svědomitě promrhává peněžní zásilky svého strýce a poručníka Mr. Arthura Rancinga v kartách. Ve volných chvílích je zamilován do miss Evelyn Westonové, až do začátku našeho příběhu beznadějně. Kromě Eddyho Rancinga musíme představit ještě Mr. Charlese Gordona, kterému právě vyprší šestiletý trest a on opustí káznici. Pět let a tři sta šedesát dva dny snesl docela obstojně, ale teď mu už celá ta věc s káznicí začíná lézt na nervy a zbývající tři dny mu připadají k nevydržení. Někdy se to člověku stává. Jeden můj přítel horolezec, který už několikrát zdolal Mont Blanc, minulý týden nafackoval domovníkovi, že nejedí výtah a on se musí dopravovat do pátého patra pěšky. Gordon si tři dny před propuštěním stěžoval na prudké migrény a bušení srdce, načež ho uznalý vězeňský lékař poslal do nemocnice.

● PRVNÍ KAPITOLA

Jistý milionář postaví navždy na zem kbelík s kličkem. Pořizuje závěť o svém majetku, který lze lehko najít. Musí být někde tady na naší planetě. Ředitel podává hlášení o trestanci, který měří metr devadesát, nos mu hyzdí stará jizva a lze předpokládat, že nespal. To je špatné. I stěny mají uši, v osobě Eddyho Rancinga. Ten má následující plán: oloupí dívku, aby ji učinil bohatou. Pádí pryč.

● 1 ●

Milionář s kbelíkem v ruce se na vteřinku zastavil.

Vzápětí toho velice litoval, protože pořádný dloubanec ho upozornil, že si má pospíšet, v dílně na něj už čekají. V dílně vskutku čekali na milionáře s kbelíkem jeho spolubydlící Ti totiž ubíjeli volný čas výrobou papírových pytlíků a pro tuto kratochvíli potřebovali neustále přísun kličku, který získávali prostřednictvím výše inzultovaného milionáře.

Onen bohatý pán přijal dloubnutí do žeber s netečností nepřiměřenou jeho společenské třídě. Milionář totiž, jakkoli to zní neuvěřitelně, byl obyvatelem anglické káznice, nacházející se v obci Dartmoor. Už osm let žil momentálně v tomto prostředí. Že je milionář, to o něm nikdo nevěděl. Celkem se o něm nevědělo nic víc, než že je to uzavřený, na slovo skoupý, poněkud těžkopádný starý pán, který byl už v docela úctyhodném věku, po plných třiceti letech služby na poli zločinu, poslán do Dartmooru na poctivě zasloužený odpočinek s doživotním plným zaopatřením.

Tady už vede penzionovaný zločinec prostý, poklidní život: úklid cely, procházka, lepení pytlíků, občas balíček s potravinami a jednou za čas návštěva. Jimmyho Hogana navštěvovala jen jedna osoba, miss Evelyn Westonová. Když bývalý spolužák zemřel, přijížděla za trestancem jednou za dva měsíce ona; promluvila na něj pár slov a on jen nevrle, nakvašeně cosi zabručel.

Miss Westonová studovala na univerzitě filozofii, což nevrhá

zrovna nejpříznivější světlo na praktického ducha té mladé dámy. Je to zvláštní, ale je to tak: ti, kdož se učí moudře myslet u největších mistrů, přijdou jen ve zcela výjimečných případech na nějaký nápad, který by jim mohl být užitečný. Evelyn Westonová se například snažila uživit tím, že překládala staré francouzské balady do angličtiny. Vezmeme-li v úvahu, že v Anglii v době našeho příběhu přímo katastrofálně klesala poptávka po francouzských baladách, nemůžeme se divit, že miss Westonová žila s matkou v mansardě jednoho činžáku na Kings Road ve velké bídě. Penze po zemřelém Westonovi sotva stačila na živobytí. Naštěstí bratr Mrs. Westonové, i když nebyl zrovna boháč, měl ostatečné příjmy, aby příležitostně vypomáhal své sestře nějakou tou sumičkou. Tento bratr, Mr. Bradford, byl pánský krejčí. Vedlo se mu docela dobře, protože vedle své živnosti se věnoval i burzovním spekulacím, a to celkem úspěšně.

Pokládal jsem za důležité to vše zde uvést jen proto, aby si čtenář udělal představu o obětavosti Evelyn Westonové, která navzdory svým vlastním stísněným poměrům nenechala starého zločince Jima Hogana napospas osudu a přinášela mu občas do Dartmooru balíček na přilepšenou.

• 2 •

Když Jim Hogan seděl už patnáct let, jeho případ se dostal před nejvyšší fórum, před stolicí, která vynáší už pouze a jedině osvobozující rozsudky. Starý Hogan čekal ve vězeňské nemocnici, až bude propuštěn na svobodu ze své pozemské schránky, a poněvadž stál před instancí, kde se i ten největší zločin scvrkne domrňava vedle sebemenšího dobrého skutku, mohl si být jist, že v nejbližších hodinách opustí Dartmoor.

V osm hodin večer se stalo něco neočekávaného. Starý Hogan prohlásil, že chce pořídit závěť. Lékař to prisuzoval zpočátku horečce. K čemu je dobrá závěť u takového starého trestance? Jeho tělo patří zemi, jeho duše peklu a jeho oděv státu. Ale protože vězeň trval na svém nepochopitelném nápadu a protože i ředitelé káznic málokdy zamítají poslední přání umírajícího, byl sepsán protokol o poslední vůli starého pána. Přítomni byli, jak si to přál, jenom kněz a ředitel.

Příštího dne seděl už starý Hogan na okraji Saturnu a vesele klátil nohama. Když se z perspektivy mnoha tisíc světelných let ohlížel zpátky na naši břichabolnou planetu, mnul si spokojeně ruce:

Odkázal miss Evelyn Westonové zhruba milión liber.

• 3 •

Nerad posuzuji lidi podle jejich slabosti. Kromě toho zvědavost nepokládám za hřích. Třeba se z ní opravdu rychle stárne, čemuž by nasvědčovala i skutečnost, že spousta dam už v poměrně velmi mladém věku pilně navštěvuje kosmetické salóny, ale hříchem zcela určitě není. Zvědavost má ovšem dvojče. Je to odporný parchant, zrůda od narození: slídilství. Člověkem, který poslouchá za dveřmi, opovrhují. Kdykoli jsem tajně něco vyslechl, vždy jsem pak z toho měl duševní konflikt. Věřte mi, je to něco jako úkladná vražda: vlastně zezadu probodneme tajemství druhého člověka. Ani Eddymu Rancingovi nemůžeme tuto zákeřnost prominout, třebaže byl zamilovaný a my dobře víme, jak dovede tento duševní stav rozleptat i charakter z nejtvrďší ocele. Eddy Rancing tajně poslouchal. Mansardy jsou odděleny tak slabými stěnami, že k tomuto úkonu mu stačilo přitisknout ucho k tapetě, a hned slyšel krásně každé slovo, které Evelyn a její matka v sousedním bytě pronesly. Čím dál poslouchal, tím víc se mačkal na zeď a ze všeho nejraděj by byl k ní přiložil i druhé ucho, nebýt toho, že nám příroda k velké nelibosti všech slídilů rozmístila uši tak, že vyrůstají z obličejů ve dvou různých rovnoběžných rovinách. Zaplať pánbůh i tak slyšel výborně.

Evelyn četla nahlas dopis. Tím dopisem byla závěť starého Jima Hogana. Přišla odpolední poštou.

"Na přání vězně Jima Hogana ochotně dosvědčujeme, že jmenovaný dle naší osobní zkušenosti, ale i dle názoru ústavního lékaře při zdravém rozumu a vzdor své nemoci také při plném vědomí nadiktoval následující závěť a stvrdil ji vlastnoručním podpisem.

Podepsaní: duchovní G. H. Gladstone a ředitel M. Crickley."

"Svůj majetek v hodnotě jednoho miliónu liber šterlinků odkazují dceři Samuela Westona miss Evelyn Westonové, bytem v Londýně, Kings Road č. 4. Majetkem v hodnotě jednoho miliónu se rozumí diamant velikosti ořechu, který jsem dostal darem. Zní to sice

dost nepravděpodobně, ba zázračně, ale doba, kdy se to stalo, byla vůbec dobou nepravděpodobných a zázračných událostí. Koncem, války jsem spolu s několika dalšími anglickými vojáky vstoupil do Kolčakovy kontrarevoluční armády. Tažení skončilo na Sibíři, ale mně se podařilo za cenu neuvěřitelných útrap vrátit do evropského Ruska. Potom jsem se s papíry jednoho mrtvého Rakušana dostal do vlaku, který vezl zajatce, a tak jsem dojel do Moskvy. V Moskvě jsem pak s několika podobnými typy jako já založil podnik; jeho finanční základna spočívala v odírání bohatých lidí, kteří chtěli za každou cenu za hranice. Vyhlédli jsme si je a nabízeli jim, že je dostaneme do Polska. Pro tyto účely jsme si opatřili i vojenský nákladník. Potom jsme je někde na opuštěném místě jednoduše oškubali dohola a nechali stát na silnici. Tak nám naletěl i náš poslední zákazník. Byl to šedovlasý vousatý stařeček tichého hlasu. Sliboval nám pohádkovou sumu, když ho propašujeme do Polska. Rovných padesát tisíc dolarů! Ten den jsme už nikoho jiného ani nebrali. Naložili jsme dědu i s jeho bednami a balíky a odvezli ho asi tak dvě stě verst daleko, na místo, kde silnice vedla zasněženým lesem. Tam jsme ho obrali o všechno. Totiž byli bychom ho rádi obrali, ale nešlo to. Náš cestující měl zavazadla nacpaná jen šatstvem, knihami a podobným haraburdím. Rozřezali jsme mu podšívku kabátu, bedny roztřískali napadrť, ale nebylo to nic platné; ten člověk u sebe neměl zholu nic. Moji tři společníci se na něho obořili, z čeho že chtěl zaplatit těch padesát tisíc dolarů. "Dám vám i víc," prohlásil náš klient, "ale až na druhé straně. Můj majetek už totiž není v Rusku." Jeden z naší party na něj vytasil kudlu, a neodstrčit ho, na místě by dědka oddělal. Teď už nemám proč se ještě nějak obhajovat; byl jsem gauner zlodějská a když se přitrefilo, že mě někdo načapal při práci, nekoukal jsem, kam bodám. Ale jedno si vzít nenechám: lidský cit ve mně nikdy neodumřel. Nedopustil jsem, aby dědu zamordovali. Byla z toho hádka, potom i rvačka. Nakonec shodili s auta i mě a odfrčeli. Nebudu tady podrobně vykládat, jak jsme se s dědou trmáceli přes městečka a samoty celou tu dálku k polským hranicím. Pro můj příběh je důležité jen tolik, že nakonec jsme dorazili k onomu kritickému úseku naší cesty, kde byly na dobu mírových jednání oba státy odděleny několikakilometrovým pásem, zvaným neutrální zóna. Byla krutá zima. Špatně oblečený, se zraněnou rukou a s utahaným dědkem na krku

jsem se tam plahočil ve sněhu. "Pane," omílal děda pořád dokola, jak mi chtěl dodat drobet páry, "uvidíte, jestli z toho vyvážneme živí, udělám z vás boháče." Nejradši bych mu jednu vrazil. "Dejte pokoj s těmi povídkami, máte tak akorát ty kalhoty na sobě." Ještě teď ho vidím živě před sebou, jak se na mě podíval: "Mýlíte se, pane. Moje šperky v ceně mnoha miliónů jsou už dávno v Paříži. Synovi se podařilo ještě včas odjet. Taková je pravda. Udejte sumu, jakou chcete, a nebudete neskromný." Vztekly jsem se už málem neznal. "Víte co," vyjel jsem na něj, "snad abychom se rovnou tady v tom psím čase dohodli, že mi příležitostně přivezete do Londýna svůj nejcennější rodinný šperk. Zaručeně se vám to vyplatí." Klidně přikývl: "Když budeme živi, pane, přivezu vám do Londýna náš nejcennější rodinný šperk. I když právě s tím se budu jen velmi nerad loučit, protože je to ten nejkrásnější diamant ze staré carské koruny." Umíte si představit, co jsem mu na to řekl. Kolem nás jen závěje a bláznivě vířící sněh, vítr nás div neporazil a k dovršení hrůzy se z dálky ozývalo strašidelné vytí vlků. To už jsme zabloudili. Teď teprve přišlo to nejhorší. S vypětím posledních sil jsme se tam potáceli, kolena se nám podlamovala, až nakonec jsme přece jen znovu narazili na stopy kol ve sněhu. Ke konci jsem už musel já se svou bolavou rukou dědu tahat, a to jsem se sám sotva vlekl. A přece bych nebyl schopen nechat ho tam ležet v té mrazivé bílé pustině. Se skřípěním zubů, celý vztekly, vláčel jsem ho dál. Nakonec jsme natrefili na polské pohraničníky. Dědu odvezli ve vážném stavu do nejbližší nemocnice a i já byl tak vysílený, že jsem musel vypít celou láhev kořalky, abych se vzpamatoval. V dobytčáku, narvaném utečenci, jsem přijel do Gdaňska a odtamtud na jednom anglickém křižníku domů. Na dědu jsem dočista zapomněl. V Londýně jsem se zase sešel se starými kamarády a hned jsme se pustili do práce. Po několika úspěšných vloupáních jsme vybuchli. Zašili mě. Protože jsem byl recidivista, dostal jsem dva roky, i když dokázat mi mohli jenom jedno vloupání. Můj advokát mě varoval, abych si to, až mě pustí, moc rozmyslel, než se do něčeho zase zapletu, protože jestli přijdu znovu před zákon, napaří mi maximum. Ale co má člověk dělat, když má čtyřicítka za sebou a v životě nezkusil nic jiného než loupit a krást. Už čtyři dny po propuštění jsem se vloupal do obchodního domu Manhattan. Kdybych byl počkal jeden jediný den! Čtyřadvacet hodin rozhodlo o tom, že ne-

končím svůj život jako bohatý vážený občan, ale umírám jako vězeň, který si odseděl doživotní trest do poslední vteřiny. V obchodním domě mě přistihl noční hlídač. Došlo ke rvačce. Nakonec jsem ho bodl nožem a utekl. Myslel jsem, že je mrtvý. Řekl jsem si, že sbalím krámy a zmizím z Anglie. Ráno, až se vražda provalí, podezření padne i na mě, to mi bylo jasné. Že by mi mohli přijít na stopu už během noci, na to jsem vůbec nepomyslel. A to se právě stalo. Hlídač nebyl mrtvý. Těžce raněný se doplazil k poplašnému zvonku. Policie tam byla v několika minutách. I naprosto povrchní popis osoby, který jim podal raněný, detektivům stačil, aby mě poznali. O tom já ovšem nevěděl. Já žil v domnění, že hlídač je po smrti, a než otevřou obchodní dům, že budu už dávno za horami. Bydlel jsem v Knightbridge číslo 8. Vedle v přízemí byl velký obchod s uměleckými předměty, vedli tam hlavně keramiku a sochy. Je to firma Longson & North, tu adresu si dobře zapamatujte."

Eddy Rancing nepřestal ani na okamžik poslouchat, ale zároveň vylovil z kapsy tužku a rychle si poznamenal na zeď vedle svého ucha tu adresu.

"Je to úžasný příběh," řekla Evelyn.

"Čti dál," šeptala vzrušeně Mrs. Westonová. Evelyn pokračovala ve čtení a Eddy Rancing v odposlouchávání.

"Spěchal jsem domů. První překvapení mě očekávalo u domovních dveří, kde v tuhle pozdní noční hodinu stál nádherný bourák. Vešel jsem do svého pokoje. U stolu proti dveřím seděl ten dotyčný starý pán, kterého jsem převedl přes hranice. Ale jak se ten člověk změnil! Oči mu vesele svítily, ve tváři ani stopa po někdejší skleslosti a smutku, teď z ní vyzařovala laskavost, klid a sebevědomí. Byl ohromně elegantně oblečen, na stole před ním ležela hůlka a klobok. S úsměvem mi vykročil naproti.

"Máme spolu ještě nějaké menší účtování, pane, jestli mě paměť neklame. Dovolte, abych se konečně představil. Jsem kníže Radzovill. Už dávno bych se byl přihlásil, ale dlouho jsem byl těžce nemocný a potom zas jsem se nemohl dopátrat vaší adresy. "

Už ani nevím, co jsem na to zakoktal. Položil mi ruku na rameno, a jako kdyby se chystal k dobrému vtípu, vesele pokračoval:

"Nesu vám úhradu za tu cestu, i když vím, že co jste pro mě udělal, to se diamanty zaplatit nedá. Pokud si vzpomínám, žádal jste

můj nejvzácnější rodinný šperk."

Podal mi malé černé pouzdro s diamantem. Tak velký a čirý drahokam jsem jaktěživ neviděl. Na celém světě by se asi moc takových kamenů nenašlo. Jak jsem byl z toho celý u vytržení, zapomněl jsem na vraždu, na útěk, prostě na všechno. Jen jsem tam stál a zíral na třpytivý diamant.

"Už tenkrát jsem vám říkal, že se s tím šperkem budu jen nerad loučit, protože svého času zdobil starou carskou korunu; Ale to samozřejmě nemůže být důvod, abych porušil svůj slib. Rodina knížat Radzovillů vždy ochotně dosvědčí, že tento diamant je právoplatným vlastnictvím Jima Hogana, který ho získal poctivou cestou. "

"Dě-děkuju vám, " koktal jsem hloupě.

"Není zač," odpověděl. "Ten diamant je jen nepatrnou protihodnotou za vaši službu. Žijte blaze, pane. "

Stíkl mi ruku a odešel. Dole zahučel motor. Vykoukl jsem z okna. Právě včas. Za autem knížete zastavilo další, mnohem větší auto. Vyskakovali z něho policajti a detektivové. Tragikomická situace! Stojím tam s diamantem pohádkové ceny v ruce a jsem přitom pronásledovaný loupežný vrah. Na uvažování jsem měl tak akorát jednu vteřinu. Diamant je můj, i když mě dostanou. Ale kolik postižených, co jsem je okradl, se v tu ránu přihlásí se svými nároky, jakmile se roznese, že Jim Hogan je majitelem diamantu závratné ceny? Musím ho schovat. Ale kam?... Policie už musí být na schodech. Rozhlížel jsem se. Vtom se ozval zvonek. Vyskočil jsem oknem koupelny do světlíku. Naproti vidím nějaké otevřené okno, vlezl jsem tam. Byl jsem ve velikánské místnosti. Všude samé bedny, piliny, balící papír a smetí. Z okna koupelny rachotila za mnou střelba. Běžel jsem dál. V další místnosti pronikalo oknem z ulice už ranní světlo, takže jsem se mohl přece jen orientovat. Byl jsem v dílně, která patří k obchodu s uměleckými předměty. V rohu stála velká keramická pec. Odtud už cesta nikam dál nevedla. Venku, tam na ulici za výkladní skříní, stálo policejní auto a pět šest hlídkujících policajtů kolem číhalo, odkud se vynořím. Najednou jsem si všiml, že na stole stojí nedodělané sošky. Jedna menší soška, zdobící malou smaltovanou kazetu, znázorňovala Buddhu. Náhodou jsem na ni sáhl. Cítil jsem, že hmota je ještě měkká. Vmáčkl jsem diamant do měkké masy Buddhovy sošky a rychle jsem po ni přešel špachtlí, abych za-

hladil stopu. Musel jsem nechat diamant diamantem a spoléhat na svůj důvtip, že až jednou vyjdu z basy, keramickou sošku na smaltované kazetě už nějak vypátrám. Není ovšem taky vyloučeno, že soška se mezitím rozbije a diamant padne do rukou někomu jinému, ale takhle mám aspoň naději, že bude nakonec přece jen můj. V takovém velkém obchodě snad vedou záznamy o tom, co komu prodali, takže pak se třeba chytnu téhle nitky a ta mě povede za soškou. I kdybych měl někdy za deset let pátrat třeba u padesáti lidí, ani tak to není neuvěřitelný úkol. Za chvíli jsem už uháněl v policejním autě směrem ke Scotland Yardu. Třebaže hlídač nezemřel, já dostal doživotí. Po léta jsem si dělal naděje, že uteču nebo že dostanu milost a potom najdu kazetu se soškou Buddha. Teď už nemám v co doufat a to tajemství si nechci vzít s sebou do hrobu. Diamant odkazují miss Evelyn Westonové a věřím, že ona najde Buddhu a v něm šperk; když bude třeba; rodina Radzovillů dosvědčí, že jsem ho získal poctivou cestou. Moje dřívější zločiny jsou už promlčeny, takže nikdo nemůže uplatňovat nároky na odškodnění z ceny diamantu. Ať miss Evelyn zjistí, komu byla po 9. květnu 1922 prodána kazeta, popřípadě více kazet se soškou Buddha, vyrobených onoho dne. Je to prapodivná soška. Buddha nesedí ve vzpřímené pozici, ale s ohnutými zády a hluboce skloněnou hlavou. Víím, že firma Longson & North existuje dodnes. To usnadní první krok. Děkuju Westonovým, že byli hodní k člověku, který si to nezasloužil. Bůh ať jim žehná a mně ať je milosrdný. Jim Hogan"

Eddy Rancing slyšel toho už dost. Narazil si klobouk na hlavu a pádil! To je ale štěstí! Strýček je právě v Londýně! Požádá ho o peníze! Dostane je! Vyfoukne Evelyn diamant a pak jí ho daruje! Je to hračka předejit jí! S géniem takového Eddyho Rancinga! A když bude bohatý, Evelyn taky přestane dělat drahoty! Vezme si ho! Dva diamanty jednou ranou!

Pádil!

● DRUHÁ KAPITOLA

Ze všeho nejdřív jdou za strejdou Marlem. Naštěstí Mr. North nezanedbal své žlučové kameny, takže archivář se může zanášet myšlenkou, že by na stará kolena trávil víkendy s krásnými ženami na kontinentě. Spřádá plány na výprodej starých obchodních knih. Načež je zbit. Podle Mr. Bradforda osud je jako stříhač ochmelka. Potom všichni odjedou, a taky Evelyn nastoupí na loď, rovnou z kaluže.

● 1 ●

Přítom by nebylo na škodu, kdyby byl Eddy Rancing ještě chvilku poslouchal. Ředitel káznice připojil totiž k závěti navíc i osobní dopis.

"Pokládám za svou povinnost informovat dědice o tom, že v době, kdy byla závěť diktována, ve vedlejší nemocniční pokoji se zdržoval jistý trestanec, kterýžto nám později tvrdil, že spal. My jsme se domnívali, že vedlejší místnost je prázdná. Dlužno bohužel předpokládat, že Charles Gordon (odpykává si, patrně za falšování směnek, šestiletý trest) nespal, nýbrž poslouchal, a není tudíž vyloučeno, že je s obsahem závěti obeznámen. Sdělujeme vám to neprodleně, jelikož jmenovanému zítřejším dnem vyprší trest v Dartmooru a po propuštění by mohl eventuálně podniknout pokus zmocnit se nezákonnou to násilnou cestou pozůstalosti po Jimu Hoganovi. Charles Gordon měří metr devadesát tři, je plešatý a má sklon k tloušťce. Zvláštní znamení: nos mu hyzdi velká jizva po zranění staršího data. Dáváme vám shora uvedené na laskavé vědomí a jsme atd..."

Matka s dcerou seděly bezradně proti sobě. Ani nevěděly, zda se mají z toho dědictví vůbec radovat. Poklad je schován v sošce, vyrobené někdy před šestnácti lety! Kdoví, kde je jí konec, třeba se už rozbila anebo – pokud je ještě na světě – leží pohozena v nějakém kumbálu mezi harampádím.

"Ze všeho nejdřív pojďme za strejdou Mariem," prohlásila rezo-

lutně Evelyn.

• 2 •

Mr. Marius Bradford právě zavíral dveře zkušebny za posledním zákazníkem, když se objevily Mrs. Westonová s dcerou. Bradford měl rád svou sestru a Evelyn miloval snad ještě více. Po švagrově smrti dělal co mohl, aby ho pozůstalým nahradil. Hlavou rodiny byl teď fakticky on. Proto když ho Evelyn či její matka navštívily, příkládaly vždy velkou váhu všemu, co říkal. I teď s veškerou obřadností přísností rozložil před sebou závěť, ustaraným pohybem vyndal z horní kapsy saka brýle a pozorně si tu písemnost přečetl.

"Vypadá to," pravil po delší úvaze, "že ten Jim Hogan musel být pěkný flákač. Teď zrovna jsem měl jednoho pomocníka, na práci to byl sekáč, jeho svrchníky měly takovou fazónu, že všechna čest, ale propustil jsem ho, protože pil. To já nesnáším. Zrovna dnes mi povídá můj stálý zákazník lord Peaverbrook, „podívejte, Mr. Bradford, v dnešním světě...“ "

"Strejdo Marie," přerušila ho netrpělivě Evelyn, "my jsme si k vám přišly pro radu. Co máme dělat? Ten trestanec vyjde zítra z vězení. Nejrozumnější by bylo dát se do toho hned, abychom ho předešli..."

"Já vám ještě neřekl, že starý North, majitel firmy Longson & North, je můj zákazník? Chudák Longson šil u mě taky, ale před dvěma lety zemřel, protože zanedbal své žlučové kameny... Dobře, dobře, zavolám mu. V tuhle dobu bude jistě doma. Haló, tady Mr. Bradford. Klaním se, Mr. Northi. Jak jste spokojen s převlečníkem? ... Prosím? Promiňte, to je vyloučeno, tuhle prvotřídní látku nabízím jenom svým stálým zákazníkům... Kdepak, Mr. Northi, ne kvůli tomu. Chtěl jsem se vás zeptat, komu jste náhodou prodali před sedmnácti lety tu sošku s tím velkým diamantem... No dovolte, Mr. Northi! Já nikdy v životě! Kvůli tomu jsem zrovna vyhodil pomocníka... Předám telefon neteři, rve mi ho z ruky..."

Evelyn se konečně zmocnila sluchátka:

"Mr. Northi, promiňte, že vás obtěžujeme. Potřebovala bych informaci ohledně jedné sošky, kterou jste prodali už před delší dobou... Cože? Můžete mi dát adresu toho zaměstnance?"

Evelyn si cosi poznamenávala na okraj módního žurnálu ležícího na stole. Přitom odříkávala: "Austin Knickerbock... Longstreet 4... Děkuji vám."

"Tak vidíš," řekl Bradford, "není třeba se hned plašit. Tuhle záležitost budu i nadále vyřizovat já."

"Mr. North říkal," skočila mu do toho Evelyn, "že mají jednoho starého archiváře, který píše reklamní oběžníky a navštěvuje dřívější zákazníky, aby od nich získal nové objednávky. Proto drží účetní knihy u sebe v bytě. Všechny staré ročníky najdeme u toho člověka. Austin Knickerbock, Longstreet 4. Pojd'me tam hned, snad bude doma. Ten trestanec půjde po stejné stopě, když bude chtít dostat diamant."

"Velmi správně," přitakával Bradford.. "Kdo při stříhání moc okolkuje, ten se mnohem spíš sekne než kdo neváhá a směle vjede nůžkami do látky."

Mr. Bradford s oblibou dokládal své názory příklady z krejčoviny. I teď se chystal uvést ještě poučku o souvislostech mezi vadným charakterem na straně jedné a konfekčními žakety na straně druhé, ale Evelyn mu s pomocí Mrs. Westonové nasadila klobouk na hlavu a šlo se...

• 3 •

Dům číslo 4 v Longstreet byl ošuntělý třípatrový činžák. Mr. Knickerbock obýval dvě zatuchlé špeluňky v zadním traktu budovy, až na samém konci temné chodby. Jako většina starých archivářů i on byl starý mládenec a chronický melancholik. Žil tam, obrýlený a v listrových rukávech, obklopen starými šanony a účetními knihami a nabádal liknavé zákazníky, jejichž adresy vystrachal v záznamech z dřívějších let, ke koupi uměleckých předmětů. Ve svých dopisech jim poněkud káravým tonem připomínal, že moderní inteligentní člověk dbá i o svou životní úroveň, jejímž základem je bytová kultura, to jest vybavení bytu uměleckými soškami, půvabnými keramikami a nádhernými imitacemi čínských váz. Člověku, který si nevyzdobí domov uměleckými předměty, se jeho známí vyhýbají a přátelé ho nenavštěvují.

Pan Knickerbock sám byl živoucím důkazem této teze. On ne-

měl doma žádné sošky, na jeho policích se nevyjímala žádná keramika a v celém bytě by se nenašla ani jediná čínská váza; zato ze staré kožené pohovky, která: mu sloužila za lůžko, vyčuhovaly v bujných chuchvalcích žíně a večeři si nechával posílat z hospody odnaproti. Jenom v jedné věci srovnání kulhalo. Jemu se přátelé nevyhýbali. On žádné přátele neměl. Po tom všem se tedy nedivme, že pozdní návštěvu Mr. Bradforda a dvou žen uvítal trochu podezíravě. Jeho podezíravosti však narostla přímo křídla, když se Mr. Bradford zčistajasna vytasil s deseti šilinky. Archivářův obličej se chtivostí až protáhl a oči se mu prudce rozzářily. Po penězích však nesáhl. Vyslechl si, o co jde.

"Je mi líto, prosím," pronesl korektně, "ale něco takového přijde mnohem drahé. Už jsem tady měl jednoho zájemce!" – dodal s instinktivní prohnantostí a ihned viděl, že trefil do černého.

"Snad jste mu ji nedal?!" zvolala Evelyn.

"Ne. Řekl jsem dotyčnému, – že pod padesát liber jít nemůžu. Zájemce upaloval pryč a povídal, že těch padesát liber přinese."

"Prosím" zvolal Bradford a podal mu šek na padesát liber.

Archivář si netroufal šroubovat cenu výš. Zavedl je do zadního pokoje, jehož pach připomínal římské katakomby; Z regálu až do stropu sundal svazek s letopočtem 1922 na štítku. Kniha byla v notně zchátralém stavu. Štítek se odchlípl a spadl na zem. Knickerbock, který si už od dalšího nepřívětivého chování neměl co slibovat, byl teď ochota sama a úslužně sáhl po lahvičce s lepidlem.

"Mám ten štítek zase nalepit?"

"Ne, ne...." volali všichni tři společně a celí vzrušení letěli s knihou pryč. Dveře se za nimi zavřely.

Pan Knickerbock nejdřív zhasl světlo, aby nesvítilo zbůhdarma, potom se posadil na koženou pohovku, která pod ním žalostně záupěla, a zapálil si krátký černý doutník. Zasněně vyfukoval kouř. Ó nebesa! Že si někdo na tom zatraceném světě, kde lidé zatahují do svých rejdu zpravidla jenom státní úředníky, že si tedy konečně někdo vzpomněl taky na chudáka archiváře! Korupce je přece jenom hezká věc. Zjihle, snivě pokuřoval a oddal se blažené melancholii jako nějaká mladá matka.

Z této strnulosti ho najednou vytrhl zvonek.

"Kdo to zas je?"

Nejprve rozsvítil. Otevřít šel s jakousi zvláštní předtuchou. Nějaký rozpálený mladík se mu vrhnul do bytu. Byl zjevně rozčilený a okamžitě spustil na Knickerbocka:

"Mluvil jsem telefonicky s vaším šéfem. Mr. North mi říkal, že už se vypytaťvali i jiní. Byl tady už někdo?!"

Archivářovo srdce zaplavilo lahodné teplo. Co člověk ví. Podle jistých neověřitelných pověstí čert nikdy nespí. Třeba ho jde i tenhle podplatit.

"Co si přejete, pane?" otázal se diplomaticky.

"Jsem. Eddy Rancing. Chci od vás odkoupit účetní knihu z roku 1922" – a v ruce se mu objevila stolibrová bankovka.

"Pane," poznamenal pan Knickerbock nesměle a málem s pláčem, "proč chcete zrovna ročník 1922? Mám tady všechny knihy od roku 1878 až podnes, včetně válečného ročníku 1914 ve dvou svazcích ..."

"Nežvaňte! Okamžitě se jděte podívat po ročníku 1922! Dostanete sto liber, když mi ho najdete."

Knickerbock pojal strašlivé podezření. Ti syčáci ho podvedli! Zneužili jeho dobroty! Kdoví, co v té knize je. Ale on to tak nenechá! Hned zítra půjde na policii. Teď ale každopádně vysonduje, jakou má ta kniha cenu.

"Je mi líto, mladý muži. Byl už tady někdo před vámi, a ten mi slíbil dvě stě liber. Za chvíli se vrátí s penězi. Ostatní svazky můžete mít ovšem levněji. Když si je vezmete všechny, udělám vám velkoobchodní cenu."

"Podívejte..." supěl Rancing, „dám vám dvě stě padesát liber, a to hned tady na ruku..."

Archivář zkoprněl. Chvíli se mu zdálo, že se zalkne neviditelným knedlíkem; musel ho spolknout. Půjde na policii!

"Pane," zařval mladík v domnění, že Knickerbock se rozmyšlí, "tu máte tři sta liber a běžte pro ni!"

Rancing se bál, že by se tamten mohl vrátit, takže vzápětí přebíjel sám sebe. "Tři sta padesát liber!"

S Knickerbockem se v zadním pokoji všechno točilo jako s tím pánem v krvavém románě, co se vrací do své hájovny a místo domu a rodiny tam najde jen doutnající spáleniště. Ó, ti lumpové! Ovšemže si ji odnesli za padesát liber! Protože nevěděl, co jim dává.

A teď to už ví?

Ano. Teď už ví, že jim dal tři sta padesát liber. Dal jim svou poslední, obrovskou životní šanci!... Nepřítomným pohledem zabloudil k podlaze. Tam se na něj šklebil štítek:

ÚČETNI KNIHA ROKU 1922

Už to má! Rychle zvedl štítek s podlahy. Popadl první účetní knihu, která mu přišla pod ruku, vinětu, co tady zbyla z prodané knihy, natřel lepidlem a nalepil na knihu tak, aby překryla původní štítek. Ročník 1926 nesl teď označení roku 1922. Špinavý, upatlaný štítek a dávno zčernalý inkoust vyloučí veškeré pochybnosti. Tahle kniha asi neobsahuje ono cosi, kvůli čemu je ročník 1922 tak cenný, ale jestli ten mladík vedle si toho všimne až zítra, on jednoduše zapře, že od něho vzal peníze. Počkal, až lepidlo uschne, a pak vyšel s knihou v ruce a smutně řekl:

"Tu knihu sice mám, ale bohužel, dal jsem slovo tomu, co tady byl před vámi a čest gentlemana..."

"Uvažte to, tři sta padesát liber! ..."

"Moje čest není na prodej za tři sta padesát liber!"

"Tak tedy?"

"Čtyři sta liber. Za čest gentlemana je to výprodejní cena."

V momentě držel v ruce čtyři stovky!

Po mladíkově odchodu už nebyl šťastný. Bylo mu zcela jasné, že tamti zneužili jeho nevědomosti: Ta kniha musí mít cenu celého jmění! Ale on je zažaluje!

Pak se přece jen nějak uklidnil, ale už si nelehl. Třeba ještě někdo přijde. Když to tak člověk uváží, sedmička na vinětě z roku 1927 by se dala při troše šikovnosti předělat na dvojku. Rozhodně bude dobré odlepit namokro z několika knih štítky a přepsat je. Mít něco takového po ruce nemůže být zřejmě na škodu...

...Potom si roztřesenýma rukama zapálil další krátký černý doutník. Korupce je přece jenom hezká věc. S polovinou peněz bude hrát na burze a druhou polovinu bude půjčovat na lichvářský úrok, ale jen proti spolehlivému krytí. On se okrádat nenechá. Tohleto usmolené škrabáctví pověsí na hřebík, vždyť mu není ani šedesát,

život má ještě před sebou. Víkendy bude trávit na kontinentě, kde se seznámí s mladými a krásnými ženami. Čekal do šesti do rána. Když už v další návštěvu přestal doufat, natáhl se a vzápětí tvrdě usnul.

V šest hodin pět minut ho probudilo drnčení zvonku. Právě se mu zdálo, že je generálním ředitelem velkého uměleckoprůmyslového trustu a zrovna dává vyhazov několika líným archivářům. Zvonek ho vytrhl ze spánku a on běžel otevřít.

Ranní návštěvník měřil asi metr devadesát, byl to plešatý muž se sklonem k tloušťce a s obrovskou jizvou na nose. Dělal dojem srdečného a veselého člověka, k čemuž měl všechny důvody, vždyť byl právě propuštěn z Dartmooru.

"Haló, děda!" volal vesele. "Jak si může někdo vybrat v takovém zapadákově zrovna ten nejzastrčenější byt? Vždyť vás tady můžou klidně i zabít."

"Co si přejete?" zeptal se archivář poněkud nejistým hlasem, protože na takovou možnost byl upozorněn teď poprvé, ačkoli žil tady na konci chodby už deset let.

"Koukejte, dědo, řeknu to rovnou. Potřebuju účetní knihu z roku 1922. Pustil bych za ni i nějaký ten peníz."

"Přijde na to, kolik," odpověděl Knickerbock a už se viděl, jak v zadním pokoji předělává sedmičku na dvojku. "Nabízeli mi za ni už i tisíc liber, ale nedal jsem ji."

"To jste udělal chybu. Ode mě můžete čekat nanejvýš tři šilinky. Víte co? Beru zpátky nabídku na hotovosti. Nedostanete ani floka. Buď mi tu knihu dáte, anebo vás prostě praštím po hlavě. Můžete si vybrat. Hlava nebo – kniha." A ležérním pohybem popadl Knickerbocka za krk. "Jdu rovnou z Dartmooru, kde jsem se usadil přesně před šesti lety. Já už zabil člověka taky jen tak z roztržitosti. No marš! Naval tu knihu!"

Knickerbockovi se podlomila kolena. Teď kvůli vlastní lži ještě zemře. Hláskem jako vlásek zapípal:

"Nemluvil jsem pravdu... tu knihu už nemám... prodal jsem ji, a to hned dvakrát."

"Všechno vyklopte. Ale varuju vás, jestli se opovázíte rvát, bude vás to stát život. Na schodech čeká celá banda lupičů."

Stařec třaslavou rukou donesl ke rtům sklenici a napil se. Potom mu všechno vypověděl. Věděl, že hraje o svůj život. Gordon jasně

viděl, že archivář nelže. Když došlo na zfalšovanou knihu, bývalý trestanec jen s námahou potlačoval smích. Na konec s hrozivou tváří zařval:

"Lhal si, pse! A teď zemřeš!"

Vystrašený archivář padl na kolena a sepnul ruce:

"Pane, zapřísahám vás... já mám rodinu... Živím svou tetu v Birkham of Sussex ..."

Byl to argument ze zoufalství, protože tetu viděl naposled před osmi lety, kdy se navzájem prokleli, a to kvůli dvěma stříbrným svícňům, které si chtěli po smrti jednoho ze strýců oba z jeho bytu odnést. Cítil však, že ani tento argument není dostatečný, vytáhl tedy z kapsy peníze:

"Pane trestanče! Podívejte se... Kde by vzal chudý archivář čtyři sta padesát liber, kdyby to, co jsem vám povídal, nebyla pravda? ..."

Trestancova tlapa hbitě chňapla a vyškubla archiváři z ruky peníze, jako by mu je chlapík chtěl hodit na hlavu, najednou si je však prudce strčil do kapsy a levačkou předvedl panu Knickerbockovi perfektní knokaut, který archiváře zasáhl vpravo do čelisti...

...Bylo už ráno, když Knickerbock přišel k sobě. Nejprve si smutně ohmatal obličej a potom, ještě mnohem smutněji, kapsu. Měl čtyři sta padesát liber! Na skok. Tady v té kapse ležela ta pohádková, báječná suma. Později už jen schlíple konstatoval, že trestancova důkladnost neznala mezí, protože mu sebral i ty dvě libry, které si on v potu tváře vydělal. Jeho vlastní peníze! Zbytek jeho platu. Měl s ním vyjít do prvního.

Přijít o čtyři sta padesát pohádkových liber je jistě skličující, bolestné a smutné. Ale ztráta dvou opravdických liber, to je rána! Tragédie! Knickerbock toho dne nikomu neotvíral, napsal domácímu výpověď z bytu a rozhodl se, že ani v budoucnu nebude trávit víkendy na kontinentě.

V jakém to zkaženém, zvrhlém světě žijeme! Korupce přece jenom není hezká věc. Jen ať mu ještě někdo přijde s podplácením!

Ale čekal marně. Už nikdo nepřišel.

● 4 ●

Kde splášil Eddy Rancing tu pohádkovou sumu, která přivodila

starému Knickerbockovi mrákoty? Přesvědčil strýčka. Mr. Rancing senior byl venkovský člověk, a právě proto choval ke svým příbuzným v hlavním městě nedůvěru. Jeho nedůvěra k synovci dostoupila nyní vrcholu. Když si vyslechl fantastickou historku Rancinga mladšího o tajně odposlechnuté závěti, dlouho se zamyšleně procházel po místnosti a potom zatelefonoval do Dartmooru. Představil se jako příbuzný Jima Hogana. Řekli mu, že starý trestanec zemřel, a dověděl se i to, že zesnulý zanechal poslední vůli, kterou ústav zaslal prostřednictvím notáře dědicům. To zapůsobilo. Drahokam v ceně milionu liber uvedl konečně do pohybu podnikavost bohatého, ale úzkoprsého příbuzného. Ovšem právě úzkoprsí lidé jsou ochotni vzít na sebe i ta největší rizika, jakmile se podaří prolomit hradby jejich podezřavosti.

"Podívej, strejdo Arthure," vykládal mu junior, "tohle je konečně něco pro mě. To chce génia. Když se můj mozek jednou zakousne do stopy, přinese ti k nohám diamant jako lovecký pes zastřelenou křepelku. Bude to ovšem něco stát. Může to trvat i řadu měsíců, než dojdu k cíli, a to budu muset asi podplácet, snad i reprezentovat a nejspíš i cestovat; na to všechno potřebuju dva tisíce liber, ani o chlup míň. Když mě budeš financovat, vezmu tě za společníka s padesáti procentním podílem."

"A co když mě vypečeš?"

"Strýčku Arthure, vždyť mě znáš!"

"Právě proto se ptám."

"Poslyš! Dám ti dlužní úpis na pět set tisíc liber. Až ten diamant najdu, budu si chtít svých peněz taky užít. Založím si obchod, koupím si dům nebo statek a ty budeš mít v každém případě možnost uhodit na mě s dlužním úpisem. Přece ten diamant, když ho najdu, nezakopu do země, no a jakmile výtěžek z něho nějak použiju, ty uplatníš svoje nároky. K tomu ale nedojde. Jsem stejně poctivý jako ty, zkrátka na moji zlodějskou čest se můžeš spolehnout."

Tak se stalo, že osud konečně přihrál Rancingovi jeho velkou příležitost a on, se odebral se dvěma tisíci liber v kapse k archiváři, od něhož si pak celý šťastný odnášel účetní knihu, netuše, že ve skutečnosti je to deník z roku 1926. Jen viněta je pravá. Kniha z roku 1922, která k ní patří, je u Evelyn. Náhodou i v roce 1926 byl vyroben jeden "Snící Buddha" sedící na kazetě. Tak se totiž jmenovaly ty

drahocenné sošky, které dodával firmě umělecký řemeslník Thompson. Dodával jich poměrně málo. Ročně šly na odbyt nanejvýš dva tři kusy "Snícího Buddha". Když se jeden kus prodal, Thompson vyrobil další. K Rancingově smůle byl i podle jeho – zfalšované – knihy prodám v květnu jeden exemplář. Podle záznamu v knize byl odeslán dne 27. května zároveň se soškou "Dvojice ženců" na zámek technického rady Wollishoffa v Mügli am See.

Eddy Rancing tedy, aby byl na místě první, chvátal letadlem do Curychu, aby se pak odtamtud nejkratší cestou dostal do malebného Mügli am See.

• 5 •

Evelyn se mezitím z pravého ročníku 1922 dověděla, že smaltovaná kazeta s keramickou soškou "Snící Buddha" byla dne 20. května odeslána na dobírku poručíku řadového loďstva Harrymu Brandesovi na jeho domácí adresu Westminster Road č. 4. Doba byla už pokročilá, Evelyn však chtěla využít svého několikahodinového náskoku před trestancem, který možná všechno ví a taky vstoupí do akce.

Byla půlnoc, když matka s dcerou dojely taxíkem od písarova bytu na Westminster Road. Bradford už odešel domů. Evelyn zazvonila a v domovních dveřích se objevil šedovlasý, muž v noční košili, až ke kolenům ve vznešeném pozlaceném kabátě, od kolen po kotníky v prosté běli, na nohou pleskající pantofle.

"Ke komu jdete?"

"K panu poručíkovi Brandesovi."

Vrátný na ni vytřeštil oči, asi jako kdyby hledala mezi nájemníky domu Kryštofa Kolumba.

"Jak to myslíte?..."

"Proč? ..." ptala se znepokojeně Evelyn. "Pan poručík se snad odstěhoval?"

"Není vyloučeno, že i z řad živých. Vy nečtete nikdy noviny? Není to ještě ani rok, co o něm denně psaly."

Dívka dala šedovlasému, až ke kolenům vznešenému vrátnému šilink: "Asi mi to uniklo. Prosím vás, povězte mi několika slovy, co se stalo s poručíkem řadového loďstva Brandesem."

"Čistou pravdu vlastně nikdo nezná. Měl prý ukrást nějaké moc důležité vojenské dokumenty. A vypadal na tak solidního nájemníka. A jak si ho všichni vážili. Já, který jsem jako portýr profesionální znalec lidí a na každém cizím příchozím musím okamžitě poznat, jestli jde navštívit umělkyni ve třetím patře, anebo jestli je to jenom slušně oblečený zloděj, který se snaží proklouznout – já osobně, povídám, který jsem jako portýr velkého činžáku univerzitní profesor analýzy na základě zevnějšku, tedy dokonce i já jsem se v panu poručíkovi spletl."

Dívka si říkala, jak je dobře, že s vrátným nemluví strejda Bradford, protože to by je tady při výměně názorů zastihlo ještě i ráno.

"Tak tedy Mr. Brandes se zapletl do nějaké kriminální aféry?"

"To bych řekl. Já prosím jako portýr..."

"To už vím, taky jste se v něm spletl."

"Ano. To se může stát i portýrovi. Kuň má čtyři nohy, a taky klopýtne. Což teprv takový portýr, se svýma všehovšudy dvěma nohama. Můj strýc, který byl taky portýr..."

Evelyn si povzddechla.

"Jak vidím, vy máte toto povolání v rodině."

"To bych ani neřekl. Například můj dědeček byl štolbou u Earla of Derby, o mých ženských příbuzných ani nemluvě, ty se už vzhledem ke svému pohlaví nemohly dát na tuto krásnou dráhu, protože feministické hnutí teprve v poslední době vznáší požadavek, aby ženám byl otevřen přístup i k povolání vrátných. Ale to je nejspíš ještě hudba daleké budoucnosti. Tady je prosím zapotřebí mužů. Inteligentních, nadaných mužů."

"Ano, ano... Teď mi ale povězte něco o panu poručíkovi Brandesovi."

"Napohled to byl ten nejslušnější člověk, a jednoho krásného dne ukradl vojenské dokumenty a zmizel."

"Předpokládám, že musel utéct narychlo a jeho věci zůstaly tady."

"Tak to bylo. Nábytek a ostatní věci ještě dlouho ležely tady v bytě, až si je nakonec jeho matka, Mrs. Brandesová, odvezla."

"Nevíte náhodou, kde bych mohla s Mrs. Brandesovou okamžitě mluvit?"

"V naší době je to skoro vyloučeno. Dokud není vyřešen pro-

blém raketové dopravy, nemůžete s Mrs. Brandesovou okamžitě mluvit, protože je momentálně v Paříži."

"Zkrátka," povzdychla si Evelyn, "odstěhovala se do Paříže?"

"Ano," odpověděl vrátný, potom vytáhl zpoza jednoho křídla domovních dveří židli, posadil se na ni a zapálil si. "Co bylo vynalezeno letadlo, můžeme se dostat do Paříže poměrně rychle. Já pamatuju ještě časy, kdy to platilo za velkou výpravu."

"Mohl byste mi dát pařížskou adresu Mrs. Brandesové?"

Vrátný se odšoural do domu. Když se vrátil, měl na nose drátěný cvikr a louskal si v notesu s kostkovanými deskami.

"Tady to je!... Na tuhle adresu jsme posílali nábytek. Napíšete si ji? Takovou věc je dobré si zapsat, přinejmenším proto, aby pak člověk, když to zapomene, neměl dopal. Tak tedy: Paříž... Máte to?... Rue Mazarin 7."

"Děkuju vám. Na shledanou, moc spěchám."

"Já tady ještě chvílku zůstanu a zakouřím si."

"Příjemné posezení."

• 6 •

V noci nezamhouřily oka. Cesta do Paříže, to je pro Westonovy velký problém. Jízdenka, hotel, restaurace..."Božítku, z čeho?" – vzdychala vdova. Kdysi by pro ni výlohy na takový výlet znamenaly bezvýznamnou položku.

Kdysi! Než chudák nebožtík Weston naletěl na tu nešťastnou spekulaci s pozemky, měli i auto.

"Nám může věru pomoci zase jen Marius," vzdychala Mrs. Westonová.

"Se strejdou můžeme určitě počítat."

A nezklamaly se. Druhého dne dopoledne Evelyn stála v hezké zkušebně, kde dopolední práci udávala náladu příjemná vůně čerstvě vyžehlených šatů. Mr. Bradford stál právě před kabátem sestehovaným na figuríně a znaleckým okem si ho prohlížel.

"Pojedeš na kontinent," řekl, pak naklonil hlavu s několika špendlíky v ústech trochu stranou a vyndal z kapsy u vesty plochou kulatou křídu, aby si označil místa, kam přijdou knoflíky. "Ty peníze dáme dohromady. Musíme přijít té věci na kloub, ať už to někam

povede, nebo ne. Osud je jako stříhač ochmelka: když vjede nůžka-ma do látky, ještě se neví, co z toho bude, jestli svrchník, či kalhoty.

Mám na hotovosti dvě stě liber, děvče, ty ti dám na cestu. Já myslím, že ta trestancova závěť je prst boží, i když takoví lidé jsou podle mě nespolehliví. Ale já bych už taky neměl klidné spaní, kdyby ses po tom diamantu nepoohlédla. A u křeččího je klidný spánek důležitý, duševní práce ho vyžaduje."

Evelyn však strýce neposlouchala.

Náhodou se podívala z okna a na protějším chodníku zahlédla velkého plešatého muže se zohaveným nosem...

• 7 •

Když vynikající vědec lord Bannister zastavil večer se svým nádherným, velikánským alfa-romeem v přístavu a vystoupil, očekávalo ho tam velice nepříjemné překvapení. Prostor kolem lodi, která jede do Calais, okupovali novináři a fotografové. Lord byl, jako většina vědců, skromný a plachý člověk. Nenáviděl publicitu, které nezůstane po jistých pracovních úspěších ušetřen dokonce ani přírodovědec. Lordu Bannisterovi nebylo ještě ani čtyřicet, ale měl už za sebou hezký kus práce a za své zásluhy v souvislosti s léčením spavé nemoci byl prý navržen na Nobelovu cenu. Nedávno mu anglický král osobně připnul na frak jedno z nejvyšších vyznamenání a popularita jeho výzkumu dosáhla už i toho maximálního uznání: když dav udělá z vědecké teorie, z níž nechápe v podstatě ani slůvko, módu.

Bannisterova teorie spavé nemoci (teorie predestinovaných ras) vtáhla s vítězným praporem intelektuálního snobství do kaváren, na dámské dýchánky a do slovníku ambiciózních bankovních úředníků, kde zaujala místo vedle psychoanalýzy a teorie relativity; nyní má ta ubohá teorie už jen krůček do nedělní přílohy některého z deníku.

Jel na pozvání Sorbonny do Paříže, kde má proslavit přednášku. Odtamtud pojede na půl roku do Maroka, kde má pokusnou základnu pro výzkum tropických chorob a vilu, která si v ničem nezadá s velkolepým zámkem. Tam tráví značnou část roku. Už se mu stýskalo po samotě v tropech.

Byl to uzavřený, vážný muž, a navíc skromný a plachý.

Mimochodem někde v hlubinách jeho života se skrývalo několik

rodinných tragédií. Byl považován za nešťastného člověka. Sourozenci mu zemřeli v mladém věku a jeho nynější cesta souvisela s happy-endem nevydařených manželství: toho dne byl soudním výrokem rozveden. Byl rád, že se mu podařilo tu trapnou záležitost udržet v tajnosti. Žil v neustálém strachu, že některý novinář – ti se mu totiž lepili na paty přímo ve smečkách – nakonec přece jen jeho rozvod vyslídí.

Je tedy jen pochopitelně, že lord Bannister se před salvou syčícího magnézia zděšeně zarazil, tak zděšeně, že uskočil a vrazil bezděky do dámy za sebou, kterážto dáma se spolu se svou krabicí na klobouky, jakož i kabelkou jak dlouhá tak široká natáhla rovnou doprostřed kaluže. Novináři, vylekaní důsledky svého počínání, se dali na úprk. Lord nevěděl, co má dělat. Při vědecké práci se dosud s analogickou situací nesetkal. Elegantní dáma se zvedla ze země a upřela na vědce mučednický pohled.

"Promiňte..." koktal lord, "veškeré škody vám uhradím... Jsem lord Bannister."

"Ten vědec!" zvolala dáma nadšeně, zapomenuvší na svou proměnu v kominici. "Velice mě těší, Mylorde, že vás poznávám."

"Na mé straně..." koktal profesor a s jistým sebezapřením uchoopil ruku, kterou mu nadšená dívka podávala a z níž ukapávalo bláto. "Mě to taky těší, totiž mrzí..."

V strašlivých mukách se prodíral davem. Ačkoli původně chtěl počkat, až mu nalodí auto. Ale teď mu už ani na tom nezáleželo. Měl opravdu dopal na to nešikovné děvče, Mohlo by se to taky dostat do novin. Propánakrále! Co napíšu noviny?! Jeho rozvodový proces zaplat'pánbůh nevyčenicichaly. Jen aby nebyl na lodi nikdo ze známých. Nebylo to nereálné přání, neboť Bannister odměřoval navazování známostí v minimálních dávkách. Seznamoval se s někým, jen když byl zahrán do úzkých. On byl totiž hodný člověk, takže vysloveně odmítavý být nedovedl.

Tentokrát mu na lodi štěstí nepřálo. První se objevil jako zhuštěných deset ran egyptských, redaktor Holler se svým širokým oblíčkem a zlatým skřípcem. Tisková velmoc, jedna z těch, které už několikrát pochvalně psaly o lordově práci. A jaké neštěstí! On jede rovněž do Maroka, protože dovolenou tráví vždycky v Africe. S Hollerem musí mluvit aspoň deset minut, a že neštěstí chodí jen zřídka

samo, stejnou lodí se vrací z návštěvy v Londýně také pařížský starosta, i on zná Bannistera, protože byl u toho, když mu Sorbonna udělovala čestný doktorát, a tak musí těch deset minut prodloužit na půl hodiny, zostřené koktejlem a neskonale upovídanou životní družkou pařížského starosty. K upovídaným životním družkám choval lord mimořádné antipatie.

Starosta mu radostně oznamoval, že asi bude taky zvolen do onoho spolku pro ochranu morálky, jehož patronem je lord Bannister. Lord prohlásil, že mu bude potěšením sdílet se starostou členství. Holler slíbil lordovi, že v Paříži přeruší cestu a napíše o jeho přednášce. V nejhorším pojede do Maroka letadlem.

Několik protivných dotěrů chtělo autogramy. To je taky takové šílenství! To s těmi autogramy. Přitom se na něj kření a nestydatě si ho měří pohledem jako páskové nějakou vyzývavou káču. Zatímco on se musí na ně tvářit mile. Hučelo mu v hlavě a na čele se mu perlil pot.

"Mylorde, viděl jste už někdy východ slunce nad Kanálem?"

Tuhle blbou otázkou mu položil samozřejmě Holler.

A on na ni musí odpovědět. Bez pardonu.

"Tedy, východ slunce? ..." vědec přemýšlel, co by se tak na to dalo říct. "Zatím ne. Ale snad příležitostně..."

"Dohodli jsme se panem Hollerem," přerušil ho starosta, "že si na ty tři a půl hodiny nepůjdeme lehnout a na úsvitu se podíváme na slunce, jak se probouzí nad Kanálem."

"My jsme totiž milovníci přírody," zdůvodňovala jejich fixní ideu upovídaná životní družka.

"To mě opravdu z celého srdce těší," vzdychl lord se zasmušilým výrazem v tváři.

"Lady Bannisterová se nezúčastní večere?" ptal se redaktor, protože mezitím zazněl gong a hosté šli do jídelny. Profesor zrudl. Už jen to mu chybělo!

"Lady? ...Myslím..." bezradně se rozhlížel. "Nemyslím, že by se zúčastnila večere..."

"Na počátku cesty je to lepší v kabině..." prohodil starosta.

"Co je tohle za blbost?" říkal si v mukách, jako žáček, když lže. "Mohl jsem přece říct, že manželka zůstala doma. Ale proč mám vlastně vůbec lhát?"

...U večere chtěl kdekdo vyměnit se slavným vědcem aspoň slůvko. Když se nakonec vypořáděl na palubu, zavěsil se do něj starosta, že by ho prosil v jedné velmi důležité věci na vteřinku do své kabiny. V ohybu chodby se zablesklo magnézium. Holler ho fotografuje! Lord se nechal vláčet, v hlavě mu hučelo, před očima mu tančila kola a byl v tak otupělém, náměsíčním stavu, že neomdlel ani tehdy, když si před ním upovídaná životní družka rozepnula halenku, aby se jí podíval na kůži, protože v létě stačí, aby ji jen trošinku chytilo sluníčko a hned ji trápí nesnesitelné svědění a potom se po celé týdny nemůže ani podívat na masité jídlo. V tropech je to jistě běžná věc, a co tam proti tomu předepisují?

...Byla půlnoc, když lord Bannister dovrávoral do své kabiny. Konečně! Konečně!

Úplně vyčerpaný se zhroutil do křesla, uvažil si čaj (tuto práci nesvěřil nikdy nikomu jinému), zapálil si doutník, a aby si uklidnil zjitřené nervy dal se do čtení. Zakrátko, tak jak byl, vsedě, na smrt utrmácený, usnul.

...Vtom se otevřely dveře a do kabiny vstoupila ve fialovém pyžamu ona dáma, s níž se seznámil za tak nepříjemných okolností, mocně jím zalomcovala a pravila:

"Jsem Evelyn Westonová. Dovolte prosím, abych strávila noc tady u vás..."

● TŘETÍ KAPITOLA

Kajuta leží v troskách. Profesor je bezmocný. Evelyn spí. Vycházející slunce je staví do spatného světla. Trestanec si musí navzdory svým skvělým referencím hledat místo jinde. Corned-Beef se dopouští oprávněné sebeobrany na taxikáři, čímž prokazuje, že je domácí typ. Gordon navštíví Buddhu v jeho bytě. Evelyn odřekne večeři pro Mr. Wilmingtona a prostře.

● 1 ●

Když se Evelyn po delší očistě konečně zbavila nánosu blata, spěchala do salónu. Sama nevěděla, proč ji vlastně profesorova přítomnost uvádí do rozpaků. Uvědomovala si, jak je to hloupé, klopit oči jako nějaká holčička. Hned po večeři odešla do své kabiny. Chystala se do postele, pak si ale sedla k oknu a četla.

Poprvé v životě jela lodi. Kanál se jako obvykle trochu vlnil. Začala se ji točit hlava. Odložila knihu a šla se trochu provětrat na čerstvý vzduch. Na palubě nebylo kromě ni živáčka. Na Kanál se snesla ponurá, temná noc.

Došla až na zád' lodi, a když se ji udělalo trochu líp, vracela se. Lod' byla jako po vymření, jako by Evelyn byla na ni úplně sama. Nikde žádný cestující ani námořník. Přidala do kroku. Avšak ještě než došla ke své kajutě – mohlo ji od ní dělit nanejvýš dvacet kroků – ztuhla.

Před jejími dveřmi stál nějaký člověk! Trestanec!

Přitiskla ruce k srdci. Co teď? Nesmysl... Přece ji ten chlap nepřepadne tady na lodi. Marně si však domlouvala. Vzrušující události posledních dvou dnů, nezvyklá plavba po moři, a navíc osamělost, to vše dohromady ji uvedlo do hysterického stavu. Třásla se na celém těle ...

Plešatý hromotluk tam stál rozkročen a ohýnek cigarety mu občas ozářil obrysy zmrzačeného nosu.

Najednou se odhodlala a vykročila, Ale ten člověk tam, přesně

před jejími dveřmi, stojí nehybně proti ní...

Co má dělat?... Bože můj!

Hned vedle sebe zahlédla rozsvícené okno jedné kajuty. Zuby ji cvakaly hrůzou a na těle se už ani netřásla, ale doslova křečovitě klepala. Málem bez sebe, vedena instinktem člověka v panice, vrazila do té kajuty.

"Jsem Evelyn Westonová. Dovolte prosím, abych strávila noc tady u vás... Jsem pronásledována!"

• 2 •

Profesor by asi nebyl o ni víc překvapen, kdyby mu do kajuty vstoupil vycpaný nosorožec, civící před sebe v jeho londýnském bytě, a vyzval ho na přátelskou partičku pokeru, pokud mu jeho osoba není na obtíž... Ostatně pro Bannistera by to byl ten lepší případ, protože vůči nosorožci karbaníkovi by asi spíš našel přiměřený tón než vůči té dámě v lila pyžamu, která se jmenuje Evelyn Westonova, na nohou má pantofle a je pronásledována.

Nejprve usoudil, že nevhodnější bude okamžitě vstát, dostal se však do zapeklité situace, do níž ho uvedl jeho věčný nepřítel, jeden člen rozvětvené rodiny čajových šálků, který se hbitě chopil lákavé příležitosti a v mžiku letěl na zem. Zatím co ubrus, ten odporný polyp, nenápadně omotal své třásně profesorovi kolem knoflíku a tím pádem se daly do pohybu i cukřenka a lihový vaříč; na dovršení všeho pak kniha strhla s sebou na zem láhev s rumem...

Tohle svět ještě neviděl!

Ta žena vstoupila a místnost s veškerým zařízením ležela rázem v troskách. Kajutu zaplavilo smrtelné řinčení tříštících se předmětů a rozsypaný práškový cukr dokonával tichou agónii v tratolišti rumu na koberci.

"Čím vám mohu posloužit?" zeptal se profesor zdrceně. Dívka smutně hleděla na někdejší zařízení kajuty.

"Dovolte mi, prosím, abych strávila zbytek cesty tady. Stejně už budeme brzy na místě. Jsem pronásledována..."

"Snad abych vás doprovodil k vaši kabině..."

"Ne, ne! Nedopustím, abyste šel ven... aby kvůli mně... ublížili i vám. Jdou po mně vrazi. Jeden z nich si právě odseděl šest let..."

Promiňte, já už jdu," a měla se k odchodu.

Profesor viděl, že dívka se chvěje. Nepustil ji z kajuty. Vzal ji za ruku. Měla ji ledovou.

"Posad'te se, prosím. Především vypijte kapku whisky." Sedla si, napila se whisky a trochu se uklidnila. Zato lord Bannister o to víc zneklidněl.

"Nepokládám to za... zcela přijatelné," řekl.

"Pronásleduje mě jeden vrah... Stojí tady venku... Bojím se jít ke své kabině..." koktala Evelyn.

"No ale v mé kabině nemůžete zůstat takhle... do rána. Příčí se to jak zájmu vaší dobré pověsti, tak i mým zásadám."

"Máte pravdu, Mylorde..." namířila ke dveřím: ale ve svém strachu byla tak ubohá, tak žalostně zbabělá, že profesor jí zastoupil cestu.

"Takhle vás nepustím." Nervózně se procházel po místnosti a chrastil několika penny v kapse.

"Myslím, že na tom nic není, když v takovém rozrušeném stavu strávíte pár hodin ve společnosti lékaře. Prosím, posad'te se. Brzy bude ráno a dojedeme do Calais." Neříkal to zrovna přívětivě, a ještě dodal: "Nemějte mi za zlé, že jsem nervózní. Ale koneckonců... život gentlemana není holubník."

Byl poněkud dopálený. Jednoduše si sedl ke stolu, otevřel knihu a pustil se do čtení. Evelyn se velice styděla a smutně hleděla na Bannistera. Potom si klekla na koberec a začala sbírat důsledky své návštěvy. Profesor se na ni mimoděk podíval. Hm... vypadá na dámu. A přitom je to jistě dobrodružka, ne-li něco ještě horšího.

"Neobtěžujte se," řekl, "boy to ráno uklidí."

"Pane profesore... mě to opravdu strašlivě mrzí."

"Prosím vás, už se s tím smiřme. Těch pár hodin nějak uteče, a já jen doufám, že z toho nebudou klepy, protože to bych nerad. Miss Westonová, co vám vlastně chtějí?"

"Snažím se najít jeden starý rodinný šperk. Jistý vrah se náhodou dověděl, kde je šperk schován, a teď se mi ustavičně lepí na paty."

"Je mi to moc líto. Je mi vůbec líto lidí, že plýtvají tolikerym utrpením a námahou na věci pomíjivé. Peníze, rodinné šperky... Kdybyste byla studovala filozofii, slečno, věděla byste to, co řekl

Aristotelés: 'Co není věčné, není skutečné...'

"Mylorde, já jsem studovala filozofii, avšak bohužel, pokud vím, neřekl to Aristatelés, ale Hermés Trismegistos."

Nastala trapná pauza. Jeho lordstvo odjakživa vědělo, že filozofie není jeho silnou stránkou. Právě proto ho ten lapsus mrzel víc, než kdyby ho rána zasáhla na líp krytém místě.

Odměřeně odpověděl:

"Teď není zrovna vhodná chvíle pro vědeckou diskusi. Ostatně, pokud vím, nejste mým hostem kvůli tomu."

A opět se sklonil nad knihu. Je povinností gentlemana ochraňovat údajně ohrožované dámy, ale konverzovat s nimi nemusí. Zvláště, ne s takovými, které opravují filozofické citáty světoznámého profesora. A už dvojnásob ne, když mají tu opovážlivost mít dokonce pravdu. Evelyn si zaraženě sedla do jednoho křesla za Bannisterovými zády. Už neřekla ani slovo.

Profesor hleděl do knihy, ale nečetl. Měl na tu ženskou dopal. Už podruhé se přehnala nad jeho klidem jako vichřice, s prudkou blýskavicí svých zářivě plavých vlasů. Jako cyklón!

Cyklón!

To je správné přirovnání. Profesor už zažil to dusné tropické bezvětří, kdy se listi na stromech malátně tetelí, vzduch je nabit horkým klidem, a najednou se přivalí větrná smršť!

Copak to děvče asi dělá? pomalounku začal přece jen nahlížet, že zachází s tím filozoficky erudovaným božím dopuštěním poněkud příliš drsně. Určitě tam zkroušeně sedí, nejspíš i pláče a neodváží se ani pípnout.

Otočil se, aby prohodil k návštěvě vlídné slovo.

Evelyn spala.

S otevřenými ústy, s hlavou opřenu o roh opěradla, spala tam jako nějaké velikánské nemluvně.

Profesor musel uznat, že ta dívka je takhle moc hezká.

Zamumlal něco v tomto smyslu a četl si dál, přitom ale neklidně pošilhával po Evelyn. Ta však neochvějně spala. Musela být ale hodně unavená.

Tak uplynulo půldruhé hodiny. Dívka stejnoměrně oddechovala, profesor nestejněměrně četl.

Rozednívalo se.

Bannister zneklidněl. Zanedlouho budou v Calais. Je nejvyšší čas, aby šla do své kajuty, Dříve než se ostatní cestující probudí a na palubě začne být živo.

"Miss Westonová!"

Polekaně vyskočila. Chvilku nevěděla, kde je. Potom se zřejmě hluboce zastyděla. Mimořádné události posledních dvou dnů asi hodně otřásl její nervovou soustavou, že v takové míře zveličila svoje noční setkání s Gordonem.

"Odpusťte mi to, pane profesore."

"Mně nemusíte o nervové soustavě dnešních žen nic povídat," mávl rukou. "Teď běžte hezky do své kabiny, ať vás nikdo nezahledne."

Doprovodil ji ke dveřím a zároveň s ní vyšel i on. A teď přišla katastrofa. Ani ďábel by to líp nenarafičil. U zábradlí, přesně naproti kajutě, stál starosta s upovídanou chotí a s redaktorem Hollerem; čekali tam na východu slunce. Okamžitě spatřili Evelyn a profesora. Spatřili je starosta i jeho upovídaná choť, spatřil je redaktor Holler, jakož i slunce, hned zčerstva, jak vyšlo nad Kanálem.

Evelyn byla v lila kimonu. Profesor v strašných rozpacích... Na chvíli zavládlo ticho, potom starosta zahlaholil.

"Mylorde, takže se přece jen podíváte na východ slunce? A koukám, že dokonce i lady Bannisterová je ctitelkou přírody?!"

Holler je svým Kodakem, pověšeným kolem krku, hned taky vyfotografoval, protože slunce, probouzející se nad Kanálem, svítilo rovnou na přibližle čumící mladý pár. Vzápětí k nim přistoupil, aby se představil.

"Těší mě, že vás poznávám, lady Bannisterová. Jsem redaktor Holler..."

Starosta a jeho upovídaná životní družka se také představili. Ani na okamžik jim nepřišlo na mysl, že by dáma vycházející z profesovy kajuty nemusela být jeho manželka. Evelyn se neodvážila promluvit a lord Bannister taky jenom cosi blekotal. Než se vzpamatovali, naši tři nepříjemní milovníci přírody se už diskrétně

vali, naši tři nepříjemní milovníci přírody se už diskrétně vzdělili, jelikož rozpaky mladého páru si vysvětlovali okolností, že lady Bannisterová je v negližé. Dáma z lepších kruhů se nerada takto předvádí. Holler udělal chybu, že k nim šel, prohlásila upovídaná choť.

"Teď jsem něco vyvedla..." řekla zděšeně Evellyn, když zůstali sami.

"Milá slečno, vy jste jako cyklón, jenomže poněkud nebezpečnější. Víte vy prosím, co jste mi natropila: Já jsem se nedávno rozvedl. V maximální tajnosti. A oni si teď myslí, že vy jste moje manželka. Ten omyl jim musíme samozřejmě okamžitě vysvětlit..."

"Ale Mylorde! Co si pak o mně pomyslí?! A co si pomyslí o vás? Doufám, že mluvím s gentlemanem, který ví, čím je povinován dobré pověsti dámy."

"Lituji, slečno, ale já se už ženit nehodlám."

"Tak radikální řešení jsem neměla ani já na mysli. Podle mě stačí, když v Calais opustíme loď společně. Za chvíli jsme tam. Do té doby ať si ti tři klidně myslí, že jsem vaše manželka. Když to uděláme, zůstane v tajnosti i to, že jste se rozvedl, Sire. V přístavu, až vaši známí odejdou, vám potom poděkuju za laskavost a slibuji vám, že mě už nikdy neuvídíte."

"Ruku na to!"

A opravdu, teď už následovalo jen pár trapných minut v přístavu, když se loučili s panem redaktorem a se starostou a oni jí neustále říkaly "Mylady", z čehož profesor pravidelně jednou za vteřinu zrudl.

Nakonec však zůstali sami. Bannister čekal, až mu vyloží auto. Toho senzačního alfa-romea si koupil teprve před několika dny. Evellyn si nechala odnést kufry do pařížského rychlíku a rozloučili se.

"Opravdu moc vám děkuju a moc se stydím," řekla Evelyn.

Potom pomalu, smutně odcházela.

Profesor se za ní díval. Co je asi zač? Je to nevšední žena, to je jednou jisté. A opravdu moc milá.

Skoro mu chybí... Pěkně mu převrátila život naruby. Teď aby si v Paříži vymýšlel všelijaké lži, kde že nechal manželku. A Bannister nenáviděl lhaní. Nenáviděl ho hlavně proto, že člověku komplikuje život, a profesor měl rád svůj klid a pohodlí. Ale je to milá žena...

A zas ji viděl před sebou, jak tam spí jako nějaké velikánské

nemluvně, s otevřenou pusou a s hlavou nakloněnou na stranu.

• 4 •

Evelyn se smutně choulila v rohu Pullmannova vozu. Dokud měla profesora nablízku, cítila, i když jen na pár hodin, jaké to je, když má chudák děvče vedle sebe muže. Teď už zas nikoho neměla.

Ve vlaku nebylo plno. Podařilo se jí najít kupé, kde mohla sedět sama. Podél trati ubíhala střídavě veselá políčka a řídké remízky, a vlak, zachvácen pýchou ze své rychlosti, profrčel menšími stanicemi Jen s pohrdavým hvízdnutím.

Dveře kupé bouchly.

"Dovolíte, prosím?"

Do kupé vešel chlap jako hora. Byl plešatý a nos mu hyzdila stopa po dávném zranění.

Kupodivu Evelyn se tentokrát zdaleka tolik nelekla. Hrůza, která se jí zmocnila na lodi, byla spíš dílem vyčerpaných nervů než skutečnou zbabělostí. Sice se toho člověka bála i teď, ale zase ne tak moc.

Přikývla jako člověk, který odpovídá na otázku, ale bližší seznávaní odmítá. Potom se opět dívala z okna.

Několik koz oškubávalo hubené trsy trávy na náspu.

"Děláte chybu, miss Westonová, když se uzavíráte rozhovor se mnou. Neškodí poznat ostatní účastníky hry."

Chladně a s klidem se otočila k mluvícímu.

"Netoužím po seznámení s vámi, protože vás už znám. Jste trestanec Charles Gordon, který byl nedávno propuštěn z Dartmooru a teď se chystá uloupit pozůstalost po Jimmym Hoganovi. Tomu vy říkáte stručně hra!"

Trestanec se usmál.

"Kdybych chtěl Buddhu ukrást, varoval bych se toho, seznamovat se s vámi; vždyť bych vám tak dal možnost, abyste v případě trestního činu mohla prezentovat policii hned i podezřelého."

To znělo logicky.

"Tak o co vám jde?"

Muž vyndal z kapsy tabatěrku.

"Dovolíte, miss Westonová, abych si zapálil?"

"Prosím."

"Nabízím vám dohodu. S mými zkušenostmi a důvtipem máte mnohem větší naději na úspěch; než když se pustíte za soškou na vlastní pěst. Protože ten diamant si musíte opatřit, že ano, prostředky víceméně zločinnými. Ten drahokam je sice vaším právoplatným vlastnictvím, takže vaše snažení není nijak protizákonné, ale vy chcete dostat sošku, která je majetkem někoho jiného, třebaže uvnitř je předmět, který patří vám. Pochybuju, že byste s tímto faktem chtěla seznámit majitele Buddha, takže k cíli vám vede jediné cesta podvodu, eventuálně krádeže. Nechci se chlubit, ale jako zločinec jsem působil až dosud s vynikajícími výsledky a Scotland Yard vám může podat o mně jenom prvotřídní reference. Bylo by to, mírně řečeno, dětinství, odmítnout mou nabídku, kterou si představuju samozřejmě na padesátiprocentní bázi."

"Jestli vám dobře rozumím, chcete se se mnou spolčit."

"Ano."

"Můžu mluvit upřímně?"

"V mé branži je přílišný útlocit dost vzácné duševní rozpoložení."

"Správně. Vezměte tedy na vědomí, že neexistuje na světě tak nádherný šperk nebo tak obrovské dědictví, kvůli kterému bych se já dávala dohromady s gaunerem."

Trestanec se zádumčivě zahleděl z okna a pomalými, hlubokými doušky pokuřoval.

"Nevěděl jsem, že si tolik potrpíte na etiketu."

"Tak teď už to víte."

"Věc má ještě jeden aspekt, který stojí za úvahu. Já chci tu sošku samozřejmě dostat i v případě, že vy na můj návrh nepřistoupíte. Při svém podnikání nemůžu být ovšem v prostředcích moc vybíravý. Je možné, že vás oloupím, přepadnu, zabiju, nebo podobně... Koneckonců, když se nedohodneme, nejsem vázán žádnými obchodními ohledy."

"To je docela dobře možné. A protože už jsme všechno probrali, předsedněte si, prosím, do jiného kupé."

"Už jenom jedno..."

"Opravdu jenom jedno?"

Trestancův obličej se vztekem zbarvil trochu dofialova.

"Vy si vážně myslíte, že můžete proti mně bojovat?!" zvolal. "Vidíte přece, že ačkoli tu účetní knihu nemám, přesto jsem tady s vámi na cestě k cíli."

"Protože jste mě špehoval!"

"Budu vás špehovat i nadále."

Evelyn pokrčila rameny.

"Doufám, že dříve nebo později vás přelstím. A když ne, tak ať je diamant váš..." zvedla se, "mám zatáhnout za záchranou brzdu?"

"Ne. Už jdu. Jenom vás upozorňuju, že bude rozumnější, když mi tu účetní knihu, co máte u sebe, dáte." To už nedodal, že dával dobře pozor, když Evelyn při celní prohlídce otevřela zavazadla, a viděl, že kniha je v tom menším, žlutém kufříku. "V tom případě vám nabízím padesát procent..."

"Počítám do tří, potom zatáhnu za brzdu."

Trestanec srazil, jako sebevědomý herec ve finále operety, podpatky:

"Na shledanou."

"Raz... dva..."

Dveře kupé bouchly.

Trestanec se vypravil za svým přítelem, který seděl ve vzdáleném oddílu třetí třídy. Přibral totiž do podniku dva dávné komplice, a ti ho doprovázeli už z Londýna.

"Holka je paličatá," oznámil komplici číslo jedna.

"Tak jak jsme si řekli, Rainere."

Rainer, šedovlasý pán se smutným obličejem a s cvikrem – vypadal jako obchodní cestující, ve skutečnosti však byl loupežný vrah – ukňouraně, mrzutě odpověděl:

"Dobře, dobře... to se zařídí. Nemáte u sebe náhodou dnešní noviny?"

• 5 •

... Evelyn uvnitř nepřijímala trestancova slova s takovou jistotou, jak se tvářila navenek. Znělo to velmi pravděpodobně, že v boji proti Charlesu Gordonovi, který má v oboru loupežných vražd prvotřídní reference, nemá zrovna velké šance.

Ale co má dělat? Má se snad, aby dostala svoje legální dědictví,

spolčovat se zločinným individuem? Má se radit s vrahem? Jak to říká strejda Bradford? "Poctivost je jako opravdu nóbl krejčí: nezná smlouvání."

Nějak bylo, nějak bude. Bude bojovat!

Všude mají policii, všude se najde gentleman, který se v případě potřeby ujme dámy. A když ne? Tak bude holt zase chudá.

Ostatně co jí můžou udělat?

... Jakmile vlak dojel do Paříže, dostalo se jí odpovědi i na tuto otázku. Malý šedovlasý nosič popadl jako první její menší, žlutý kufr a uháněl s ním k východu.

Evelyn čekala u druhého kufru, až se nosič zase objeví.

Nosič se však nevrátil ani po dobrých deseti minutách. Ten nosič se už vůbec nikdy nevrátil. Sebral jí žlutý kufr, kde měla účetní knihu. Kdyby Evelyn znala náhodou i cestující třetí třídy, věděla by, že její nosič je totožný s Rainerem, jenž těsně před příjezdem vlaku změnil pomocí čepice a kabátu svůj vzhled tak, aby věrohodně odpočíval jeho improvizované roli.

"Ještě dobře," říkala si Evelyn, "že jsem vytrhla z účetní knihy ten důležitý list a vložila ho do desek ve větším kufru."

Gordonovi se ten případ zdaleka tolik nezamlouval, když svědomitě prolouskal knihu a zjistil, že v ni chybí právě ten list, na kterém mezi květnovými záznamy figurovalo i datum prodeje Buddhy.

"Nechápu," prohlásil Rainer, když už po dlouhé minuty se zaujetím přihlížel, jak si Charles Gordon oběma pěstmi buší do čela, "proč jste tak nervózní. Budeme holku i dál držet na očích, a je to. Dřív nebo později se ukáže, koho to vlastně v Paříži hledá, a u toho najdeme i diamant."

"Ach, vy optimisto! Jak víte, že nás příště zas nepřevezete?"

"Myslím si to. Momentálně ji sleduje Corned-Beef. Při dalším kroku už možná ani nebudeme potřebovat tu adresu, kteroužto jste se nedověděl jen proto, že jste byl propuštěn o pár hodin později. To je to prokletí vězeňského života: člověk se nemůže vzdát z ústavu podle toho, jak se mu zrovna zachce. Kam jdete na oběd?"

Z Rainerových neočekávaných a zpravidla přízemních otázek obcházel trestance někdy nervový záchvat.

"Děkuju! Já už jsem najedený!"

"Tak to vám tedy radím, dejte si kávu v Café Rome, ale jděte

nahoru do poschodí, tam ji totiž vaří jedna Turkyně a... No tak! Co s tím tady mrskáte?!"

Těsně kolem hlavy mu proletěla velikánská kniha.

Po obědě byl Rainer volán v Café Rome k telefonu:

"Ta dáma použila čtyřiceti různých dopravních prostředků," hlásil Corned-Beef, "asi tušila, že je sledována, a chtěla zamést po sobě stopy. Samozřejmě jí to nevyšlo. Nakonec jela do Rue Mazarin číslo 7 a odtamtud do Rue Salpêtrière 12, za ředitelem cestovní kanceláře 'Columbus'. Teď je zrovna u něho; já volám z budky odnaproti, a až půjde ven, uvidím ji a zase se na ni pověším. Řekněte Gordonovi, že v Rue Mazarin se ptala po vdově Mrs. Brandesové a řekli jí, že v tom bytě bydlí jenom ředitel kanceláře 'Columbus' Édward Wilmlngton. Buď je soška u něho, anebo se přes něho můžem o ní dovědět. Bylo by dobré, kdyby Gordon zašel za tím Wilmingtonem a rovnou se ho na tu sošku zeptal."

"Dobře. Vyřídím Gordonovi všechno."

"Já běžím! Už jde..."

"Haló!... Počkejte!"

"Co chcete?"

"Nevíte náhodou, jestli jsou dnes dostihy?"

Corned-Beef beze slova položil sluchátko.

• 6 •

V Rue Mazarin číslo 7 očekávala Evelyn smutná zpráva. Matka poručíka Brandese je už půl roku po smrti. Krátce po ní zemřela i její dcera Mrs. Wilmingtonová. Od té doby bydlí ředitel v bytě sám. Je považován za nešťastného, člověka. Během krátké doby pochoval tchyni i manželku...

Evelyn zpočátku střídala různá dopravní prostředky, aby se, pokud by ji trestanec sledoval, ztratila v chumlu cestujících. Tu a tam se ohlédla, ale Gordona nezpозorovala ani jedinkrát.

Zdá se, že ho setřásla!

Byl to však omyl.

Corned-Beef jí byl totiž neustále v patách. Proto, když se ohlížela, nezahlédla trestance ani jedinkrát.

A toho zavalitého, křiklavě oblečeného muže s monoklem, který

na protějším chodníku s otcovským úsměvem podával nějakému dědku zakutálený míč, neznala. Přitom tento laskavý pán byl Corned-Beef, který dostal svou přezdívku podle mraženého hovězího proto, že byl studený a hloupý.

Z Rue Mazarin spěchala Evelyn přímo do cestovní kanceláře "Columbus" a zanedlouho už stála před panem Wilmingtonem.

Ředitel byl hubený, nápadně modrooký, vybraně oblečený muž jemných zplísobll, a na to, jak měl prošedivělé vlasy, působil velmi mladistvě. Tak tohle je ten těžce zkoušený švagr poručíka Brandese a snad i držitel sošky v ceně miliónu liber.

"Jsem Evelyn Westonová."

"Čím vám mohu sloužit, miss Westonová?"

"Pátrám po jedné staré rodinné památce. Je to čtverhranná ozdobná kazeta, na níž sedí keramická soška Buddha se skloněnou hlavou."

"Znám tu figurku."

"Pokud je mi známo, před patnácti lety ji koupil pan poručík Brandes a pak přešla do rukou Mrs. Brandesové, která nedávno zemřela..."

"Už tuším, o co jde. Ta keramika bude asi mezi uměleckými předměty po mé tchyni. Měla chudinka, ráda takové ozdůbky. Teď jsou všechny její věci u mě v bytě."

Evelyn se zakoktala, protože ze samého rozčilení jen stěží popadala dech.

"Ano, ano... Ráda bych tu sošku koupila... Je to stará rodinná..."

"Velice lituji, miss Westonová, ale památku po nebožce tchyni nenabídnu ke koupi."

"Takže máte tu sošku Buddha?"

"Tchyně měla ráda umělecké předměty a mně zůstalo po ní mnoho takových tretek. Jsou to všechno milé rodinné památky a za nic na světě bych se nerozloučil ani s jediným kouskem. To se v dobrých anglických rodinách nedělá..."

"Pokud vím, ty věci patříly panu poručíku Brandesovi..."

"Památky svého nebohého švagra bych se tím spíš nechtěl dočknout. Ani soška Buddha, ani nic jiného není na prodej."

Mezitím byl odvolán k telefonu a domlouval si s někým schůzku

na večer a pak přikázal písařce, aby objednala u Félixě Potaina studenou večeří pro dvě osoby. Pak už dost stroze zamítl Evelyninu prosbu. Takže se nedověděla, ani zda Wilmigton tu sošku Buddha skutečně má.

Vypadalo to však, že soška, pokud je ještě vůbec na světě, stojí někde ve Wilmingtonově bytě.

Skličně vyšla na ulici. Tak tedy zde, přímo u cíle, zůstane bezmocně trčet. S tím se nesmíří! Snad jí přišel na pomoc duch starého trestance, anebo, což je pravděpodobnější, ač filozofka, dostala praktický nápad. Ne! Tisíckrát ne! Najde si způsob, jak se dostat do Wilmingtonova bytu. Vloupá se tam!

Zhrozila se...

Z nedaleké telefonní budky zavolala k Potainovi.

"Tady kancelář 'Columbus', sekretářka Mr. Wilmingtona. Před chvílí jsem objednávala jménem svého šéfa večeří pro dva... Ano, ano... Rue Mazarin 7... Anulujte laskavě tu objednávku... Pravděpodobně zítra... Děkuju vám..."

Zavěsila sluchátko.

Teď zahlédla skrz sklo budky na druhé straně ulice jakéhosi člověka. Byl to malý, tlustý, křiklavě oblečený pán s monoklem... Vidí ho dnes už potřetí... Před chvílí podával nějakému špuntovi v Rue Mazarin míč...

Rázem jí bylo jasné, že ten člověk ji sleduje. Ó, jak byla hloupá. Vždyť se dalo předpokládat, že trestanec si najde někoho, koho ona nezná a kdo jí může klidně sledovat, aniž by ona cokoli tušila...

Ať už ji sleduje nebo ne, toho chlapa se musí zbavit.

Vyšla z budky. Spěchala dál, jako kdyby o Corned-Beefovi vůbec nevěděla. Na rohu nasedla do taxíku a udala adresu svého hotelu. Po čase se podívala zadním oknem. Jelo za nimi auto. Nejspíš v něm sedl ten v křiklavých šatech. Řekla taxikáři:

"Monsieur ...Tady máte deset franků. Nějaký hospodský povaleč mě sleduje v taxíku. Za nejbližším rohem zabočte a zabrzděte tak, abych mohla vyskočit. Potom jed'te chvíli cikcak a odlákejte mého pronásledovatele."

Taxikář se zazubil a vzal si peníze. Na nejbližší křižovatce zabočil a vzápětí zabrzdil, ale nezastavil.

Evelyn vyskočila z auta a vběhla do jednoho průchodu.

Taxikář šlápl na plyn a jel dál.

To vše se odehrálo ve dvou vteřinách. Vůz s Corned-Beefem zahrnul hned za nimi. Lest se povedla. Pronásledovatel nic netuše jel dál za prvním autem, za tím, z něhož Evelyn právě vyskočila. A protože řidič prázdného taxíku stejně potřeboval olejový čep, poněvadž se mu pořád uvolňoval šroub na nádrži, zajel si, s Corned-Beefem v patách, k jedné levné dílně za Vincenneskou branou, kousek od světoznámého hřbitova Pere-Lachaise.

Tady už Corned-Beef tušil, že něco nehraje. Vystoupil, taxíka poslal zpátky a spěchal k prvnímu autu. Bylo doopravdy prázdné.

"Kde máte zákaznici?" zeptal se taxikáře.

"Není ve voze?"

"Není."

"Podívejte se líp, třeba zalezla pod sedadlo."

"Poslyšte! Vy se mnou žertujete?!"

"Momentálně ještě ano," odpověděl výhrůžně taxikář, popadl těžký francouzák a držel ho jako indiánskou válečnou sekyru. Corned-Beef se rád pral a tady se mu nabízel jasný případ oprávněné sebeobrany, ale to by se od svého člověka moc nedověděl, zatvářil se tedy jakoby nic.

"Koukejte, kamaráde, tu máte deset franků..."

Francouzák tiše sklesl a teď, když zase pozbyl rudošského charakteru, visel obecně prospěšně v taxikářově ruce.

"Takže kde vystoupila ta dáma?"

"Když jsme zahýbali z nábřeží na BoulMich, zpomalil jsem a ona vyskočila. Říkala totiž o vás, že jste hospodský povaleč. Já jí to věřil."

"A teď, když mě už znáte?"

"Teď to už vím nabeton."

Corned-Beef už věděl vše, co potřeboval, rozhodl se tedy, že taxikáře zmlátí. Marná sláva! Oprávněná sebeobrana je oprávněná sebeobrana i v případě, že se s ní člověk neukvapuje. Sebral tedy taxikáři francouzák a odhodil ho, potom milého taxikáře několik minut mydlil, a to tak, že ho držel za krk a nataženou rukou ho tlačil pevně ke zdi, aby si šetřil své křiklavé šaty. Tím pádem však mohl tlouct jenom jednou rukou, kterýžto nedostatek si vynahrazoval tím, že tu a tam kopl taxikáře jen tak namátkou do kolena.

Šedovlasý majitel dílny odtáhl konev s olejem z jejich dosahu a posadil se na ni, aby odtud jako z lóže sledoval tuto poučnou událost. Corned-Beef nakonec pustil zakrváceného taxikáře a dvěma prsty si odcvrkl s kabátu kousek omítky.

"Vážně si myslíte, že jsem hospodský povaleč?"

Taxikář šňupal krev.

"Hm... teď, když se na vás dívám zblízka, jako byste dělal na člověka spíš takový domácí dojem."

"Správně. Tak mě zavezte ke Café Rome."

Majitel dal taxikáři příslušný olejový čep, natankoval mu do nádrže benzín, taxikář si sedl za volant, zavřel dveře a vyrazil s křiklavě oblečeným zákazníkem, ježž zdobil monokl, směrem k centru.

Corned-Beef vzrušeně vtrhl do kavárny. Pan Rainer, loupežný vrah, hrál právě s jedním primářem šachy.

"Omluvte mě," řekl, když uviděl svého obchodního přítele, a vstal, "jsem na tahu."

Když si vyslechl pořádkův referát, hemžící se smutnými omluvami, řekl:

"To je zajímavé! Gordon předem cítil, že ta holka je chytřejší než vy. Podle mě buď ta dáma není žádná začátečnice, anebo vy stárnete. Tak se mi zdá, že železný zub času nešetří ani lupiče se solidní životosprávou. Gordon šel do kanceláře 'Columbus', co jste nám o ní telefonoval. My tady na něj počkáme. Takový je program dne."

"Kdo by to byl řekl, že ta holka je tak po'ouchlá", lamentoval Corned-Beef.

"Bylo to vůči bezelstnému zločinci netaktní chování. To je fakt. Poslyšte, kolik berou dnes za taxíka k Pere-Lachaise?"

Gordon se vrátil celý nadurděný.

"Co je s tou holkou?"

"Mr. Gordone..." koktal Corned-Beef, "ona zdrhla... vyskočila z auta."

Gordon skřípal zubama.

"Vy pitomče! Teď běžte a najděte lorda Bannistera, a nespouštějte ho z očí. Určitě se sejde s miss Westonovou. Profesor bydlí v Ritzu, přes něho bychom jí mohli přijít zase na stopu. Zprávu mi podejte sem. Rainere, vy zůstanete tady jako spojka. Já jdu."

"Kam?"

"Pro Buddha. Bydlí v Rue Mazarin číslo 7."
"Dejte si předtím aspoň kafe," radil mu Rainer.
"Blbec!"

• 7 •

Když se Evelyn zbavila svého průvodce, vracela se po nábřeží Seiny. Zastavila se před vetešnictvím.

Prohlížela si výlohy, potom vešla.

"Potřebovala bych černé šaty pro pokojskou, a dejte mi taky jednu krajkovou zástěru, jako je ta za výlohou."

Hned na místě se převlékla. V nedalekém krámkě si koupila malou černou lakovou tašku a složila si do ní šaty. Když s tím byla hotová, hledala v okolí lahůdkářství firmy Félix Potain. Ta má filiálky po celé Paříži. U Potaina si nechala zabalit studenou večeři pro dvě osoby a chvátala s ní do Rue Mazarin číslo 7, kde zazvonila u Wilmingtonových dveří.

Otevřela jí uklízečka.

"Jsem od Félix Potaina. Nesu večeři."

"Ano, vím..." bručela hospodyně. "Jen ji položte."

"Když dovolíte, prostřu a rozestavím mísy. Večeře od Potaina je dokonalá, jen když je odborně servírována..."

"Pro mě..."

Rychle a šikovně prostřela. Všechno hezky zaranžovala, zatímco hospodyně šukala v jedné z dalších místností. Evelyn využila této příležitosti. Vyběhla do předsíně a hodně nahlas práskla dveřmi; zůstala však uvnitř a schovala se do kouta mezi skříní a zdi. Uklízečka se loudavě přištrachala, zkusila kliku, jestli jsou dveře dobře zavřeny, a vrátila se.

Uplynula půlhodina. Setmělo se. Evelyn ještě stále nehybně stála. Tentokrát jí štěstí přálo. Uklízečka vyšla v plášti a klobouku, v ruce držela kabelku a deštník. Asi sem jenom dochází, a teď jde domů, pochvalovala si Evelyn. Tak to taky bylo.

Zůstala v bytě sama!

Rychle šla do salónu a rozsvítila. Strachy a rozčilením sotva popadala dech. V salóně stály tři vitríny, plně všelijakých serepetiček. Prohlédla si je všechny po řadě. Buddha mezi nimi nebyl. Dveře do

jídelny byly otevřeny a Evelyn viděla přes jídelnu do dalšího pokoje. A tam, v menším salóně, se teď pomaloučku otvíralo jedno okno. Nejdřív se nad římsou vynořily dvě ruce, potom plešatá hlava se zohaveným nosem...

Byl to trestanec! Gordon! ...

Evelyn strnula hrůzou.

• ČTVRTÁ KAPITOLA

Eddy Rancing se pustí do pátrání, najde však jen mrtvolné skvrny a stopy po vnějším násilí. Ty ho nezajímají. Seznámí se s chotí vrchního zahradníka Viktorií a představí se mu také Hnědka, ta přežvýkavá bohémka. Nechce "karlovarský suvenýr". Vytrestá vrtošivou Gürti. Zlý skřet mu nastraží past. Přeplove do sousední obce. Všechno je špatné, ale konec vše napraví.

• 1 •

Mügli am See leží na břehu jezera Mügli a je ve Švýcarsku proslulé tím, že je nejbezvýznamnější obcí v celé republice. Letní hosté a cizinci ho zásadně nevyhledávají. Sem přijel autobusem Eddy Rancing, aby se seznámil s panem technickým radou Wollishoffem.

Seznamování nenaráželo na žádné zvláštní překážky. Když večerel v hostinci, u okna se v ukázněných řadách tlačilo místní obyvatelstvo, aby se podívalo na zajímavého cizince. Pak už stačilo jenom usmát se na prvního příchozího, což byl šedovlasý pán s vysokým čelem a dobrotivým, upřímným pohledem; Rancing ho na první pohled odhadl na místního soudce nebo přírodovědce a hned se seznámili. Ukázalo se sice, že dotyčný se jmenuje Guggenheim a je projíždějící ohledávač mrtvol, ale to koneckonců nemůže být na závadu tomu, aby z něj vytáhl informace.

"Pane Guggenheime, znáte zdejší lidi?"

"No... Je to můj okres, takže ho docela dobře znám. Loni, když byla epidemie tyfu, jsem tady delší dobu pracoval."

"Znáte pana Wollishoffa?"

"Kdy zemřel?"

"Ještě žije. Aspoň pokud je mi známo..."

"Tak to jsem neměl to štěstí. Stykám se tady vesměs jen s mrtvými a s lahůdkářem. Je to manželčin příbuzný. Jinak ale nevedu světácký život. Moje profese vyžaduje naprosté pohroužení."

V několika větách se snažil dělat propagandu vědě o ohledávání

mrtvol, kterou mnozí nedoceňují. Nebyl jen bezduchý odborník. Věřil ve svůj obor. Podle jeho názoru lze do něj vnést mnoho individuality, má-li člověk pro věc cit a nepřejímá nekriticky řemeslné stereotypy. Vezměme například takové mrtvolné skvrny...

"Až jindy, pane Guggenheime. Nezapomeňte, co jste chtěl říct. Teď bych se především rád seznámil s panem Wollishoffem..."

Guggenheim posmutněl, ale neforsíroval dál vědu.

"Ve Wollishoffově domě jsem jednou byl. Jeho osobně neznám. Ošetřoval jsem tam domovníka po uplynutí jeho života. Jisté stopy po vnějším násilí mě vedly k tomu, abych konzultoval s četnickou stanicí. Naposled jsem tam byl, když kvůli těm stopám po vnějším násilí zatýkali pacientovu manželku."

"A od té doby?"

"Od té doby sedí, protože pitva ukázala..."

"Pane, nechme mrtvé odpočívát..."

"Velmi správně. Ale neopomeňme je předtím ohledat. Protože, pane můj, moje zásada zní: až do pitvy je podezřelý každý, kdo je naživu. Loni v St. Gallen..."

Eddy Rancing se už nikdy nedověděl, co potkalo pána Guggenheima loni v St. Gallen, ač tento příběh mohl být třeba ještě zajímavější než poučný případ domovníka ozdobeného stopami po vnějším násilí. Eddy Rancing zaplatil a šel.

• 2 •

Před hospodou začal přemýšlet, jak by se dostal k přísedícímu poručenského soudu. Neuvažoval snad ani dvě minuty, když se objevila pokojská, učiněná noční můra: měla neuvěřitelně rozplácly nos a v důsledku bolavé stoličky děsně oteklou tvář, takže z jejího obličej nebylo vidět mezi voletem a otokem nic než dvě příšerně temné nosní dutiny. Přistoupila rovnou k němu.

"Jsem Viktorie, manželka vrchního zahradníka Kratochwila."

"Co si přejete?"

"Starý Johann Wollishoff vám vzkazuje, že by s vámi rád mluvil, ale musíte hodně hulákat, protože je chuděra nahluclý. Na levé ucho. Vrazila se mu do něj chřipka. Loni mu ho i řezali."

Ohromeně následoval ženu s oteklou tvář, která našlapovala

před ním po tmavé cestě neobyčejně opatrně. Zpočátku si myslel, že je to praktické, ale když už popáté šlápl až po kotníky do louže, pochopil; že Viktorie, manželka vrchního zahradníka Kratochwila, ho vede tak opatrně proto, aby ve tmě neminuli náhodou některou louží.

"Nevíte, proč vás pro mě pana rada posílá?"

"Stalo se něco?"

"Ptal jsem se," hulákal nervózně, "proč vás pro mě váš pán poslal."

"Protože Helii nebyla doma. Šla do Erlenbachu pro noviny. Choděj nám až z Curychu."

Bác ho!

Zabořil se do louže nad kotníky.

"Opatrně, cesta je mokrá," řekla Viktorie, manželka vrchního zahradníka. "Napřesrok už tady budeme mít dlažbu. Zavřeli už dva lidi z města, protože ji vždycky ukradnou. Teď je objednaná u Hütricha. Ten ji určitě neukradne, protože už byl mockrát zavřený."

Dostal strašlivou ránu zezadu... Kráva se pokoušela předjet je proti pravidlům.

"Říkala jsem vám, že máte dávat pozor... Hnědko, ty uličnice!!! Je to hotová bohémka! Chodí domů až večer, a vždycky po chodníku..."

"Kde je tady jaký chodník?" ptal se v duchu zoufalý Eddy a zvedl z bláta klobouk, protože jak je ta přežvýkavá šprýmařka mójela, vyrazila mu ho žoviálním mávnutím oháňky z ruky a ještě do Eddyho i drcla.

Nakonec přece jen nějak dorazili k zámku.

Když vstoupil do nádherné staromódní jídelny, zařízené těžkým dubovým nábytkem, první co spatřil, byly kočky všech velikostí, které se tam volně procházely. Nad obrovským brčálem v kořenáči dřepěl papoušek s červenou chocholkou a v jednom křesle cosi vyšívala asi pětáctřicetiletá dívka s ctnostným pohledem. Rancingovi šel vstříc, opíraje se o hůl, plešatý pán s několika neskutečně dlouhými šedivými vlasy a orlím nosem, a padl Rancingovi rovnou do náruče, protože si přišlápl pásek od županu, který si coural po zemi. Chvilku vysíleně odpočíval v hostově náruči.

"Tisíckrát jsem jim říkal, aby mi ho zkrátili... Je jim líto látky.. Jednou se přerazím... Moc mě těší..."

"Potěšení na mé straně."

"Kdo vás posílá?"

Zahulákal:

"Jmenuju se Eddy Rancing."

Teď k nim přistoupila dívka.

"Jsem Gréte..." řekla. "Musíte mluvit na otce nahlas, je trochu nedoslýchavý. Posadte se."

Sedl si. Od slečny Wollishoffové se dověděl, že už deset lidí se přihnalo s vyplazeným jazykem, že slyšeli, jak se na ně vpytává ohledávače mrtvol.

Načež technický rada pro něj samozřejmě okamžitě vzkázal. Potom ho pozvali, aby byl několik dní jejich hostem, ba co víc, dovolili mu dokonce i to, aby se šel do svého pokoje umýt a vzít si čisté prádlo z kufru, který mu nechali mezitím přinést.

Čas po večeři plynul v družném hulákání. Stařec ztratil před dvěma lety naslouchací přístroj, s nimž docela dobře rozuměl, co se mu říkalo. Ale neměl to srdce koupit si nový.

K jedenácté hodině Eddy konečně přistoupil k účelu své návštěvy.

"Přijel jsem z Londýna, jsem sběratel umění."

"Co říká?!" ptal se s dýchavičným funěním astmatiků Wollishoff své dcery. Gréte zaječela:

"Je sběratel umění!"

Stařec chápatě přikyvoval:

"Já mám jednoho synovce, a ten je optik!"

Mezitím přišli také lékárník, ředitel divadla a pan Maxl, dramatik, který už po mnoho let psal drama Vilém Tell a žil z toho, že jako světaznalý člověk byl všude vítaným hostem. Tento mladý muž byl totiž jednou, z pověření jistého obchodníka s dobytkem, v Brně.

• 3 •

Později Eddy odvedl Gréte stranou. Grétina bledá tvářička byla v jisté míře citronovitá. Ve vlasech měla modrou mašli, a když se usmívala, vypadala jako odstoupivší japonský ministerský předseda, když ho ukazují ve filmovém žurnálu.

"Já prosím sbírám díla několika zesnulých anglických keramiků.

Jsou to v podstatě bezcenné cetky, ale každý máme nějakého toho brouka."

"Mně budete něco povídat? Já mám tetu, která si pořád myje ruce. A nemůže si to odvyknout. Řekněte, k čemu je to dobré, mýt si ruce."

"Tedy já jsem sběratel umění..."

"Ale řekněte mi, co na tom mytí rukou proboha má!"

Rancing se musel držet, aby ji neuhodil.

"Hledám staré keramiky," opakoval unaveně, "a z účetních záznamů jedné firmy jsem si zjistil, kdo koupil ty ozdobné předměty, které jsou z mého hlediska nejdůležitější. Firma Longson & North v Londýně zaslala vašemu panu otci před sedmnácti lety dvě keramiky."

"Ty on ale určitě zaplatili"

"To se rozumí samo sebou. O to vůbec nejde. Zajímala by mě mimo jiné 'Dvojice ženců' " – schválně, kvůli nenápadnosti uvedl i tuto keramiku, "a dále jedna soška, přidělaná na kazetě, je to takzvaný 'Snící Buddha'."

"Jé, tu sošku jsem už dávno někomu darovala."

S Rancingem se zatočil pokoj! Cítil, že si musí sednout. Zároveň mu projela kotníkem strašlivá bolest. Pomstychtivá kočka, na kterou šlápl, mu začala všemi drápy rvát ponožku.

"No tak, Gürti!" řekla Gréte afektovaně. "Ta je mi ale vrtošivá!"

"Někomu jste ji darovala?! Au!... Je opravdu vrtošivá."

"Darovala jsem ji. Nemám tu 'Dvojici Ženců' ráda."

V narkóze opět oživlé naděje už ani nevnímал ten kočičí vrtoch, kterýžto mu bez ustání pustošil kotník.

"A co 'Snící Buddha'?"

"To je starý křáp. Mám ho v ložnici. Chcete? Dojdu pro něj."

"Když budete tak laskavá..."

Jen co dívka zmizela, letěla vrtošivá Gürti bezmála dvoumetro-
vým elegantním obloukem z Eddyho nohy až za stojan s brčály a
fíkusy. Ječivé "mňau" přetálo hulákavé kláboseni inteligence u krbu.

Potom se dívka vrátila.

V ruce drží sošku! Buddhu! Sedí na smaltované krabičce, hlavu tak divně skloněnou, a kouká si na pupek.

Natáhl po něm ruku... Dívka mu ho lhostejně podala a...

A drží ho!

Inteligence přichází taky, aby se podívala. Starý, který pokládá Eddyho z jakýchsi důvodů za hluchého, mu z plných plic zařve do ušního boltce:

"To nic není! Na náměstí v Curychu stojí na pódiu mramorová socha Pestalozziho s manželkou!"

"Ta je opravdu hezčí," řekla dívka.

Eddy držel v ruce sošku s diamantem, který má cenu pohádkového pokladu! Kdyby s nim praštil o zem, ze střepů by se vykutálel ten skvostný klenot. Ale to by ho všichni viděli. Nejradši by se s ním rozběhl pryč.

"Jen klid, Eddy," říkal si, "genialitu a chladnokrevnost."

"Je to soška za pár šestáků, ale já mám pro takové věci slabost," vykládal dívce. "Milerád vám dám za ni pěkné náramkové hodinky, protože nabídkou peněz vás nechci urážet."

"Tu sošku vám nedám," odpověděla Gréte. "Slouží mi jako krabička na šicí potřeby." A otevřela čtvercovou kazetu tvořící podstavec sošky. Byly v ní nitě, náprstek, nůžky a jehly. "Ostatně mám ji po mamince. Je to památka. Nedám ji. Ale když mi koupíte náramkové hodinky, dám vám karlovarskou sklenici. Je taky moc hezká a nepoužíváme ji."

Marně byly všechny sliby a všechno přemlouvání, nic nepomáhalo.

Buddha, kterého držel v ruce, nemohl být jeho. Narazil na takovou směs omezenosti a zarputilosti, proti níž byly veškeré další pokusy získat keramiku přímočaře zcela beznadějně. Gréte se svým šklebem, který připomínal staré sochy a mohl být také symptomem kterékoli duševní choroby provázené tupostí, Gréte v protigranátovém betonovém bunkru své paličatosti činila keramiku nedosažitelnou.

● 4 ●

Musí tedy vykoumat nějakou jmu cestu.

Věc je opravdu prostinká. Policejní kroniky znají případy, kdy byly vyloupeny sejfy, proraženy zdi a vypáčeny železné dveře. Jak jednoduché je ve srovnání s tím vejít do dokořán otevřeného pokoje

debilní dcery jednoho technického rady a sebrat tam hinduistického boha, který, co se týče vedlejšího zaměstnání, obsahuje šicí soupravu.

Nejjednodušší mu připadalo schovat se ve třetím patře v kamrlíku naproti Grétiňe ložnici, který slouží jako kramárna; všiml si ho, když ji doprovázel k jejímu pokoji.

"Kdo bydlí v téhle místnosti?" zeptal se nonšalantně.

"Bydlí v ní všelijaké harampádí," odpověděla Gréte se smíchem. "A zahradník tam drží svoje lepší šaty."

Pootevřela dveře do kumbálu. Hned u vchodu visely zahradníkovy lepší šaty. Podle těch lepších šatů soudě zahradník musel být ten nejotrhanější občan republiky.

Tady se schová!

Když políbil dívce sulcovitou ruku a dveře ložnice za ni zaklaply, bleskurychle vklouzl do kumbálu.

Věděl totiž velmi dobře, že Gréte půjde za hodinu dolů do spižírny, přinese si různé pokrmy a bude jist. Tento báječný objev učinil předešlého dne. U večere skoro nejedla. Uždibovala z jídla jako vrabec. V noci rozbolela Eddyho hlava, šel se tedy projít do zahrady a čirou náhodou zahlédl oknem salónu Gréte, jak tam sedí, před sebou pül šišky pařížského salámu a neuvěřitelné množství studeného bramborového salátu; polykala taková sousta, že se mohla každou chvíli udávit.

Na tomto objevu založil svůj plán. Až ta ženská půjde večer jist, on se vkrade do jejího pokoje, sbalí Buddhu, nechá všechno být a vypaří se i s kořisti. Seděl ve vaně s proraženým dnem, která spolu s několika zahradními stolkami a jednou židlí o třech nohách zabírala zadní část kumbálu, a právě promýšlel útěk, když se objevil zahradník, aby se převlékl do svých lepších šatů. Dědula se tiše oblékal a přitom si cosi bručel o komsu, kdo si myslí, že zahradník je bůh a když chce, rozkvetne i šestáková tulipánová cibule. O tom dotyčném, kdo si tohle myslí, ho napadlo několik dost těžkých urážek na cti, potom pověsil horší šaty na hřebík a odešel.

Ale zamkl dveře zvenčí!

Co je tohle za drzost?!!

Kdo to kdy slyšel, aby se nějaký kumbál zamykal?!!!

Eddymu se komora na chvíli proměnila v koupelnu, protože v té

vaně mu bylo, jako by dostal za krk horkou sprchu. Vylezl z ní. Dveře byly opravdu zamčeny. Okno nikde. Měl hlad jako vlk. Měl chuť tlouct hlavou o dveře.

Potom zas zvedl pěsti směrem k půdě a hrozil jimi, jako kdyby vinu za to všechno dával prostěradlům, která se tam sušila. Aby se mohl trochu pohybovat, odšoupl stranou jednoho majolikového trpaslíka.

Když přišel na to, že si zapomněl vzít zápalky, málem rozsápal zuby tabatěrku. Past na myši mu náhodou přiskřípla palec. Potom slyšel, jak se dívka vykrádá z pokoje, aby šla spořádat druhou půlku salámu, odloženou od včerejška, spolu s další dávkou bramborového salátu. Když si sedl na rozbitý svícen, málem zaječel. Mrštíł svícem po hlavě zahradního skřeta, jehožto byl chvíli předtím odšoupl.

Konečně nastalo ráno. Klíč v zámku se otočil a vešel starý zahradník, aby se znovu pustil do šetření svých lepších šatů. Byla ještě tma, mohlo být tak k páté. V ponurém, sychravém podzimním ránu se otevřenými dveřmi vevalil pach mokré půdy.

Zahradník se najednou zarazil a s údivem zíral na majolikového trpaslíka, kterému místo frygické čapky seděl na hlavě pokřivený mnohoramenný svícen. Toho trpaslíka tady včera neviděl! Vousatý skřítek se jen záhadně šklebil. Kde se bere ten trpaslík tady vpředu? A proč balancuje na hlavě svícem?... Že by v místnosti někdo byl?...

Dospěl ve své úvaze až sem, a určitě by byl v mžiku vystřelil na chodbu, ale k poslednímu chybějícímu článku řetězu se už nedostal, poněvadž na plný důkaz toho, že v místnosti vskutku někdo je, utržil pořádnou ránu do zátylku, takže vletěl mezi obnažená péra kostry jednoho kanape a hlavou prorazil plátno obrazu, znázorňujícího medvědí rodinku, která si kdysi, za pradávných, mnohem klidnějších podmínek žila na území dnešního Bernu.

Mocně zařval.

Od rohu chodby přicházel právě sluha s voskem na parkety v ruce, ten ho uslyšel a spěchal k němu. Rancing vyskočil ze dveří a vrazil do něho! Sluha padl naznak! Byla tma jak v pytli!...

Teď už volali o pomoc z plných plic dva.

Dole pod schody se objevil vrátný v nočním úboru. Rancing se prudce odrazil z výše osmého schodu a vrhl se mu na hrud'. Svalili se

na zem, a Eddy byl v tu ránu venku. Pelášil temnou zahradou!...

Za ním sluha s voskem na parkety v ruce, dále pak zahradník ve svých horších šatech, kolem krku obraz znázorňující houf zvířat přebývajících na území Bernu, a závěrem vrátný v nočním úboru. Kuchařka, která byla pověřivá, je uviděla z okna a byla pak z toho pohledu po celé týdny špatná.

Znenadání nastal tragický obrat v doslovném smyslu slova, a to ve prospěch pronásledovatelů. Na pěšinu zabočil žebříňák a odřízl prchajícímu cestu.

Co teď?

Honem do houští! Pronásledovatele dělilo od něho už jen pár kroků, když provedl nucené přistání rozplácnutím na druhé straně škarpy. Kličkoval mezi stromy tak dlouho, až se najednou octl u jezera. Pěkně pomalounku se nořil do ledové vody.

Nadechl se, co mu plíce stačily, potopil se a plaval pod vodou, jak dlouho to jen šlo.

Pronásledovatelé neslyšeli žádné šplouchnutí, v ranním rozbřesku se před nimi rozprostírala dokonale klidná hladina jezera.

Vrátili se domů.

Půl hodiny nato Eddy Rancing ochablými tempy dorazil do obce Schwacht bei Zungli am See. Obec se vyznačuje tím, že dala zemi už dva předsedy průmyslových korporací.

Bylo ráno. V rákosí kuňkaly žáby.

Rancing, celý zmodralý, mokrý až na kůži, seděl na kameni ve Schwacht bei Zungli am See a tiše poplakával...

● PÁTÁ KAPITOLA

Evelyn je nucena dopustit se indiskrece. Je průvan, potom bude střílení a nakonec razie zatkne mnoho lidí. Každý je pronásledován a každý pronásleduje každého. Lupiči jdou do kartelu, potom do hospody "U fazolového krále". Tropická vichřice smete jeden banket a oslavenec se vydá na dlouhou autotúru, ve fraku.

● 1 ●

Evelyn se neodvážila ani hnout.

Z kteréhosi pokoje se ozvaly tupé, vznešené údery odbíjejících hodin. Trestanec přešel okenní římsu. Pečlivě si otřepal s kalhot omítku, která se mu na ně při šplhání přichytila. Situace byla teď taková: trestanec neměl ani potuchy, že Evelyn je tady, kdežto ona o jeho přítomnosti věděla.

Ještě včas se schovala za závěs. Co bude, když se setkají? Je v bytě sama s trestancem a ani o pomoc volat nemůže, vždyť sama se taky vloupala!

Slyšela, jak vrže podlaha. To asi gangster jde od vitríny k vitrině a hledá "Snícího Buddhu".

Co když ho najde? A ona bude tady, přímo u cíle, nucena schovávat se, zatímco jí budou krást její právoplatné vlastnictví?

Schovávat se? Ona by přece ráda utekla, jen kdyby věděla jak. Aspoň by mohla v případě potřeby přivolat pomoc...

Opatrně se sunula směrem k oknu. Tlustý koberec pohlcoval všechny zvuky. Došla k oknu.

Teď závisí všechno na tom, jestli bude okenní klika skřípat. Sáhla na ni... Zkusila ji pomalounku otáčet. Šla nehlučně.

Okno se tichounce otevřelo. Jen se udělal mírný průvan, protože Gordon asi nezavřel okno v protějším pokoji.

Evelyn měla štěstí. Právě odtud, od římsy ve čtvrtém patře vedl dolů požární žebřík. Takže se jí snad podaří utéct.

Avšak teď, když už měla cestu ke svobodě volnou, stoupla jí

odvaha. Tu vitrínu u zdi ještě neviděla.

Co když je smaltovaná kazeta s Buddhou právě tam?

Vracela se. Vzdálila se zase na pár kroků od okna.

Šeřilo se. V pokoji byla tma. Musela přistoupit až úplně těsně k vitríně, aby rozeznala rozmazané obrysy ozdobných předmětů. Buddha mezi nimi nebyl.

V tom momentě práskly venkovní dveře, bylo slyšet hlasy a v předsíni cvakl vypínač.

Wilmington jde domů a vede si návštěvu!

• 2 •

Večeři si objednal přece až na osmou! – blesklo Evelyn hlavou. Teď si už netroufla ani pohnout. Nejspíš i trestanec stojí tak zkoprněle na svém místě.

Co bude teď?

"Já vaše chování jednoduše nechápu, Adamsi!" ozval se hostitelův energický hlas. "Neudělal jsem to ze strachu, ale ze zvědavosti, když jsem vám vyhověl a pozval vás k sobě do bytu."

"Hned všechno pochopíte," odpověděl, nakvašeně ten druhý.

Evelyn měla otevřenými dveřmi dobrý výhled na všechno, co se dělo v jídelně. Host byl malý, tlustý muž s nakřáplým hlasem a šmajdavou chůzí; z čoudícího špačka v koutku úst padalo na ušmudlancův kabát hojně popela a on ho občas ohánčivým pohybem ruky spíš vzal na vědomí než otřepával.

Skoro současně s tím, jak vešel, rozšířil kolem sebe dusivý smrad cigarety značky Caporal.

Wilmington byl bledý a nervózní. Chřípí úzkého, jemného nosu se mu občas zachvělo; hryzal se do rtů a chodil po místnosti sem a tam. Tlustouch se okamžitě rozvalil v křesle, a jak to nafoukaní hulváti dělávají, šel tou nejhlučnější, vřískavou podobou svého chraptivého hlasu hned zhurta k věci.

"Heleďte, Wilmingtone! Fleuryho čekáte na osmou, takže máte ještě celou hodinu na to, abyste si můj návrh nechal projít hlavou, protože já na našeho přítele nepočkám. Upozorňuj u vás, že jste dohrál."

"Chcete mě strašit, Adamsi?..."

"Ne. Jenom varovat. Před čtyřmi měsíci, když jsem vám řeklo svém podezření, že Claytonovu mapu máte vy, jste se mi vysmál. Povídal jste, že po svatbě jste se špionáží skoncoval, s tragédil chudáka Brandese že nemáte nic společného a že vás mám nechat na pokoji, nebo mě prásknete. Já věděl, že mi hrajete divadélko."

"Nepokoušejte se blufovat, Adamsi," promluvil hostitel s mírností předoucího leoparda a oči se mu zlostným pohledem zúžily. "Já vaše triky znám, vždyť jsme svého času dělali spolu..."

"Tak to byste mohl taky vědět, že nosím v kapse kabátu pistoli a zrovna na ní držím prst. A taky jste měl příležitost vidět na vlastní oči, jak jsem jednoho zastřelil skrz kapsu, z dvaceti kroků..."

Wilmington se na něj díval s bezmocným vztekem.

Thlustoš vytáhl zažloutlými prsty s krahujícími drápy další Caporalku a zapálil si ji od zrovna dokouřené cigarety. Potom zamáčkl oharek o skleněný talíř připravený na salát a tvářil se přitom, jako když ho bolí žaludek.

"Vy jste čekal s mapou v přesvědčen, že po skončení nepokojů v koloniích ji prodáte výhodněji. V tom jste měl pravdu. Ale na to jste nepomyslel, že tím mi dáváte čas na důkladně pátrání. Vy víte, jaké konexe po celém světě mají moji šéfové, o mých schopnostech ani nemluvě. Takže moje situace vypadá dnes tak, že tu mapu spolu s příslušnými listinami dostanu, a to ještě než přijde Fleury nebo třeba policie. Policie nás totiž všechny sleduje."

"Milý Adamsi, vy ještě pořád věříte v bezvýhradný účinek blufu... Znáám tuhle vaši metodu."

"Tak tedy prosím, odříkám vám tady něco, co vás přesvědčí. Vyjmenuju vám hezky po řadě všechny vaše zločiny, abyste si nemyslel, že snad blufuju, anebo že stavím na dohaděch. Tak tedy: vy, milý Wilmingtone, nebo jak se vám za vašich špiónských let říkalo, Mr. Stucku, jste se před rokem oženil se sestrou poručíka řadového loďstva Brandese. Vaše vystupování, vybrané způsoby a k tomu hmotná podpora vašich šéfů vám umožnily proniknout do opravdu vysokých společenských kruhů. A protože Brandes pracoval na ministerstvu námořnictva, kde bylo jeho vynikajících schopností využíváno v důležitém oddělení pro kartografii, tento sňatek vám otevřel velké možnosti působení. Nerozdával jste se v drobných, nekradl jste menší dokumenty, nezahazoval jste se sbíráním bezvýznamných

zpráv. Čekal jste na svou velkou kořist a koukal jste se zabydlet v tom exkluzivním prostředí. To se vám taky díky vašim manýrám, mazanosti a inteligenci povedlo. A potom přišel váš Velký případ! Znalec Afriky Clayton se vrátil ze své poslední expedice smrtelně nemocný. Prošel džunglemi střední Afriky a přijel domů v posledním tažení. Po mnoho týdnů o něm psaly noviny, přes celé stránky vynášely do nebe jeho zásluhy, ale že tento člověk předal ministerstvu války jeden deník, několik map a mnoho fotografických snímků, to věděl jen málokdo. V jedné neznámé, dosud nekolonizované končině džungle našel neobyčejně bohaté naftové prameny!"

Wilmington pokrčil rameny.

"Slyšel jsem něco takového."

"Moment... Materiály byly předány na ministerstvo námořnictva, do kartografie. Drahocenný materiál v oranžově obálce ministerstva války, uzavřené pěti pečetěmi, přišel na stůl poručíka Brandese. Clayton krátce nato zemřel. Co znamená dnes nafta v Africe, v oblasti, která ještě nepodléhá žádným velmocím, to vám vysvětlovat nemusím. A ostatním státům se nepodařilo ani přibližně vystopovat, kde vlastně Clayton byl. Jedině oranžová obálka s mapou a ostatními údaji znamenala přístup k naftě. V mezinárodních zpravodajských službách nebyla ještě nikdy zaplácena za nějaký dokument taková suma, jakou mapa představovala pro toho, kdo ji získá. Byla však nedostupná. Mezitím vypukla koloniální válka. Všechny velmoci se postavily proti agresorovi. A v té době jste vy získal oranžovou obálku s pěti pečetěmi!"

"Poslyšte, Adamsi, proč vy vlastně nepíšete? S takovou fantazií..."

"Hned uznáte, že pro své původní povolání mám větší talent. Především, že teď už jde opravdu do tuhého, protože vás, Fleuryho, Hannusena a všechny ostatní sleduje pařížská policie."

"Povíte mi konečně, prosím, co si přejete?"

Thustoch vytáhl další cigaretu, zapálil si ji od nedopalku, který se mu přiškvařil k nehtu, a vyfoukl obrovský oblak kouře, následkem čehož se kolem něho spustila učiněná chumelenice poletujícího popela. Uvelebil se ještě pohodlněji přehodil nohy přes postranní opěradlo křesla a ospalým hlasem pokračoval, aniž třeba jen na vteřinku vytáhl pravou ruku z vyboulené kapsy kabátu.

"Abyste uskutečnil svůj plán, zničil jste jednu celou rodinu. Dnes žijí už jen nejstarší Brandes a ten nebohý poručík řadového loďstva, pokud se těm měsícům utrpení v pekle Sahary dá říkat život... Zbledl jste, vidíte?... Vy snad ani nevíte, že Brandes slouží v legii?"

"Pitomé žvásty," zasyčel Wilmington a popošel o krok.

"Pozor!" zavřískal Adams chraplavě. "Držím prst na kohoutku."

Cíp kabátu se mu výhružně nadzvedl a Wilmington, supě vzteky, zůstal stát. Ten druhý se rozchechtal.

"Copak, začíná se vám ta pohádka zajídat? Vaši manželce, Isabelle Brandesové, se narodilo dítě. Dítě jednoho dne zmizelo. Zoufalé matce jste řekl, že se se svým synkem shledá, jedině když pořídí otisky klíčů od kanceláře svého bratra poručíka. Naučil jste tuto nešťastnou, zoufalstvím napůl šílenou ušlechtilou ženu, jak se po zlodějsku snímají otisky. Po dvou týdnech utrpení vám ty otisky přinesla. Jak se ale zmocnit obálky, aniž byste kvůli tomu ztratil svou skvělou společenskou pozici? Vykoumal jste ohromný plán. Poručík Brandes měl velmi rád svého dvacetiletého bratra, a tento mladík se zbláznil do jisté tanečnice. Ona dáma je vaše kreatura. Já ji taky dobře znám. Je to Ethel Ardfernová. Ethel hravě svedla chlapce, kterého po smrti jejich otce vychovával poručík Brandes a měl ho rád jako vlastní dítě. Nuže, Ethel si omotala Holma kolem prstu. Dohodli se, že utečou spolu do Kanady. V ten den, kdy měli nasednout do vlaku na Southampton, napsal kluk svému bratrovi poručíkovi dopis."

Wilmington stál zkoprněle na místě a zíral na svého hosta.

"V dopise stálo jen tolik: 'Milý bratře! Nemohl jsem jinak, odpusť svému zbloudilému bratrovi... Holmovi' – a dohodli se, že ho vhodí do schránky, až když budou v Southamptonu, u lodi. Ethel měla krásné velké auto. Než se vypravili na nádraží, Ethel požádala chlapce, aby s ní zajel za její matkou, která bydlí nedaleko Londýna. Na jednom opuštěném místě se motor jakoby porouchal. Vystoupili. Ethelin komplic Dickman tady kluka oddělal. Večer už Ethel tančila v baru stejně jako jindy. Ale dopis na rozloučenou z kapsy zavražděného Holma jste už měl v rukou vy. Den nato došlo k té geniální loupeži. Dopoledne jste přišel na ministerstvo, pár minut před Brandesem. Kdo ještě byl do té věci zasvěcen, to já nevím. Faktem je, že na okamžik jste se vkradl z předpokoje do pracovny, klíčem vyrobeným

podle otisku jste otevřel příslušnou zásuvku, vyndal spis a usadil se znovu v předpokoji. Když se Brandes dostavil, předal jste mu dopis zavražděného bratra a voskovou masu, kterou byly sejmuty otisky. Řekl jste mu, že Holm vám volal a rozčileně povídal cosi o jakémsi trestném činu, kterého se dopustil... Netroufá si zavolat bratrovi... Tíživé dluhy... přišel by do vězení... upadl do rukou vyděračů, kteří ho nutili, aby si pořídil otisk a ukradl oranžovou obálku. Teď se navždy vystěhuje.

Vy jste samozřejmě nasedl do auta, tak jste to vyprávěl poručíku Brandesovi, a jel jste k Holmovi do bytu. Chlapec tam už nebyl, jenom tenhle dopis a vedle něho voskový otisk. Nechápete, co to všechno má znamenat, přinesl jste to tedy Brandesovi. Poručík celý zsinálý hleděl na otisk a na dopis, v němž bylo důvěrně známým bratrovým písmem napsáno: 'Milý bratře! Nemohl jsem jinak, odpusť svému zbloudilému bratrovi... Holmovi.'

Potom šel do pracovny a viděl, že oranžová obálka s pěti pečeti, obsahující Claytonovu mapu, zmizela. Toho chudáka by ani ve snu nenapadlo, že oranžová obálka leží vpůli přeložená v kapse vašeho kabátu, který visí venku na věšáku. Koho by to napadlo? Bylo to opravdu geniální!..."

Wilmington se už nadržel tak zpříma. Koukal do země. Adams si připálil od čvachtavého žlutého špačku další Caporaluku, nalil si z lahve na stole víno a hodil ho do sebe.

"Věc vám vyšla líp, než jste doufal. Ten blázen Brandes nebyl schopen svého bratra udat... On přece nevěděl, že chudák bratr je už po smrti... Zkrátka ten bláznivý hrdina, ten poručík Brandes chtěl, aby zbloudilý Holm mohl začít nový život, a kdyby se jednou polepšil, ať ho společnost pro jeho hanebný zločin nevyvrhne. Brandes napsal svým nadřízeným dopis, v němž jim oznámil, že mu byla ukradena mapa, že utíká před odpovědností a vzdává se své hodnosti. Krádež zavinil on, bez povolení si vzal spis domů; cestou pak byl přepaden a byla mu ukradena taška..."

Vojenské úřady tomu nevěřily. Prohlásily poručíka Brandese za vyzvědače. Chytit se jim ho nepodařilo, ale jeho hanba se roznesla po celém světě. Tak jste zničil tuto vynikající starou šlechtickou rodinu. Jeho matka zemřela tady v Paříži. Jednoho syna jí zabili, druhý je běželec a z nejstaršího je misantrop."

"Dost už těch pitomých keců. Máte na tu kupu fantasmagorií nějaké důkazy?"

Adams se spokojeně křenil.

"Mám prvotřídní důkazy. Ale ještě jsem neskončil s fakty: za čas zemřela i vaše manželka!"

● 3 ●

Jak se Wilmington procházel a při posledním slově stál zrovna zády k Adamsovi, otočil se prudce na podpatku a vytřeštil na tlustého prcka oči.

"Tak co? Tohle už byla trefa?... Tak si to proberem. Vyslychal jsem Ethel Ardfernovou vaši metodou. U vás jsem ji viděl poprvé. Tanečnici jsem odvedl na jednu loď. Už víte, o co jde? Bacilem tetanu uměle vyvolat infekci, a ochranné očkování dát jen proti výpovědi, podepsané před svědky. Proti výpovědi obsahující taková fakta, která znemožňují, aby byla odvolána. Ethel taky znala tento způsob výslechu... Mluvila! Věděla, že není slitování. Mluvila za ochranné očkování... Protože tetanus není zrovna hezká smrt. Bohužel s tou výpovědí se drobet loudala, takže očkování bylo bezvysledné..."

"Vy lumpo!"

"Pozor!" zařval tlustoch a jeho revolver zamířil Wilmingtonovi na prsa.

Nastala kratičká pauza. Evelyn stála hrůzou ochromena, s otevřenými ústy, ruce přitisknuty k obličejí, jako herec v posledním okynku přetrženého filmu.

Gordon užasle naslouchal cizímu dramatu, do něhož se tak zčistajasna připltl.

Wilmington si sedl na židli, zapálil si cigaretu a neříkal nic. Byl bledý a hlubokými tahy kouřil.

"Z Etheliny výpovědi jsme se dověděli Dickmanovo jméno. To je ten, co zapíchl Holma Brandese. Dickman vypovídal jedna radost, jen abychom ho nechali běžet. Nenechali jsme ho běžet. Držím ho pod dohledem na lodi v toulonském přístavu, přestože mám jeho výpověď před svědky, podle které jste ho vy naverboval, vy jste mu dal peníze a od vás dostal přesné instrukce... Dále můžu dokázat, že vaše manželka byla pohřbena na základě padělaného úředního lékař-

ského nálezu. A dál... i když je to přísně trestné, tuhle v noci jsem provedl na Père-Lachaise malou soukromou exhumaci a kvalifikovaní odborníci prohlédli mrtvolu vaší manželky. Na rtech má dodnes jasně viditelnou neodstranitelnou modř cyanózy."

"Dost!... Mlčte, vy... vy... "

"Mám ještě i další blufy. Například hravě najdeme poručíka Brandese. Zjistili jsme si, že slouží pod jménem Münster v legii u druhé roty, a momentálně je s těžkým zraněním na léčení v Marrákeši. Korunní svědek tedy žije. Žije člověk, který nevinně platí svým dobrým jménem za všechny vaše zločiny."

"Povídám, dost..." supěl Wilmington a odvracel hlavu, jako kdyby viděl přízraky. "Vemte si... vemte si tu mapu, ale honem, Fleury může být každou chvíli tady... řekněte mi, kolik dáte za oranžovou obálku... Ať je vaše, vy zatracený čmuchale."

"Nepochodíte špatně. Ale nejdřív chci vidět, jestli jsou pečeti na obálce v pořádku. Neříkejte mi, že ji máte ve vedlejší pokojí a nešahejte si ke kapse. Tamhle je sejf, otevřete ho."

Evelyn strnule poslouchala ten dialog. Jestli ji tady najdou, zabijí ji, to je jisté. Ale ani v tom strachu ji neopouštěl soucit s tou nešťastnou rodinou Brandesů. Ano! Vyvázne-li odtud živá, pak tohle všechno, všecičko vynese na světlo... Ale kde na to vezme důkazy? Mezitím Wilmington vyndal ze sejfu a položil na stůl velkou obálku, na niž bylo vidět pět neporušených pečeti. Ó, jak ráda by Evelyn popadla kapitánovu čest a letěla s ni do Marrákeše. Ti chudáci! Jestli pak to všechno slyšel i trestanec, nebo už utekl? Každopádně si zapamatuje jméno nebohého kapitána. Münster... Münster... opakovala si to slovo.

"Ostatně stejně bychom si měli pospíšet," řekl Wilmington. "Dnes se mě už dva lidi ptali na kapitána, jako že hledají jakousi sošku Buddhy, snící na kazetě, prý z jeho pozůstalosti. Ale myslím, že to byla jen záminka. Nejspíš byli od nějaké agentury."

"Proč? Nezůstala po něm taková soška?"

"Ale ano. Vzpomínám si, že jsem viděl jednu kazetu se soškou Buddhy v bytě bratří Brandesů, jestli se nepletu, v koupelně. Ale to mě neuklidňuje. Samozřejmě že se ptají na něco, co zni aspoň trochu přesvědčivě. Nějak se dozvěděli, že poručík Brandes měl takový ozdobný předmět."

Adams se zamračil.

"Ale proč se ptají dva na stejnou věc? To by nasvědčovalo spíš tomu, že na té sošce přece jen něco je, že na to tajemství přišlo víc lidí, stopy vedly k vám a oni teď pospíchají, aby se při hledání sošky navzájem předběhli."

Wilmington zbledl.

"Myslíte? Ale co ksakru chtějí od kazety sloužící jako schránka na toaletní potřeby, nebo od keramické ozdoby na ní?"

Thlust'och se zamyslel.

"Máte tu sošku?"

"Čerta starého. Abych jim zatrhl další vyptávání, dělal jsem, jako že ji mám, i když zas tak jednoznačně jsem to netvrdil. Soška je určitě v Africe, u Brandese, jestli ovšem, když musel utíkat, takovou zbytečnou věc nezahodil."

"Dal bych za to moc," zahloubal se Adams, "kdybych znal ten případ s Buddhou trochu blíž."

"Upozorňuju vás, že Fleury tu bude co nevidět."

"Máte pravdu. Tak sem s tou obálkou!"

"Ale Adamsi, musíte mi pořádně zaplatit! Tahle dohoda je výsledkem dvouleté hazardní hry jednoho hodně ctižádostivého člověka."

"Obětoval jste pro tu věc dost lidí, abych to dovedl ocenit..."

Prásk... Nějaké okno se rozbilo. Zvedl se větřík a průvan zabouchl okno v místnosti, kde se schovával Gordon. Že se to nestalo už dřív, za to vděčili opravdu jenom naprostému bezvětří.

• 4 •

Adams a Wilmington se v úleku skokem octli ve vedlejší místnosti. Gordon však už na ně číhal a útočníci se jen tak tak stihli trochu přikrčit před židlí, která letěla z trestancových rukou a zasáhla Adamse do ramene. Hned nato po nich hodil stolkem, potom čínskou vázou... Adams vystřelil dvakrát naslepo do místnosti a pak tam vtrhli.

Gordon popadl Wilmingtona v kříži a mrštil jím proti malému thlust'ochovi. Bylo slyšet hluk rvačky, pádů, řinčení, praskání, rozbíjel se nábytek, padaly střepy, ozývalo se chroptění a kletby; jako když

tam řadí divá zvěř.

Najednou zazněly z chodby výstřely, potom někdo zvonil a bušil. Venkovní dveře páčili sekýrou. Policie zřejmě čekala, jen až vlezde do pasti i Fleury se svou partou, aby uhodila na celou společnost.

V pokoji, který zůstal teď prázdný, ležela na stole oranžová obálka s pěti pečetěmi...

Evelyn hupla do jídelny, popadla obálku, v níž byla čest jedné rodiny, strčila ji do kabelky a oknem salónu, ve výšce čtvrtého patra, vykročila na železný žebřík. Pokud Brandes žije, za tuhle obálku jí milerád pomůže hledat Buddhu.

Pojede do Marrákeše... Třesk!

Uvnitř se rvali nepřítelští zběsilci!

Gordon skočil po Adamsovi. Wilmington vytáhl revolver. Trestanec však prudce odkopl pořízka a ten letěl daleko stranou. V důsledku toho se však Gordon stal jasným terčem. Wilmington na něj ale nestřílel. Propukla v něm totiž všechna nahromaděná nenávisť, zloba a pomstychtivost do krve uraženého domýšlivého ješity a on chtěl Adamse zabít jako vzteklého psa! Ze dvou kroků mu vypálil kulku do obličeje.

Zbraň mu však selhala. Tím zachránila Gordonovi život. Neboť Adams ještě v pádu vytáhl revolver, a nebýt toho, že u svého ucha zaslechl to strašlivé cvaknutí, po němž obvykle následuje smrtelná střela, určitě by byl trestance odbouchl...

Než Wilmington stačil znovu zmáčkнуть spoušť, Adams už vypálil a zasáhl ho do žaludku. Wilmington upustil pistoli a křečovitým sevřením ruky strhl závěs ze dveří, a jako by se ovíjel umrlčí rouškou, otočil se s ním a zahalen do pestrého brokátu padl na zem.

Sekýra už prorážela venkovní dveře.

Trestanec mezitím zmizel.

K Adamsovi teprve teď dolehla skutečnost: policie!

Skokem byl v jídelně. Okamžitě si všiml, že v protějším pokoji je okno dokořán.

Venkovní dveře se s ohromným lomozem vylomily a do bytu se vhrnuli, přes Fleuryho, ležícího na prahu, detektivové!

Adams právě došel k psacímu stolu. Co ho tolik vyděsilo, nebyli detektivové, ale strašlivý pohled, který se mu naskýtal.

Měl ještě právě tolik času, aby rychle zamkl dveře do předsíně,

přesně v okamžiku, kdy tam vrazili detektivové. Pak vběhl do druhého salónu a zase za sebou zamkl. Otevřené okno mu ukázalo cestu, kudy utíkal trestanec.

Vylezl na železný žebřík.

Nad sebou, ve výši pátého patra viděl, jak trestancova noha opouští poslední železný příčel a vstupuje na střechu. Vypálil po něm.

• 5 •

Když Evelyn vystoupila z okna a pohlédla pod sebe, bezděky vyjekla.

Dole na ulici jako by probíhala bitva. Přijížděly pohotovostní vozy s houkačkami... Lidé zmateně pobíhali a policajti nešetřili své pendreků. Vypadalo to, že uzavírají Rue Mazarin ze všech stran. Z domu, odkud Evelyn právě utekla, vyváděli v poutech k uzavřenému policejnímu vozu čtyři lidi v rozedraných šatech. Pod světlem nad domovními dveřmi ležel kdosi ve velké kaluži nehybně tváří k zemi. Nějaká elegantní žena se nechala táhnout za kožená pouta, ječíc zmizela v uzavřeném policejním voze a reflektory obrněného vozu vrhaly oslnivé světlo na celé to chaotické hemžení.

V bytě za Evelyninými zády se ozval výstřel. To ji vyburcovalo a nejprve váhavě, potom však s vyděšeným spěchem vystupovala po žebříku. Směrem na ulici prchat nemohla. Jedině přes střechu. Zavadila sukní o vyčnívající hřebík a roztrhla si ji. Ze všech sil se chytla okapu a přitáhla se nahoru. Vlasy jí padaly do tváře. Sice celá zaprášená a zablácená, šaty roztrhané na cáry, ale dostala se na střechu!

Dala se do běhu.

Spadla na kolena do louže po dešti a bolestí málem omdlela. Vrávoravě vstala. Chvilku se opírala o komín, aby si vydechla, potom se ohlédla.

A zase ten děsivý pohled!

... Nad okrajem střechy se mezi dvěma rukama, zaklesnutýma do okapu, vynořila plešatá hlava. Nos jediná rudá jizva, tvář zkřivená nenávistí a námahou.

Trestanec!

Utíkala dál. Za zády jí zazněl výstřel a slyší dupot pronásledovatelových nohou...

telových nohou...

Bože můj...

Klopýtá přes prkna, prádelní šňůra natažená ve tmě se jí zasekne do krku, jako by jí chtěla srazit hlavu... Upadne... Zase dál!

Teď zase střelba, ale tentokrát je jejím cílem trestanec. I pronásledovatele někdo pronásleduje. Jiný pronásledovaný. Evelyn si vydechne, protože Gordon se přikrčí za komín a střílí dozadu na Adamse. Tak jdou oni navzájem po sobě, zatímco pařížská policie jde po nich.

Evelyn využívá příhodného okamžiku a upaluje ze všech sil, pevně svírajíc svou černou taštičku, v níž je drahocenná obálka... Znenadání vidí pod sebou okno...

Ateliér.

Nerozmýšlí. se. Chytne se prázdného okenního rámu, spustí se, potom zavře oči a pustí se okna.

Musí to být nízká místnost, protože lehce dopadne na špičky. Čeká.

Je tma. Ve vedlejší místnosti někdo mluví:

"Račte si vybrat, tohle jsou pohlednice devět krát dvanáct... ale pokud si přejete zvětšeniny..."

Fotograf!

Rychle se rozhlédne. Vpravo vidí dveře. Otevře je! Zase jde temnou místností, ale ta je podlouhlá, jako bývají předsíně. Na jejím konci jsou další dveře. Vyjde.

Udeří ji závan čerstvého vzduchu. Je na chodbě.

Spěchá dolů se schodů. Na jednom z posledních stupňů zakopne. Zase se jí někde trhají šaty. Cítí, jak má ruce, obličej i krk celé upatlané od bláta. Jen dál!

Vyjde na špatně osvětlený dvůr. Nějaké děvče škube kuře, dva kluci v bílých zástěrách vylévají do kanálu velký džber. Otevřenými dveřmi do dvora je vidět prostornou kuchyň. Patrně patří k některé elegantní restauraci na nábřeží Seiny... Evelyn zamíří k vratům ze dvora.

Houká siréna!

Jé! Vždyť šla po střeše souběžně s Rue Mazarin. Je přesně v té ulici, kde právě dělají razii! Kdyby se jí podařilo projít restaurací, dostala by se ven z nebezpečné zóny na nábřeží Seiny.

Jeden z kluků jde k ní blíž a zvědavě si ji prohlíží.

Evelyn rychle vykročí! Šup do kuchyně. Proběhne kolem několika užaslých kuchtíků, otevře dveře a stojí v nádherné, ozářené restauraci. Hlavní vchod vede do rušné ulice na břehu Seiny! Na Evelyn spočinou udivené pohledy. Když se na sebe podívá, vidí, jak je špinavá a otrhaná. Vlasy jí zplihle visí do obličeje. Jen ven odtud, co nejrychleji.

Chvátá!

Přítom cítí, jak všechno civí na ni. Zaplaťpánbůh, tamhle je východ...

Vtom se vedle ní ozve hlaholivý hlas:

"Ale vždyť lady je tady! Proboha, co se vám stalo?!"

Ten, kdo promluvil, byl starosta.

Vedle něho seděl Holler a v čele stolu lord Bannister, ve fraku, uprostřed početné společnosti velmi vznešených pánů.

• 6 •

Myslím, že když se Lot ohlédl k Sodomě a jeho tělo se v tu ránu proměnilo v sůl a šaty v slánku, zatvářil se o něco inteligentněji než jeho lordstvo v čele stolu, když vešla Evelyn. Na okamžik se rozhostilo hrobové ticho. Za tu chvíli se Evelynin mozek napnul k prasknutí. Uvědomovala si, že v sázce je profesorova čest, uvědomovala si, že způsobila děsný skandál a v následujícím okamžiku vykřesala ze svého k prasknutí napnutého mozku jiskru rychlého řešení. S úsměvem promluvila:

"Prosím vás, Henry," řekla, přičemž jakoby nic vysypala spatra profesorovo křestní jméno, "musíte mě bohužel ihned doprovodit domů. Nějaký nešika na kole mě tady u chodníku srazil, podívejte se, jak vypadám."

Vyšlo to!

Čerstvé trhliny a špína na šatech dostatečně dotvrzovaly její slova. Všichni se obraceli k "lady Bannisterové" s účastí a zdvořilými slovy útěchy. Členové akademie, univerzitní profesori a generálové se jí jeden po druhém představovali a "lady" se s upřímnou lítostí, že v takovém stavu nemůže setrvat mezi nimi, zavěsila do sira Bannistera a odtáhla ho.

Když nastupovali do profesorova auta, Evelyn se opatrně rozhlédla, jestli jí její pronásledovatelé neobjevili. Protože tím si byla jista, že dokud je obálka u ní, velmi mnoho ke všemu odhodlaných lidí se jí bude lepit na paty. Neviděla nikoho. Profesor si sedl do auta, počkal, až se usadí i Evelyn a potom řekl jen tolik:

"Zabouchněte pořádně dveře a řekněte mi, kam vás mám zavést."

Roztrpčení mu vzalo řeč. Ve svém pobouření byl dalek toho, aby se hádal. Je sice nepopíratelné, že v posledních dnech si na to děvče několikrát vzpomněl a přišlo mu na rozum i to, že by nebylo špatné se s ní zase vidět. Ale okolnosti shledání jím přece jen poněkud otřáslly. Teď by ji nejradši jednoduše vyhodil. Co vlastně ta ženská dělá? Kde pořád běhá, že je věčně otrhaná a zablácená? A co hledá sama v noci na ulici? To se neví.

Najednou se prostě přihrne. Nečekaně, s plavou blýskavicí rozčuchaných vlasů, nepřičetně, jako cyklón.

"Moc vás prosím, zavezte mě co nejrychleji někam daleko za Paříž, někam, kde si můžu sednout na vlak nebo si vypůjčit auto –" žadonila zadýchaně.

"Ale vždyť... jsem ve fraku..."

"Jsem pronásledována!"

"Tohle jako kdybych už byl slyšel. Tak tedy, milá miss Westonová, já vím, co je povinností muže, přesto vás ale musím upozornit, že jsem bohužel pouhý vědec a nikoli potulný rytíř. Je nepochopitelné, že místo abyste požádala o pomoc vynikající policejní orgány dnešní doby, obracíte se v kriminálních záležitostech výlučně na mě. Dovolte, slečno, abych se při vší úctě k vám přece jen opakoval: život gentlemana není holubník..."

"Máte pravdu... Hned vystoupím," řekla Evelyn.

Pak se opřela o přední sklo a rozplakala se. Bála se, že v Paříži hlídají nádraží a snad i garáže. Věděla, že jí jde o život. Třeba jsou jí už na stopě! Jediná možnost je, najmout si daleko od Paříže auto... Bože, jak je opuštěná!

"Tak mi konečně povězte, kam vás mám zavést," řekl profesor, protože cítil, že není schopen mluvit s náležitým chladem. "Neplačte! Prosím vás, už toho nechme! Dobrá, odvezu vás z Paříže, kam budete chtít."

"Do Marseille," řekla s rozzářenýma očima.

"Ve fraku?" vyhrkl lord Bannister.

"Ne, ne... jen mě zavezte někam hodně daleko, do nejbližšího místa, kde bych si půjčila auto."

Profesor vztekle dupl na plyn a nádherný alfa-romeo se tichounce, měkce rozjel po silnici Paříž-Lyon.

• 7 •

Ti dva muži na střeše zalezli každý za jeden komín. Ulice mezi tím ztichla. Bylo by nebezpečné pokračovat ve střelení.

"Cizince!" zvolal Gordon. "Vy vážně trváte na tom, abychom se navzájem nahnali policii?" A když ten druhý neodpovídal, dodal ještě: "Udělal bychom líp, kdybychom se pokusili podniknout něco společně."

Adams mlčel dál.

"Společně bychom třeba našli tu holku se spisem. Mám pár údajů, bez kterých se vy nikam nedostanete. Dejme se dohromady."

"Kdo jste?"

"Angličan, z příbuzného oboru. "

"K čemu mi můžete být dobrý?"

"Vemte mě do kšeftu s Claytonovou mapou a já vám na revanš nabídnu kšeft se soškou."

"Jaký kšeft se soškou?"

"Jedná se o sošku za milión liber."

"Já tušil, že na tom Buddhovi přece jen něco je. Teď bohužel nemám čas zabývat se něčím jiným než oranžovou obálkou."

"Je to společná věc, Oboje dostaneme do rukou spolu s Evelyn Westonovou. Tak co? Fifty-fifty. Když chcete, můžeme jít do kartelu. Nebo se otočme k sobě zády a slezme každý zvlášť se střechy, protože doufám, že vy tady taky nechcete zestárnout."

Nastala pauza,

"Tak jo," řekl Adams, "V tuhle chvíli si stejně netroufneme vylézt zpoza komínů, přinejmenším já vám nevěřím, takže nejlepší bude, když se za půl hodiny sejdem v hospodě 'U fazolového krále'. Je to hned vedle Chateau-Rouge."

"All right! Na shledanou..."

Pod záštitou komínů se odplížili každý opačným směrem.

Když Gordon vyšel na ulici, zatelefonoval Rainerovi.

"Přijďte spolu s Corned-Beefem do hospody 'U fazolového krále'."

"Mají tam slušnou kuchyň? Protože já ještě nevečeřel."

"Vy vole! Teď už jde sakramentsky do tuhého. Když najdeme Evelyn Westonovou, budou z nás milionáři."

"Na to si můžete vzít půjčku. Zrovna volal Corned-Beef, že holka jede v autě s profesorem. Tankovali před ním na lyonské silnici. Bude se jich držet dál a u každé benzinové pumpy nám nechá vzkaz. Je ta hospoda 'U fazolového krále' daleko?"

• 8 •

Když Rainer s Gordonem přišli do hospody, Adams se svými dvěma muži tam už byl. Pánové se představili a představili i své spolupracovníky.

Jeden Adamsův spolupracovník měl plnovous, byl v pruhovaném tričku a neustále žvýkal tabák, pročež si musel občas odplivovat. Jmenoval se Joko. Při představování neuváděl nikdy další jméno. Svého času vystupoval v cirkuse jako artista s gumovým tělem, ale jednou zabil pár lidí, a tak přesedlal na tuto dráhu.

Druhý spolupracovník, Dr. Cournier, byl velký, tlustý, bledý, šedovlasý muž se smutnými očima, notorický morfinista. Když občas něco hlubokým hlasem dobrácky a rozšafně vykládal, doprovázel svá slova pomalými gesty pihovatých a odulých rukou.

"Pánové, čas kvapí," spustil Gordon. "Nemusel bych se s vámi paktovat, ale u tohoto případu bychom na sebe stejně někde narazili, a kořist je přitom dost velká, aby se na každého z nás dostalo vrchovatě. "

"K věci!" řekl vousáč a začal si špičkou neskutečně dlouhého nože čistit nehty.

"Velmi správně. Je nejvyšší čas přejít k věci, " prohlásil Rainer a zavolal na číšníka: "Prosil bych vídeňský řízek s velkou porcí brambor, čtyři deci červeného vína a dvě vejce natvrdo."

"Nuže, pánové," vykládal trestanec, "vím, kde se ta holka s obálkou v tuto chvíli nachází a kromě toho vím, kde najdeme tu sošku s

sošku s kazetou, co obnáší milión liber."

"To už vím taky. U Münstera," řekl Adams. "Ale jestli nám prozradíte, kde je ta holka, půjdem s vámi beze všeho na holport."

"Fifty-fifty!"

"Platí."

Gordon jim všechno vyložil. Stručně, ale jasně. Začal Dartmoorem, Jimmy Hoganem a skončil Corned-Beefovým telefonátem.

"Naneštěstí Corned-Beef ztratil tu holku z očí a já ho poslal za profesorem, co s ním Evelyn jela na lodi jako jeho manželka. Říkal jsem si, že ta se zase nachomejtne někde kolem profesora. A opravdu se sešli, hned po událostech v Rue Mazarin."

Adams vyskočil.

"Takže je máme!" Otočil se k Rainerovi. "Kdy jste telefonoval se svým kolegou?"

"Před slabou hodinkou. Ale takovou obsluhu jsem jakživ neviděl, už půl hodiny čekám na hořčici. A vejce bez hořčice..."

Vousáč vyndal zpod nehtu nůž a namířil ho špičkou na Rainera.

"Jdeme!" zavřeštěl Adams.

Zakrátko už svištěli d'ábelskou rychlostí po lyonské silnici. U Amentiere dohonili jednoho taxíka.

Vystoupil z něho Corned-Beef.

"Ujeli mi o hodný kus," oznamoval, když si přesedal do packarda, "profesor má prima nový bourák, ale netuší, že jsme se na něj nalípli."

Auto zběsile svištělo ...

● ŠESTÁ KAPITOLA

Vzpomínky na jeden maják a na morseovku. Nový plán uvízne ve výšce pátého patra. Básník Viléma Tella získá zlaté hodinky a odnese je k Högrabenovi, aby mu je odhadl. Vyjede požární hlídka. Eddy Rancing se odvolává na Shakespeara a velitel stříkačky Löwy tlumočí. Jde telegram.

● 1 ●

Rancing si utřel slzy, odvázal jeden člun a převesloval přes jezero. Když vystoupil na břeh, zamířil rovnou k zámku. Všude se to jen hemžilo obyvateli Mügli am See.

Mladý muž na ně už zdálky mával.

"Měl jsem ho v hrsti!" volal nadšeně, když došel mezi obyvatele. "Jak jsme zápasili, spadli jsme do vody a on plaval líp než já."

"Ó, vy jste hrdina!" řekla Gréte s minimálně dvacetimetrovým úsměvem. "Nebála jsem se, když jsem uslyšela výkřiky, protože jsem věděla, že vy jste tady."

"Vidím, že jste utrpěl stopy po vnějším zranění," přistoupil k němu ohledávač mrtvol a se zaujetím si prohlížel Eddyho natržený ret. "Z takových rtů se dělají histologické vzorky pro hlavní přelíčení."

"Mr. Rancingu, můžete nám podat popis osoby?" ptal se chladným, osobitým tónem policejní koncipient.

"Ovšem! Je to vysoký muž s malým knírkem, na tváři má bradavice a vpravo v podpaždí jizvu."

"Zvláštní znamení nemá?"

"Dýchl na mě hodně silnou vůni alkoholu."

"To v těchto končinách není bohužel vůbec zvláštní," řekl koncipient a zapálil si dýmku. Dýmku nenáviděl, ale myslel si, že u vyšetřovacího orgánu je povinná.

"Nic bližšího o něm nevíte? Jaký monogram měl na košili, jaké má číslo bot, je silný nebo slabý?"

"Málokdy jsem viděl svalnatějšího lupiče," vykládal Eddy, "to

vám tedy povím, ten člověk je Herkules."

"Tak to si ho najdeme v evidenci cizinců," prohlásil koncipient.

Eddy Rancing to neuváděl v pochybnost. Pospíchal do svého pokoje. Zůstal celý den v posteli. Ošklivě kýchal. Viktorie, choť vrchního zahradníka Kratochwila, přinesla navečer pacientovi ležícímu v horečce sklenici bylinkového čaje, po němž se jeho stav ještě zhoršil.

Eddy neměl nic proti dobrodružství, ale tady se na každém kroku zaplétal do tak ošemetných situací, že i Arsene Lupin by v nich zatoužil po usdlém životě. Běžných lapálii se Eddy jen tak nezalekl. Jsou to sotva dva roky, co se za dcerou strážce doverského majáku mohl v noci vyšplhat po hromosvodu, jenom když byla bouřka, protože to byl otec vázán svým úřadem na místě. Strážce majáku Harrington, velký kus chlapa, byl nebezpečný člověk a přísný otec. Proto se Eddy musel naučit telegrafovat. Děvče ho obeznámilo se světelnými signály podle morseovky. V malém okně obytné místnosti zhasínalo večer mezi sedmou a osmou v kratších či delších intervalech světlo. A Eddy, jenž se díky děvčeti stal kvalifikovaným telegrafistou, stál na břehu a četl světelné signály: "otec... má... osmihodinovou... šichtu... přijď... koktejl... dochází... drahoušku..."

Tak se Eddy z lásky naučil telegrafovat a šplhat po hromosvodu. To ale mělo svou romantiku. Svě nebezpečí a chuť. Tady se však lokajové s bradavicemi po něm strefují voskem na parkety, je zamýkán do kumbálů, fackován a vhnán do louží.

S tím Buddhou ale musí přece jen něco podniknout. Zatímco se zotavoval, důkladně si tu věc promyslel a vykoumal nový plán. Ano, to je ono!

Přišel na vskutku geniální nápad. Odpoledne navštívil místního lékaře doktora Rüdigerera.

"Á! Těší mě, že vás poznávám, co je nového? Jak se cítíte na zámku?"

"Nemůžu spát."

"Mně budete něco povídat? Ty kočky by se tam měly všechny do jedné vyhubit."

"Nemyslel jsem to takhle. Trpím nespavostí."

"Hm... A v čem se projevuje?"

Rancing, na němž se začaly projevovat příznaky žloutenky ze

spousty spolykaného vzteku, se smířil se svým osudem a se zdvořilým úsměvem vyložil, že dva hlavní příznaky jeho nespavosti jsou bdění a nespaní.

"To je tedy rozhodně vážné," řekl lékař. "Budete asi chudokrevný, proto jste nervózní, fantazírujete a máte špatnou paměť."

"Rád bych, kdybyste mi napsal něco na spaní."

"To je skvělý nápad!"

Lékař mu podal recept. Rancing zaplatil a šel.

V cukrárně koupil několik krémových zákusků. Věděl, že žravá dívka má ze všeho nejradši sladkosti. Po večeři, v příhodném okamžiku, kdy zůstali sami, nabídl Gréte zákusky. Ona si jako obvykle zase jen uždibla a o zbytku prohlásila, že ho vezme nahoru kočkám.

Rancing věděl, že už na schodech to slupne. A v tom se taky nemýlil. Do šlehačky na zákuscích namíchal pětinasobnou dávku toho, co mu dr. Rüdiger předepsal. Za hodinu Gréte tak chrápala, že kočky se s nakrčenými hřbety a zježenou srstí tiskly k sobě v koutě ložnice.

• 2 •

Byla temná, škaredá noc.

Nadešel rozhodný okamžik, kdy ho už nemůže stihnout žádné zklamání. Vzal si s sebou kus srolovaného papíru natřeného dehtem. Potřeboval ho k tomu, aby až diamantovým prstenem vyřízne sklo v Grétině okně, měkký dehtový papír na ně nalepil a tichounce je vyňal. Jinak by musel sklo zatlačit, což by nadělalo spoustu rámusu. Kromě toho si už vzal jen dlouhé silné lano.

Počasí mu opravdu přeje! Od Alp fouká slavný fén a zkrápí zemi velkými kapkami deště, husté mraky halí krajinu do hlubokého smutku. Náš hrdina vyšel po to čitých schodech do pokoje ve vystouplé, pro ozdobu postavené věži. Pokoj má velké sklopné okno, jež se snadno otvírá, takže dostat se na střechu je jednoduché.

Halali!

Měl tak divokou, odhodlanou a dobrodružnou náladu, že nejraději by byl odpověděl větru po nimrodsku.

Halali!

S rozevlátými vlasy, s lanem omotaným kolem paže a s rolí dehtu

tového papíru v ruce vypadal jako šílený kovboj, uhánějící s lasem a lyrickou básní préríí.

Pod jedním kolenem okapového žlabu vyčníval zpod plechu silný železný hák. Už ze zahrady si dobře prohlédl tento hák, zaražený do fasády hned vedle čtverhranné ozdoby z lomového kamene. Pod hákem je kulaté slepé okno a ještě níž dívčín balkón.

Jaké je to pohodlí pro lupiče, když je jeho oběť ponořena do omámeného spánku!

Privázał lano pevným námořnickým uzlem k háku a spustil je. Houpalo se ve větru. Sahalo hodně dolů pod balkón. Když s tím byl hotov, strčil si lepkavou roli papíru pod paži a začal se hezky zvolna spouštět.

Čert aby vzal ten dehet!

Dlouhý černý papír se mu přilepil k ruce, a když ho chtěl z ruky strhnout, vítr mu ho celý připlácl na obličej. Teď vypadal jako terořista z Ku-Klux-Klanu, s maskou až po pás. Ještě štěstí, že už dosáhl slepého okna a mohl se na chvíli posadit na okraj mělkého kulatého výklenku. O dvě patra níž byl Grétin balkón. Pustil lano z ruky a odlepoval si dehtový papír z obličejce.

Nedaleko od něj se s hukotem prohýbala koruna borovice.

Slepé okno, kde seděl, byl pravidelný kruh. Kousek holé zdi. Výklenek asi jako větší hrnec. K čemu vlastně něco takového dělají? Dumal nad tím, slabou chvíli, pak se ale moc podivil.

Kde je lano?

Prokristapána!!!

Lano, které pustil, se při jednom silnějším rozhoupnutí lehce zachytilo do větví nedaleké borovice. Zachytilo se opravdu jen malinko a teď se nerozhodně třepetá na tenké větvi. Třeba hned zase spadne, ale na této uzounké římse, s hladkou zdí za zády, ve výšce čtvrtého patra, a držet se jediného kousku dehtového papíru, to je poněkud zoufalá situace.

To tedy uznejme.

Stačilo natáhnout ruku a na lano by dosáhl. Ale jak se tady má hnout? Měl dojem, že by okamžitě sletěl.

Nezbývá, než počkat na další nápor větru, že shodí lano s větve. V tu noc na sebe náporů větru nenechaly dlouho čekat. Hned přišel, jeden, zuřivě a s řevem!

Halali!

Lano sebou šklublo.

A teď!

Zvedá se a...

A švihne to s ním mezi dvě větve jako do vidličky. Aby se odtamtud uvolnilo, na to by musel přijít cyklón nebo tornádo nebo nějaká jiná změna počasí ze zámoří.

• 3 •

Situace Eddyho Rancinga byla zoufalejší a černější než všechny politováníhodné situace, jaké se kdy na světě vyskytly!

Objal si kolena a s tělem stočeným do klubíčka se přizpůsobil tvaru slepého okna, takže zdálky vypadal jako ohromný kotouč provazu. Byl promoklý na kůži, zima jím třásla a do rána zbývaly ještě dlouhé hodiny.

A co udělá ráno? Jak to vysvětlí...

Dole zaskřípal štěrk. Někdo tam chodí! V parku se objevil černý širák.

Pan Maxl! Básník Viléma Tella! Co ten tady hledá? Fakt je, že onehdy večer ho viděl lelkovat u plotu s Viktorií, manželkou vrchního zahradníka Kratochwila. No ovšem! Vrchní zahradník je na dnešek předvolán do Erlenbachu a určitě tam přenocuje. Co se dá dělat? Odkášlal si a zavolal dolů:

"Dobrý večer... pane Maxle..."

Básník zvedl hlavu. Pak smekl.

"Uctívost, Mr. Rancingu! Co říkáte tomu ohavnému počasí? "

"Jde to sem z Alp. Asi je tam obleva," volal s nuceným úsměvem ze slepého okna.

"Nechci být dotěrný, ale co tam nahoře děláte?"

"Sám nevím..."

"Tak já vás tedy nebudu rušit," pravil, smekl a měl se k odchodu.

"Pane Maxle! Nepomohl byste mi?"

"Bohužel, pane, nemám ani halář. Ale ředitel spořitelny baron Ostrau ..."

"Nemyslím finančně. Rád bych se odtud dostal."

"Nelíbí se vám tam? Poslyšte, proč se vlastně zdržujete dnes v noci na fasádě zámku jako nějaký reliéf?"

"Nemůžu se dostat dolů."

"To ještě není důvod, abyste lezl nahoru."

"Vítr mi odvál lano a ono se zachytilo tam na té borovici. Pane Maxle, vy byste mi mohl pomoci."

"To závisí ovšem jen a jen na mně. Jsem ochoten napomoci tomu, abyste se dostal dolů. Musel byste mi však shodit jistou maličkost. Máte moc pěkné hodinky s řetízkem."

Eddy se zhrozil.

"Pane! To je vydírání!"

"To nechte na mém svědomí. No tak, hodíte je nebo ne?"

Panu Maxlovi se vždycky moc líbily hodinky Mr. Rancinga s krátkým silným řetízkem. Otázka je, zda jsou z pravého zlata. Jednou mu v Curychu prodali hůl se stříbrnou hlavicí a pak se ukázalo, že ta krásná rukojeť je ve skutečnosti vodovodní kohoutek. Od té doby si dává pozor. Vykročil, jako že půjde.

"Počkejte!"

Rancing mu s opovržením hodil kapesní hodinky, které dopadly s tupým úderem na květinový záhon, mezi sazenice obalené papírem.

"Styďte se!" volal dolů. "Básník, a takový chamtivec!"

"Omyl! Jako básník nejsem chamtivec. Za svá díla jsem nedostal dosud ani šesták. Kde jsou ty zatracené hodinky?"

Teď zas nemohl najít hodinky. Foukalo, lilo a Rancing si byl jist zápalem plic. Nakonec se hodinky přece jen našly.

"Tak dělejte! ..." pobízel ho Rancing.

"Podívejte se, já jsem se už jednou napálil, jestli se nebudete zlobit, nejdřív si nechám ty hodinky odhadnout."

Eddy málem sletěl z té výšky.

"Ale pane! Každým okamžikem můžu spadnout ..."

"Zavřete oči a modlete se. Já jenom doběhnu k Hograbenovi, není to ani patnáct minut odtud. Je to vynikající hodinář. Vyučil se v Schaffhausenu. Jeho sestra si vzala jednoho malíře. Ukážu mu ty hodinky, a když jsou opravdu zlaté, pak vám hned pomůžu..."

"Pane Maxle! Vy jste ale..."

"Neděkujte mi. Hned se vrátím, abych vám pomohl, protože kdo rychle dává, dvakrát dává."

Eddy by byl s chutí dal něco rychle a dvakrát básníkovi, ale ten už běžel.

Halali!

Vítr ho málem srazil a bičoval ho deštěm se sněhem. Šaty se na něm v tom mrazu lámaly jako cukrkandl...

Pan Hograben buď nebydlel blízko, anebo spal hodně tvrdě, protože básník se vrátil až za půl hodiny.

"Žádné strachy! Zlato je v pořádku! Hned jste dole..."

"Žebřík... Sežeňte žebřík..." ječel Rancing.

"To je zbytečné. Hasiči si přinesou vlastní."

V dálce se ozvala hasičská trubka.

"Vy darebáku! Vy jste přivolal hasiče?"

"Přece vás nebude sundávat plynárna!"

"Tamhle je žebřík... Proboha vás prosím... Dřív než přijedou..."

"To tak! A zaplatím pokutu, že jsem je zbytečně volal. Poslyšte, kolik kamenů mají ty hodinky?"

● 4 ●

...Hasiči vyjeli! V čele s poddůstojníkem Zobelmannem! Čtyřiapůlspřeží se hnalo jak divé. Vůz, vybavený pumpou a žebříkem, táhli totiž tři koně a jeden mezek.

Když se Zobelmann dověděl, co se stalo, ze všeho nejdřív ztroubil na trubku. Ať se ozývá, již během příprav, aby obyvatelstvo mělo dost času dostavit se na jeviště velké události. Rychle se převlékl do modrobílé slavnostní uniformy. Dnes se musí ukázat! Je to výjimečná příležitost! Tomuhle zatracenému hnízdu se vyhýbá i oheň.

"Vše připraveno?"

Do toho, kupředu! Hasičský vůz uháněl, trubka naříkala! Podkopy cvakaly jak pomínuté.

Obyvatelé se už ve slušném počtu shromáždili kolem zámku. Se zájmem pozorovali smutnou postavu nahoře ve slepém okně, které tekla z nohavic jako z dvojitého okapu dešťová voda.

Ale ach, hasiči jsou už tady.

Následovala chvilka manévrování se žebříkem. Postrkovali ho

tu dopředu, tu zpátky. Nakonec se jeden muž na něj vyšvihl, jednou rukou a jednou nohou se držel a druhou ruku zvedl do výše.

Bylo to fenomenální! Všichni tleskali.

"Kupředu!" zařval Zobelmann.

Žebřík přisedl ke zdi a velitel stříkačky Herr Löwy začal po něm vystupovat.

Obyvatelstvo Mügli am See obklopovalo zámek teď už v plném počtu.

Nechybělo však moc, a hasiče předešel v záchranné akci pan Wollishoff. Byl zrovna v nejlepší spánku, když ho dcera vyburcovala. K jedné hodině se Gréta probudila se žaludečními křečemi, protože z té spousty zažívací sody, kterou doktor předepsal Rancingovi proti nespavosti, se jí udělalo nevolno. Doktor totiž usoudil, že Rancing je silně chudokrevný, a proto fantazíruje, zatelefonoval tedy lékárníkovi, aby mu místo Veronalu, napsaného na receptu, dal zažívací sodu. Gréte vzbudila otce a zděšeně mu oznamovala, že hasičská hlídka pořádá před zámkem slavnostní přehlídku za přítomnosti obyvatelstva.

Wollishoff vyběhl v županu do parku, podíval se nahoru, kam zaměřovali žebřík, pak utíkal zpátky a když se znovu ukázal, držel v ruce flobertku a mířil na Rancinga, dřepícího nad Grétiným balkónem.

Kdyby byl svého hosta z římsy slepého okna sestřelil, byl by to rozhodně jednodušší způsob, jak vyřešit situaci. Rancing by snad už taky nebyl proti tomu. Ale Zobelmann mu na poslední chvíli srazil ruku.

"Vemte si něco na sebe, nebo nastydnete!" zařval Wollishoffovi do ucha.

"Já ho zastřelím!"

"Až ho sundáme! Co si myslíte, že jsme vyjeli jen tak pro legraci?" A hned zavelel. "Dva muži podrží pana radu!"

Zachraňování pokračovalo. Neuplynulo ani půl hodiny a cizinec za provolávání slávy a mávání klobouků přistál na zemi. Eddy chraptivým neartikulovaným řevem, připomínajícím houkání sirény, vysvětloval radovi, kterého drželi dva muži, že je na smrt zamilovaný do jeho dcery a že ji chtěl požádat o ruku.

"Chtěl jsem Gréte vyznat lásku v romantické balkónové scéně."

"V jaké scéně?" hulákal pan Wollishoff.

"V noci přijde mladík pod balkón vyznat dívce lásku. Je to nádherné. Jistý velký básník to i napsal!"

"To jsem byl já," mumlal pan Maxl. "Přihodilo se to Vilému Tellovi."

"Miluji vaši dceru a chci si ji vzít," vřeštěl Eddy.

"Co říká?" ptal se pán domu pana Löwyho, který stál se stříkačkou v ruce vedle nich.

"Miluje vaši dceru," říčel velitel stříkačky, až se všechna okna zámku zatřásla.

"Miluje vaši dceru..." řval sborově dav.

"Z Peru?... Přijel z Peru?..." ječel nechápavě staroch a pohlédl ke slepému oknu.

Ale Gréte, která stála až dosud vzadu, přiběhla a vrhla se Eddy-mu na hrud'. Tohle pochopil nakonec i děda a šel si lehnout.

Z mraků, které vypadaly jako obrovské chuchvalce páry, začaly v úsvitu vystupovat obrysy alpských velikánů...

Nazítří Eddy Rancing zatelegrafoval svému strýci:

"Zasnoubil jsem se s Buddhou, přijed' ihned. Eddy."

● SEDMÁ KAPITOLA

Profesora okukují. Získá čerstvě vypranou noční košili. Frak bude záviděným turistickým úborem, ale zůstane tam. Evelyn bravurně řídí. Potkají tři krávy. Lord na podlaze auta zkrotne, ale necesér ho rozběsní. Ty tři krávy se znovu vynoří. V Lyonu se navléknou do lidových krojů, rozloučí se a pokračují spolu v cestě. Lord Bannister se kvůli jednomu úvodníku málem zalkne.

● 1 ●

Zanechali za sebou řadu menších obcí. Profesorovi by ani tak nevadilo, že je ve fraku, ale kdykoli se předklonil, zaryl se mu do těla knoflík náprsenky.

Dívka nesměle promluvila.

"Kde najdeme... nejbližší garáž, abych si půjčila auto?"

Lord chvilku uvažoval, jestli má vůbec odpovědět. Nakonec se rozhodl, že odpoví. Ale jen stručně a na půl úst.

"Jedna je, pokud vím, v La Rochelle. Je to poměrně velká obec. Já taky doufám, že tam najdu vhodné ubytování do zítřka."

Opět mlčeli. Kolem nich ubíhaly stromy se širokými bílými opasky, jako nějaká beznohá armáda mašírující husím pochodem. To kvůli motoristům byla původní krásná tvář nedotčené krajiny zohavena tímto odporným vápenným pruhem.

Profesor si, spíš jen tak pro sebe, bručel dál, protože v souvislosti s noclehem mu vytanula na mysli další možná katastrofa, které se mu ale podařilo vyhnout.

"Ještě štěstí," bručel, "že necesér mám vždycky u sebe v autě..."

Lakovou taštičku měl vedle sebe na sedadle.

"Proč je to štěstí?" zeptala se trochu nervózně Evelyn.

"Protože jinak bych se nemohl ráno v La Rochelle oholit. A chodit neoholený, to já přímo nenávidím."

"Šosák" – pomyslela si, a když se tak podívala na sebe, jak je odrbaná, zablácená, podrápaná, k smrti uštvaná uprostřed Evropy,

málem se rozplakala. A tenhleten si dělá hlavu kvůli holení. Snad se snažila trochu kompromitovat profesora ve vlastních očích jen proto, aby vyvážila své podezřeje narůstající sympatie k němu.

Svou vlastní taštičku, která byla rovněž černá, nepřestala ani v autě křečovitě svírat.

Je v ní oranžová obálka. Protihodnota za "Snícího Buddhu".

A navíc čest nebohého poručíka Brandese. Pod jakým jménem že slouží?

Münster... Münster... Münster...

Opakovala si to jméno jako nějakou lekci.

Konečně dojeli do La Rochelle.

Profesor zastavil před jediným hostincem v obci. Popíjející vesničané přijali svátečního řidiče ve fraku se všeobecným zalíbením. Bannister zrudl až po uši, když ho jeden Bretončík s řepovitou hlavou a nohama do O opatrně obcházel dokola a okukoval ho jako nějaký plakátovací sloup. Jeden vinař tiše radil hostinskému, že by se měl zavolat obvodní lékař, dokud je jich tam víc pohromadě.

Lord měl frakové kalhoty na více místech od oleje. Mokřý límec, sražený v harmoniku, mu odřel krk doruda, a jak se za jízdy předkláněl, knoflík mu vyhloubil na hrtanu hlubokou stopu.

"Nevíte, kde bych tady našla nějakou garáž?" zeptala se Evelyn majitele.

"Je tady hned vedle. Takových deset kroků odsud. Uvidíte ji hned, tady nad námi. Stojí před ní velký sud..."

"Děkuju... Zabalte mi nářez a ovoce, vrátím se pro to, jen co si vypůjčím auto."

"Stane se."

"Já bych chtěl pokoj," řekl Bannister.

Ponocný nakoukl oknem do hostince a pokřižoval se.

"Měl bych tichý pokoj v prvním patře, s oknem do zahrady..." odpověděl hostinský a váhavě dodal:

"Pán je bez doprovodu?"

"Musel jsem narychlo přivést tu dámu. Neměl jsem čas převléct se... Řekněte jim, prosím vás, ať mě neočumují. Nebo aspoň neosahávají!" Při posledním slově už vypěnil, takže vesničané se polekaně rozprchli. Vinař jim vyprávěl, že vloni v Corbeille zešílel basista divadelního souboru a chodil v noci po vesnici coby královna vdova,

se stříbrnou korunou na hlavě.

"Budete si přát večeři?"

"Ne! Chci spát!" Řekl to tak důrazně, jako by mu kdovíkolik lidí odporovalo.

Evelyn mu teprv teď podávala ruku.

"Bůh vám oplát', Sire, co jste pro mě udělal."

"Prosím vás... teď už není co..."

Potřásl si pravicí.

Když se dveře za Evelyn zavřely, ještě dlouho se ze ní díval. Jak je smutná, jak nejistě jde.

Polkl. V ústech cítil cosi trpkého. Bylo mu líto Evelyn.

Alespoň on tak nazval ten zvláštní neklidný, neurčitý pocit, který v něm vyvolával chuť říct dívce pár laskavých slov a kousek ji doprovodit.

Šel do svého pokoje. Hospodský mu nabídl jednu ze svých čerstvě vypraných nočních košil.

Cítil tu cestu ve všech kostech. Necesér je dole v autě... Nevadí, oholí se až ráno. Teď si hlavně lehnout. Do postele! Do postele! Hospodského čerstvě vypraná noční košile byla zatuchlá. Nevadí...

Hlavně si lehnout... Spát!

To nepříjemné dobrodružství ho strašně vyčerpalo. Tolik nervozity a vzrušení ho úplně zmožilo a kromě toho on z té duše nenáviděl jakýkoli zmatek, komplikace a nepohodlí.

Svalil se na postel a s rozkoší se protáhl.

Potom zhasl světlo. Byl šťastný, že už má tuhle únavnou, strašlivou historii za sebou a blaženě, tvrdě usnul.

Spal blaženě a tvrdě asi tak deset minut, když byl ze spánku vyburcován.

Stála nad ním Evelyn a šeptala mu do ucha:

"Rychle vylezte oknem, přistavila jsem k římse žebřík..."

• 2 •

Evelyn se dohodla s majitelem dílny ohledně půjčení auta a chvátala zpátky. Dětilo ji od hostince už jen pár kroků, když se náhle zableskly reflektory a nějaké auto s ostrým skřípěním zabrzdilo. Vyskočilo z něho šest mužů a Evelyn měla právě ten tolik času, aby

uskočila za nedaleký strom, dříve než ji zpozorují. Okamžitě poznala Adamse a Gordona. A ten křiklavě oblečený muž s monoklem byl mezi nimi taky. Patrně je sledovali už z Paříže, jenomže cestou zůstali pozadu. Radili se. Evelyn za stromem slyšela každé slovo.

"Zdá se, že byli dost hloupí, aby se ubytovali tady," řekl Adams. "Musíme s oběma skoncovat."

"Počkejte ještě," navrhol Gordon, jenž mezitím nahlédl oknem do výčepu. "Jsou tam ještě tři hosté, počkejme radši, než odejdou. Odtud nám už ti dva ptáček stejně neuletí. Klidně si můžem sednout do hospody. Máme je v hrsti."

Mezitím se dalo do deště. Těch šest hrozných chlapů vešlo do výčepu; Evelyn se už neklepala. Časem si člověk zvykne i na smrtelné nebezpečí. Spíš ji vyděsilo to, že toho milého, skvělého člověka, kterého má, přestože je to takový morous, ráda, toho dobráka lorda Bannistera chtějí i taky zavraždit. Nakoukla oknem do výčepu. Ti čtyři tam seděli v rohu a hleděli ke dveřím. Rychle se vrátila k obrovskému červenému autu, kterým přijeli její pronásledovatelé.

Vyznala se v autech. Dokud žil otec, měli hezkou fordku a Evelyn s ní taky jezdila. Teď se jí to hodilo. U auta svých pronásledovatelů odšroubovala na všech pneumatikách čepičky ventilů, pak škulala ventily tak dlouho, dokud neunikl všechen vzduch. Otevřela ještě i kapotu, vytrhla drát od zapalování, vypustila vodu a olej a pak obešla hostinec. Do dvora vedlo jenom jedno okno, takže splést se nemohla. Profesor spí za otevřeným oknem v prvním patře. Naštěstí našla i žebřík, opřený o dveře na půdu, s námahou ho přistavila k okenní římsce a s rozklepanými koleny se po něm vypravila. Lezla po žebříku poprvé v životě.

● 3 ●

Profesor se vymrštil v posteli a už už se chystal nadávat, ale když se jí podíval do tváře, hlas se mu zadrhl.

"Proboha vás prosím..." řekla Evelyn, "neptejte se na nic a pojd'te se mnou, nebo vás zabijí. Ve výčepu jsou vrazi, každou chvíli sem můžou vtrhnout. Pro boha živého vás prosím, neztrácejte ani vteřinku! Oni si myslí, že jste do té věci taky zapletený, slyšela jsem, jak si povídají, že vás zastřelí..."

Profesorovi přeběhl mráz po zádech. Cítil, že dívka mluví pravdu. Skočil do bot...

"Neoblékejte se! Jediná vteřina nás může stát život. Šaty si můžete koupit někde cestou. Proboha, pojd'te, pojd'te..."

Bannister si vzal jenom peněženku, kolem krku si omotal ručník a pak sestupoval v lakýrkách a v hostinského čerstvě vyprané noční košili za dívkou po žebříku. Lilo jako z konve...

Šťastně došli k profesorovu autu.

Trvalo pár vteřin, než motor naskočil. Ty vteřiny vydaly za hodiny.

Pak vyjeli...

Bandité vyběhli z výčepu teprve, teď, na hluk motoru!

Auto si to však už hasilo, rozstříkujíc bláto, po silnici. Bum!
Bum!

Jaksi se stalo, že střela proletěla zadním oknem a pak prorazila přední sklo uprostřed mezi Evelyn a profesorem. Oba zaslechli krátké prudké hvízdnutí kolem uší a lord Bannister musel uznat, že dívka se při popisu jejich situace nikterak neoddávala básnickým nadsázkám.

Stokilometrovou rychlosti opustili nebezpečí a La Rochelle. Bandité tam zřejmě bezradně přešlapují kolem svého vozidla, vyřazeného z boje. A pokud jde o hokynářův muzeální exemplář benzmercedesa, ten mohl uhánět za profesorovým alfa-romeem asi s takovými šancemi, jako kdyby se obstarožní dojnice pustila za skalním orlem v nejlepší kondici.

Profesor se vyjímal za volantem, v promoklém nočním úboru, s ručníkem kolem krku a s rozježenými kadeřemi v noci na silnici Paříž-Lyon poněkud divně. V tuhle chvíli by byl moc rád, kdyby mohl řídit ve svých nedávno zakoupených večerních šatech.

I Evelyn byla celá špinavá, zmuchlaná a otrhaná.

"Nezdá se vám, miss Westonová," zeptal se profesor šeptem, protože mezitím úplně ochraptěl, "že mně příliš poctíváte svou důvěrou, když mnou natolik disponujete? A dále, nebudete to pokládat za dotěrnost, když se vás zeptám, v jaké věci riskujete můj život?"

"Vezu ve své tašce čest jednoho člověka!"

"Že by se byl rodinný šperk za tu dobu natolik změnil? Na lodi totiž, když jste mě poprvé vyrušila z nočního odpočinku, neříkám to

jako výčitku, protože na takové věci jsem si už zvykl, jste mě zmobilizovala ve věci jistého rodinného šperku a teď zas uháním silnicí jako šílenec, v noční košili, stokilometrovou rychlostí kvůli cti jakéhosi neznámého pána. Nejsem zbabělec, ale myslím si, miss Westonová, že mám právo protestovat proti tomu, abyste na mě nakládala tu povinnosti slavné filmové hvězdy, tu perfektně vycvičeného hasičského důstojníka. O hazardování s mým bezvýznamným životem ani nemluvě..."

Vtom se Evelyn opřela profesorovi o rameno a zase se usedavě rozplakala. Bannister cosi zabručel, ale zmlkl. Nechávali za sebou vesnice a městečka, i nadále závrtnou rychlostí. Lord byl pevně odhodlán nezpomalit, dokud nenarazí na nějaký otevřený obchod s oděvy. Rozednívalo se.

"Sire ...spousta věcí vám nemůžu říct," říkala s pláčem Evelyn, "ale věřte mi, že jsem počestná žena. Odpusťte, že vás vystavuji takovému nebezpečí, ale já za to nemůžu..."

"Kdybych se mohl aspoň oholit," bručel profesor, protože neupravenost mu působila téměř fyzickou bolest. I jinak byl trochu nespůj. Evelyn totiž už přestala plakat, takže její hlava spočívala teď na Bannisterově rameni bez nejmenšího alibi. "Bylo by to opravdu směšné, kdybych ji po tom všem ještě i pohladil," pomyslel si profesor a sám nevěděl, jak ho mohlo něco takového napadnout.

Evelyn si myslela, že tato roztržitá poloha hlavy nebude za daných okolností nápadná a jí je přitom ohromně příjemná. Nejprve zavřela oči kvůli tomuto příjemnému pocitu, potom však už na rameni lorda Bannistera spala. Profesor po ní občas hodil okem a cosi zabručel.

"Opravdu podivné stvoření," pomyslel si profesor. "Dosud jsem ji viděl jenom ve třech situacích. Nejdřív utíká, potom pláče a nakonec spí."

● 4 ●

Ráno už byla situace poněkud nepříjemnější. Protijedoucí řidiči překvapením pokaždé div nesjeli do příkopu, když ty dva uviděli za volantem; zcela zjevně je to atlet, který se během tréninku zbláznil, a s ním nějaká žebračka. Probouzející se automobilový provoz proje-

voval o ně stále živější zájem. Profesor pln zoufalství myslel na skandál, když někdo pozná v jeho osobě lorda Bannistera, o jehož vědecké přednášce referují dnes ráno na prvních stranách.

"Sire," řekla Evelyn, která myslela na totéž. "Svého času jsem se učila řídit. Pust'te mě k volantů."

"A co já?" ptal se lord podezíravě.

"Myslím... Snad vzadu v autě... na... podlaze... Tam na vás nebude vidět... Kdybyste se přikrčil..."

"Vy ode mě vážně žádáte tuto další produkci? Nestačím zdůrazňovat, jak dalece je na lékařské fakultě zanedbáván akrobatický výcvik. Ale když si to přejete... Já už neprotestuju."

"Bože můj! Proč si ze mě utahujete? Vždyť já trnu jen o vaši pověst."

"Taky si myslím, že moji ctitelé si mě představují jinak... Dobře, dobře!... Neplačte, prosím vás, protože to já nesnáším. Půjdu a stočím se do klubíčka. Doufám, že na produkci na hrazdě už nedojde."

Profesor předal volant Evelyn, přešel přes opěradlo dozadu a se žalostným zaupěněním si objal kolena a usadil se na podlaze.

Brali benzín.

Teď už všechno vyřizovala Evelyn. Bohužel mládenec u čerpací stanice si všiml, že ve voze se schovává nakrátko ostříhaná starší dáma a okamžitě přivolal matku, sestru, tři bratříčky a dědečka. Ti všichni obstoupili auto a skrze sklo okukovali Bannistera, jako nějakého žraloka v akváriu. Jeden z chlapců utíkal do vsi informovat známé. Naštěstí benzínová nádrž se mezitím naplnila a auto mohlo pokračovat v cestě.

Lord jí už nic nevyčítal. Neříkal vůbec nic. S rukama kolem kolena a s pohledem upřeným na zablácené kotníky, jež mu koukaly z lakýrek, apaticky kouřil jako člověk, který už ve svém údělu nedoufá v žádný obrat k lepšímu.

Později si pak jako ochočený dravec melancholicky nechal líbit, aby mu Evelyn přinesla z hostince sendviče, hezky ho nakrmila, počkala, než dopije čaj, a šla vrátit nádobí. Zrovna šel kolem místní duchovní a zastavil se u auta. Když se podíval dovnitř, s účasti poradil Evelyn, aby si za pár franků najala ve vsi silného chasníka, který s ní pojedje dál, ať není v autě s nemocným sama. Bannister s úžasem

poslouchal, jak Evelyn děkuje za radu s tím, že pomoc nepotřebuje, protože chudák její bratr se chová klidně.

Ano, Evelyn správně informovala laskavého kolemdoucího. Na člověka, který dosáhl vynikajících výsledků v léčení spavé nemoci a je toho roku vážným kandidátem na Nobelovu cenu, se lord Bannister choval vskutku klidně. Uvážíme-li to vše, lord Bannister, sedící vzadu na podlaze svého auta v hospodského čerstvě vyprané noční košili, s ručníkem kolem krku, rozcuchaný a zablácený na silnici Paříž-Lyon, se choval až neuvěřitelně klidně.

A protože teď seděl za volantem cyklón, i auto se postupně přizpůsobovalo svému pánovi.

U jedněch závor se mu promáčkly blatníky a krapet se mu pokrivil nárazník. Potom se zas čirou náhodou otevřely dveře auta, zrovna když projížděli pod viaduktem, a zatímco Evelyn brzdila, narazily na výčnělek ve zdi a se strašlivým řinčením a skřípotem se zprohýbaly do harmoniky.

"Musím se do toho trochu vpravit..." prohodila omluvně k profesorovi.

"To vidím," odpověděl smutně profesor. A vytahal si z vlasů pár skleněných střepein. Vtom dostali zezadu děsnou ránu. V autě za nimi někdo nadával. Evelyn uháněla dál.

"Dříve nebo později je třeba vrátit směrovku," řekl profesor. "Takhle se totiž domnívají, že odbočujete vpravo a chtějí vás předjet zleva, čímž do nás narazí. Nejlepší by bylo směrovku hned po použití zase sklopit."

"Když to nejde!" zvolala Evelyn a zoufale kroutila spínačem.

"To jen proto, že kroutíte spínačem stěračů. Od blinkrů je ten druhý. Ne! Ne! To jsou zadní světla... No... to je dost..."

Dívka se rozplakala.

"Proboha vás prosím," řekl Bannister chraptivým šepotem, pokorně, skoro se modlil, "neplačte. To já nesnáším. Radši spěte nebo utíkejte, jenom neplačte! Ať si třeba zůstanem tady nakonec jen my tři, vy, volant a já... Hop!... To nic, to jen moje hlava... Smím-li prosit, kdybyste snad mohla při řazení s tím plynem trochu opatrněji... Prosím vás, neplačte! Vpravíte se do toho. Není tady někde jód?"

Evelyn mu chtěla ochotně podat jód, zatáhla tedy bleskurychle

za ruční brzdu, načež profesor převzal rychlost auta a vletěl hlavou do dveří, jako beranidlo. A aby Bannisterova iluze, že mu exploduje hlava, byla úplná, v tomtéž okamžiku ohlušivě praskla levá zadní pneumatika. Auto trochu vrávoravě couvalo ve směru defektu, potom s příšerným rámusem, ale naštěstí sníženou rychlostí narazilo na strom. Chladič se zkormouceně promáčkl.

• 5 •

Vyměňovali kolo.

Šel kolem malý kluk s třemi kravami a všichni čtyři s nelíčeným úžasem pozorovali pomateného řidiče v nočním úboru, jak se plazí v prachu pod autem, neboť Evelyn se zřejmě do toho ještě dostatečně nevrátila a bohužel odstrčila hever, takže auto spadlo na zem, napůl vyvrácené dveře daly alfa-romeu definitivně vale a vypadly na silnici, zatímco hever se zaklesl do podvozku a profesor musel vlézt mezi kola, aby ho vyprostil.

Tak se věci měly v jedenáct hodin dopoledne.

V půl jedné to vypadalo, že jsou s montáží hotovi.

"Můžeme jet," řekla Evelyn.

"Zdařbůh!" zvolal profesor po hornícku a sfáral na dno auta.

S pomocí vesnického kluka uložili vylomené dveře vzadu v autě napříč, a protože je nepřipevnili, padaly občas profesorovi na hlavu, ale ten si už takových maličkostí nevšímal.

Dívka nasedla, aby vycouvala od pochroumaného stromu.

Mladý velitel krav rychle zahnal svá zvířata z dosahu auta. Motor občas divně vyjekl, asi jako když se umírající tenorista pokouší vzchopit, a hned nato zhasl. Dívka se činila. Zapínala, startovala, dávala plyn, motor zahučel a hned zas zhasl. Profesor vystrčil hlavu zpoza dveří, které držel v náruči.

"Zkuste zacouvat. Vyloučená věc, abychom ten velký strom porazili, a tak vyjeli."

No ovšem! Vždyť ona chtěla jet dopředu!

Po několika nezdařených pokusech nakonec přece jen našla zpátečku.

Auto se pomalu sunulo od stromu, a tu něco spadlo s cinkotem na zem. Byl to nárazník. Byl uložen do auta, vedle dveří. Teď už jel

profesor ve společnosti mnoha součástek.

Nezávisle na tom však vesele frčeli po silnici.

"Před chvílí jste chtěl jód," řekla dívka a profesor, který počítal s bržděním, se snažil rukama nohama zajistit svou pozici.

"Myslíte, že to mám risknout?"

"Prosím, tady je váš necesér." Podala mu tašku.

Profesor ji otevřel, ale viděl v ní jen velkou oranžovou obálku.

"Pardon... to je moje," koktala Evelyn a honem ji zavřela.

"Především se chci oholit a ne jódovat," prohlásil odhodlaně profesor.

Evelyn si zoufala.

"Pronásledují nás! Považte, i když nemají dobré auto..."

"Miss Westonová! Už několikrát se vám podařilo přesvědčit mě o správnosti svých někdy dost podivných názorů. Teď na to nemáte nejmenší naději! Možná že nás, pronásledují, i to je možné, že nás zabijí, ale já se oholím. Potom, když to musí být, budiž, ať jsem obětí hygieny."

Dívka s jistou škodolibostí zvolala:

"Necesér jsme někde ztratili!"

Profesor se během jejich cesty teď poprvé opravdu polekal.

"Podívejte se pořádně! To není možné. Moje mýdlo! Moje ústní voda! Moje holicí souprava!..."

"Ó!" Teď by ho byla schopna zabít. V téhle situaci myslí na své holení a ústní vodu. Takový šmok! Jde jim o život a on si zoufá kvůli holicí soupravě!

"Okamžitě se vrátíme!"

"Sire!"

"Miss Westonová, tady je škoda slov."

"Jeli bychom přímo do chřtánu smrtelného nebezpečí!"

"Tahle cesta nebyla ani dosud žádná legrace. To, že ještě žijeme, znamená, že naše auto řídí sám osud osobně, nezávisle na vaší činnosti. Z toho můžeme čerpat naději. Slečno! Vrátime se pro mou tašku!"

Dívka neodporovala. Viděla, že všechno je marné.

Od té chvíle nenáviděla necesér. Vášnivě a s přesvědčením, protože měla profesora ráda a necesér působil na její cit rušivě.

Tohle jí táhlo hlavou, když otáčela vůz.

Nejprve couvla, aby dostala volant do náležitého úhlu, při kteréžto příležitosti vrazila do nějakého stromu. Potom jela vpřed a zároveň se ohlížela, cože to tam vzadu bylo; tak narazila chladičem do sloupu veřejného osvětlení. Profesor neříkal nic. S hlavou v dlaních smutně seděl na podlaze auta a připomínal tak jistý obraz, znázorňující Maria nad troskami Kartága. S tím se nedá nic dělat.

Protože však auto bylo zřejmě nezničitelné, rozjeli se konečně zpátečním směrem. Po několika kilometrech našťestí potkali ty tři krávy a kluka. Kluk držel v ruce profesorovu tašku a za menší peněžitou odměnu ji oběma automobilistům s nadšením odevzdal. Kluk měl vůbec dobrý den, protože chvíli předtím našel na silnici i zbrusu nový klakson, ale o tom se těm dvěma trhanům v autě nezmínil.

"Teď si pospěšme!" řekla dívka podrážděně a nazdařbůh zatáhla za cosi, co ji přišlo pod ruku, v důsledku čehož se ale jakési jiné cosi rozlítlo a nějaké třetí cosi začalo skřípat. Načež spustila elektrickou sirénu, pak prudce otočila spínačem světel a kravál najednou bůhví-proč ustal. Lord se již naučil respektovat Evelynin osobitý styl řízení. Vždycky sahala na jiný knoflík, než měla, a přesto nakonec nějak jedou.

"Teď zastavíme" řekl profesor tvrdě jako nějaký dráb. "Oholím se a učesu. Podejte mi, prosím, můj necesér."

"Račte!"

Hodila mu necesér tak, že ostře břinkl o reflektor, položený na zadním sedadle.

A dopáleně poodešla. Odporný paďour! Bannister pečlivě položil blatník na sedadlo, aby zrcadlo a miska na mýdlo měly pevný podklad, a pustil se do holení.

Evelyn se zatím netrpělivě procházela o kousek dál na silnici.

Ačkoli by byla udělala, dobře, kdyby projevila trochu víc zvědavosti vůči profesorově očišťovací mánii.

Neboť v tom případě by viděla, že Bannister vyndává z neceséru smaltovanou kazetu, na níž sedí keramická soška Buddha se skloněnou hlavou a že z této kazety vykládá svou holící soupravu.

Jeho lordstvo chovalo holící soupravu v kazetě "Snícího Buddha" a "Snícího Buddha" vozilo v neceséru. Přičemž nemělo potuchy o tom, že je majitelem nejdražší holící soupravy na světě, protože ona výbava má cenu poctivého miliónu liber.

Tiše mžilo. Stěrače s tlumeným šelestem kmitaly sem a tam po rozbitém předním skle.

Proti nim přijíždělo několik kár naložených ovocem a dřívím.

V dálce se vynořil Lyon. Teď je už v protisměru značně živý provoz a Evelyn – ve snaze předejit dalším malérům – používala nyní místo bláznivé automobilové houkačky raději d'ábelsky ječící Boschovy sirény, respektive při naléhavé signalizaci nasazovala střídavě sirénu, vysunovací popelník a spínač zadních světel. Čert aby tu hromadu čudlíků v takovém autě. Všechny jsou stejné a každým se musí kroutit. Ale nic se nestalo, jenom v zatáčce převrátili káru s dřívím, to však spravilo pár franků. Během další jízdy spotřebovali tři kuřata, jednoho ovčáckého psa a dohromady asi dvě jízdni kola.

"Auta nám rapidně ubývá," poznamenal otráveně lord.

Evelyn zaťala zuby a jela.

Před nimi je Lyon! Šaty koupit! Umyjí se! Jenom kdyby provoz tak nehoustl. Evelyn co chvílí houkala. Ve městě s tím bude muset přestat, aby nebudili takové pozdvižení... A jéjé! Voda se vaří! Deset krušných minut, davy čumilů... jedou dál... Nechali tam víko od nádrže na vodu. Nevadí! Před nimi je Lyon! Teď se jim už nemůže nic stát! Chyba lávky!

Setsakramentsky může!

Už se ukazují první domy! Teď diskrétně k nějakému obchodu s oděvy. Siréna se prostě zasekla! Evelyn zoufale a v panice chmatala od knoflíku houkačky k volantu, takže auto podnapile vrávoralo po silnici. A ta zatracená houkačka ječí a ječí. Profesor se předklonil k Evelyn, ale může natáhnout jen jednu ruku, protože druhou si přiskřípl mezi blatník a kostru roztrženého sedadla. Proti nim nákladní auto, oni však jen zuřivě chmatají, aby umlčeli houkačku. Ten prokletý knoflík ne a ne povolit. Bác! Obrovský náklad'ák se s hrozivým skřípěním snaží zabránit smrtelné srážce, Evelyn se rovněž plnou vahou opřela do olejové brzdy a točí volant doleva, převrátí jeden ruční vozík s ovocem a cítí, jak se jí ten obrovský kamión mihne těsně kolem hlavy.

Žijí! Jede se dál!

S tou houkačkou se však musí něco udělat, protože je přivádí

k šílenství. Bez ustání ječí!

Jsou už ve městě a siréna pořád vyje.

"Zastřelte ji!" vzlykala Evelyn.

Vtáhli do města jako stoliční záchranka, s ustavičným nepřičetným řevem sirény. Vylekali občané se vyklánějí z oken, lidé na ulici se s údivem zastavují a řezník krotí hlavou, hází maso na váhu a povídá zákazníkovi:

"Poslední dobou denně hoří..."

Evelyn dá obě ruce s volantů a hrábne si do vlasů.

"Přestříhnete vedení!" křičí zoufale profesor.

Evelyn v mžiku stříhá. Rázem se zastavily stěrače.

"Dost! Nestříhejte!" zapřísahá ji profesor.

Natáhne se dopředu a vedení přestříhne sám. Naštěstí jsou v liduprázdné vedlejší ulici, protože auto jelo kousek po chodníku a Evelyn teprve na poslední chvíli strhla volant, čímž se vyhlí elektrickému sloupu a vrátili se do vozovky.

"No ovšem," odfrkává dívka vítězoslavně, "když jsem šikovná, to mě nepochválíte."

V jedné boční ulici objevili konečně kýžený obchod s dámským oblečením.

"Sire, já vám můžu koupit oblek, až když se sama vybavím tím nejnnutnějším," zavolala dozadu Evelyn. "Nepovažujte mě kvůli tomu za sobeckou."

"Jste šikovná a nesobeká," odvětil profesor suše. Šlo mu strašně na nervy, že lidé tak okukují auto. Ačkoli bylo na co koukat. Auto se podobalo vybrakovanému traktoru menšího putovního cirkusu a přímo báječným ho činilo to, že nemělo ani dveře, ani stupátka, ani blatníky. Zbytky karosérie byly už jen ve velmi volném poměru k podvozku.

Když Evelyn se svou typickou rázností zatáhla za ruční brzdu, vůz zastavil před obchodem s takovým rachotem, jako kdyby někdo praštilo zem obrovskou krabicí se štěrkem.

Evelyn vešla do krámu a rychle si nakoupila pár kousků na sebe, aby se mohla v profesorově zájmu volněji pohybovat. V obchodě se s odvoláním na autonehodu hned i umyla. V konfekčních šatech vypadala jako zástupkyně domovníka, když jde v neděli na návštěvu.

Když vyšla z obchodu, kolem auta se už srotila asi stovka lidí,

pozorujících profesora.

V jiné ulici pak Evelyn konečně nakoupila nazdařbůh pár kousků pánského šatstva, potom asi dvacet minut brázdila křížem krážem ulice, zatímco profesor předváděl své další, tentokrát přímo kolosální číslo: na nepatrném prostoru, který měl v autě k dispozici, se oblékal. Byl by to náročný úkol i pro hadího muže. Že mu Evelyn koupila zrovna nimrodský klobouk s obrovitou štětkou, to by lorda ani příliš neznervózňovalo. Mnohem bolestněji nesl, že zatímco kostkované kalhoty mu sahaly jen nad kotníky, brčálově zelené sametové sako ho tlouklo do kolen. Ani v tomto stavu se nemohl pohybovat mezi lidmi, aniž by vzbudil pozornost, jeho situace se však přece jen usnadnila tím, že si mohl sednout normálně vedle Evelyn. Když zastavili před jedním hotelem, portýr ihned poznal, že přijel podivínský obchodník s obilím z dalekých krajů s manželkou.

"Mylorde," řekla dívka v hale, "obtěžovala jsem vás naposled."

"Tohle mi už nikdy neříkejte, miss Westonová. Všichni jsme víceméně v rukou božích. Jenom o to bych vás prosil, pokud mě budete příště potřebovat, nečekejte, až usnu. Já vám za to slibuji, že se budu ode dneška otužovat." Viděl, že se jí oči zase zalévají slzami. "Nemyslíte, že by bylo dobré, kdybyste mi všechno upřímně vypověděla? Mohla byste potřebovat mužskou pomoc."

"Ne. Jen bych vás přivedla do nebezpečí. Bůh vám oplat' i to, co jste pro mě udělal dosud. Vezu s sebou v téhle tašce čest jednoho nešťastného člověka a přitom jde trochu taky o moje štěstí. Zdědila jsem velké jmění, ale musím vypátrat, kde je; jsem mu na stopě. Musím jet do Maroka! To je všechno, co vám můžu říct, Sire. Měl jste pravdu, když jste mě za dobu naší známosti nejmíň tisíckrát prokrel."

"No, to přeháníte... Občas jsem ve vaší společnosti postrádal svoje navyklé pohodlí, to je vše. Ostatně, pokud se chystáte do Maroka, mohla byste jet zítra se mnou. Teď už do Paříže nepojedu, zavazadla si nechám poslat za sebou..."

"Chraňbůh! Už i tak jste kvůli mně podstoupil dost a dost nebezpečí a jsem šťastná, že se vám nic nestalo. Děkuju vám a na shledanou."

Profesor ještě slyšel, jak se ptá vrátného, kdy odlétá letadlo na lince Paříž-Marrákeš. Odlet mělo náhodou za pětadvacet minut, a dívka okamžitě běžela dál.

Profesor, jako už ve dvou případech, hleděl za ní i teď. Co se to k čertu děje?

Vypadá to, jako by ho něco moc mrzelo. Ačkoli by měl být vlastně ohromně rád, že se zbavil nepříjemné společnosti Evelyn Westonové.

O jaké rodinné cti mluví to děvče? Jedno je jisté: odvážný muž by se po tom všem postavil po bok ubohé, pronásledované, slabé ženy. Teď si o něm určitě myslí, že je zbabělec. On si tady sedí hezky v suchu, zatímco Evelyn Westonová prchá do Maroka.

I nadále bude pronásledována, i nadále bude plakat a i nadále bude spát.

Nejroztomilejší je, když spí.

Šel nahoru do pokoje. Teď se ale po té dlouhé a úmorné cestě zase jednou pořádně vyspí, hlubokým a dlouhým spánkem.

To byla ale cesta. Se zíváním se svalil do křesla a zazvonil na boye, aby mu přinesl z auta necesér. Už předem cítil ve všech kostech uklidňující účinek teploučké koupele.

Oknem mohl vidět své někdejší auto, z něhož boy hravě vzal tašku. Nemusel ani otvírat dveře.

Dveře ležely vzadu, ve společnosti blatníků, nárazníku a reflektoru.

Dav, čítající několik set lidí, si prohlížel tu hromádku pokrouceného starého železa, která byla ještě ani ne tak dávno lordovým zbrusu, novým alfa-romeem.

Teplá voda vesele šplouchala do vany. Bannister otevřel černou tašku, aby z ní všechno po řadě vyložil, ručník, mýdlo, houbu.

Kupodivu nic z toho v ní nenašel.

Našel v tašce velkou oranžovou obálku s pěti pečetěmi!

• 7 •

Zaměnili si tašky, Evelyn veze jako blázen do Afriky místo cti dotyčného pána holící přístroj a ústní vodu!

Co teď?! Ta žena podstoupila smrtelná nebezpečí kvůli obálce, kterou má v ruce on. Není pochyb o tom, co má dělat. Musí jít, vichřice ho chytila za jeho poctivost a zase ho strhává s sebou, veškerá pohodlnost a sobectví jsou teď zatlačeny do pozadí.

Proboha, jsou čtyři hodiny! Zmešká letadlo!

Teď už je to jedno, zařídí, aby mu jeho věci, až přijdou z Paříže, poslali do Maroka.

A pozůstatky jeho auta ať nechají někam odtáhnout. Vrhel jen pohled na rozloučenou k zurčící teplé vodě... k rozestlané posteli. A šel!...

Taxikáři slíbil takové spropitné, že toho dne, než profesor dojel na letiště, bděla nad životy lyonských občanů zvláštní prozřetelnost. Vrtule už vrčí... Jen tak tak že stihne skočit do dveří, a už odnášejí schůdky, pak letadlo poskočí...

Vedle něho se ozve bodrý hlas:

"Vítám vás, Sire! Lady se už jistě starala, že zmeškáte. Ale kde jste k čertu sehnal ten senzační klobouk?!"

Byl to redaktor Holler, který vyrazil tímto letadlem ráno z Paříže a po krátkém prozkoumání se mu podařilo v komickém zpěvákovi tyrolských lidových písní rozpoznat profesora. Jeho lordstvo se obléká na cesty opravdu podivně.

• 8 •

Když Evelyn uviděla profesora, její smutná tvář se náhle tak rozzářila, že svou krásou a jasem málem zaplnila celou kabinu.

"Zaměnili jsme si omylem tašky," říkal zadýchaně lord, když si k ní sedal. "Nemohl jsem si ponechat čest neznámého pána."

Evelyn teprve teď zpozorovala záměnu. Zděšeně sáhla po podávané tašce a s úlevou konstatovala, že obálka je tam.

"Za tohle se vám nikdy dost neodvděčím, Sire," řekla s pláčem na krajíčku a výměnou za tašku mu podala necesér, který až dosud úzkostlivě svírala.

"Buďte opatrná a říkejte mi Henry. Ten strašlivý redaktor letí do Maroka stejným letadlem. Už jde."

A přišel. Přinesl kávu v termosce a několik cestovních kalíšků.

"Musel jste jet nádherným tempem, že jste tak rychle dojel z Paříže do Lyonu, Sire," zahájil rozhovor a naléval kávu.

"Ano. Byl to slušný výkon. "

"Račte, prosím, černou kávu."

Pili černou kávu.

"Vypadáte nějak zdrchaně," prohlížel si Holler vědce, "ačkoli vaše auto je, zdá se mi, dost pohodlné."

"Ne vždy," odpověděl profesor smutně. Pak chtěl odvést rozhovor od toho trapného tématu. "Co nového v Paříži?"

"Tam je vždycky něco nového. Stojí za to přečíst si ranní noviny. Celá země je v horečce. Čirou náhodou byla odhalena obrovská špionážní aféra. Byla sice namířena proti Anglii, ale dobře víte, že se to týká právě tak Francie. Dva mrtvi, pět těžce raněných, osmdesát zatčených a sto tisíc franků odměny tomu, kdo dopadne hrdinku špionážní aféry. Mimochodem, je to naše krajanka. Nějaká Evelyn Westonová. Oh!... Zaskočilo vám! Tady je papírový ubrousek!"

Profesor se zakuckal a úslužný Holler mu otíral klopu saka.

Evelyn seděla celá ztuhlá.

Bannister zesinal v tváři a hrobovým hlasem promluvil.

"Zajímavé... Nemáte u sebe nějaký raník?"

"Prosím."

Holler mu podal noviny.

Na první stránce stálo, vytištěno nezvykle velkými typy písma, jakých se jinak používá jen na divadelních plakátech, toto:

**STO TISÍC FRANKŮ ODMĚNY TOMU,
KDO DOPADNE ŽIVOU NEBO MRTVOU
EVELYN WESTONOVOU!**

Potom následovalo, teď už poněkud cudnější typografií, několik hororových podtitulků o raziích, vraždách, špionáži, loupežích a vloupáních, přičemž všechny uvedené operace bez výjimky stály v nejtěsnější souvislosti s osobou špiónky Evelyn Westonové, která se jako úhlavní nepřítelkyně Francie a Anglie hodlá dopustit vloupání, loupeže a zrady, poté, co se cestou vloupání, loupeže a pravděpodobně několika vražd zmocnila životně důležitého vojenského tajemství. Kdo by na ni narazil, ať si počíná vůči této kriminálnici, postavené mimo zákon, obezřetně, neboť lze předpokládat, že se bude bránit s revolverem v ruce.

Tolik titulky.

Dále pak byly přes celé dvě stránky probírány významnější zločiny posledních desetiletí, a to výhradně v souvislosti s osobou Eve-

lyn Westonové.

Pařížská policie už řadu měsíců bedlivě sleduje činnost jistých individuí, podezřelých ze špionáže, ale neudeřila na ně, neboť se dalo předpokládat, že přijde na stopu drahocennému dokumentu, jehož se zmocnili špióni. Policie po celé týdny pozorovala jistý podezřelý dům. Bližší údaje nelze zatím s ohledem na probíhající šetření zveřejnit, s výjimkou jména Evelyn Westonové, na niž byl vydán zatykač. V tomto podezřelém domě a jeho okolí provozoval svou činnost opravdový hlavní stan různých mezinárodních vyzvědačů. Nadešel okamžik, kdy pachatelka patrně míní dokument zpeněžit a zároveň jsou všechna nebezpečná individua již v pasti. Policie uhodila. Při rozsáhlé razii bylo mnoho raněných. Konečným cílem razie byl byt údajného ředitele jistého podniku. Byt bylo nutno vzít doslova ztečí. Na schodišti byla zastřelena dvě individua, Fleury a Donald. Je možné, že Evelyn Westonová začala se střelbou už tady. V bytě byl nalezen údajný ředitel s těžkým zraněním. Umírající nadiktoval do protokolu upřímné doznání a vrhl světlo na tento záhadný případ. Zastřelil ho jeho kolega špión, se kterým smlouval. Nejprve napadli spolu onoho neznámého, jenž se schoval v bytě, avšak jehož přítomnost prozradilo náhlé třesnutí okna. Toto individuum, jakož i známý vyzvědač Adams, utekli. Z výpovědi vyšlo najevo, že v bytě se zdržovala i nějaká dáma. Raněný během rvačky viděl, jak tato žena přibíhá z druhého pokoje, bere se stolu dokument a prchá. V tu chvíli ho zasáhla střela. Dál si už na nic nevzpomíná. Ta žena byla dopoledne u něj, představila se jako Evelyn Westonová a zajímala se o jakousi sošku. Vyšetřováním se zjistilo, že Evelyn Westonová se přeplavila přes Kanál osobní lodí "Kingsbay". Odpoledne (to vysvitlo z výpovědi uklízečky) se Evelyn Westonová dostala do bytu jako zaměstnankyně jednoho obchodu potravinami a je pravděpodobné, že tehdy se ukryla.

Evelyn Westonová je nápadně hezká, střední postavy, plavovlasá atd. ...

• OSMÁ KAPITOLA

Profesor si myslí, že vše chápe. Ale chyba lávky. Svatba se nemůže kvůli kanalizaci konat. Sir Arthur vyplatí dokonce i mzdu pomocného inženýra. Na hostinci vyvěsí státní vlajku, ale na pěvecký sbor málem nedojde. Eddy se doví, že vše je ztraceno. Načež rezignuje ve prospěch strýčka. Proti Hollerovi není léku. Redaktor útokem dobude marrákéšskou pevnost. Nakoupí pro Evelyn, ale nezabijí ho. Souvislosti mezi jistým americkým symfonickým orchestrem a Saharskou pouští.

• 1 •

Profesor vzhlédl. Teď už vše chápal. Holler si zatím odskočil o dvě řady dopředu, protože musel použít příslušného zařízení určeného cestujícím trpícím závratěmi, a za takovýchto truchlivých okolností nerad dlel v dámské společnosti. Zdá se, že si na letadlo nikdy nezvykne – meditoval nad pergamenovým sáčkem –, ačkoli liž dost dlouho cestuje. V letadle bylo jen málo cestujících. Vpředu stará manželská dvojice, za ní Holler, a o několik volných sedadel dál lord Bannister vedle Evelyn. Nikdo tedy nemohl slyšet, co si povídají.

"Odpusťte..." šeptala Evelyn.

"Nemůžu," řekl lord.

"Stalo se to tak, jak to stojí v novinách, a přesto je to jinak. Já nejsem špiónka."

"Nenamáhejte se, Miss. Vy jste velmi chytrá. A já jsem neskonale hlupák. Zachovala jste se vůči mně ohavně a přesto mě mrzí, že vás mám předat policii zrovna já."

Evelyn se zachvěly rty.

"Vy mě chcete předat policii?"

"Myslela jste si, že vám budu dělat komplice?"

"Nespáchala jsem nic zlého. Naopak, bojuji za čest cizího člověka. Už to je mi jedno, že mě předáte policii. Jenom je mi líto, že kvůli mně zavřou i vás, lorde Bannisterel!"

"Mne?"

"Jistě, vy dokážete svou nevinu, ale přece jen jste mě převezl

přes Kanál, nechal jste, abych vystupovala ve společnosti jako vaše manželka a pomohl jste mi k útěku z místa činu. Těžko budete dokazovat, že jste přítom o ničem nevěděl, že jste to dělal z roztržitosti... Nemyslíte, Mylorde?"

Lord se nadlouho odmlčel. Vskutku byl od samého počátku partnerem této ženy, a kdo mu uvěří, že to vše se stalo v důsledku řady nahodilých epizod? A i. kdyby mu to nakrásně uvěřili, stejně z toho bude děsný skandál.

"Yes," pravil lord. "Máte pravdu. Dostanu se do příšerné situace. Ale pro mě čest není otázkou prestiže. Co jsem dosud udělal, to bylo čestné, i když přijdu do maléru. Když vás nepředám policii, bude to nečestné, i kdyby mě za to odměnili."

Mlčeli. Na okno letadla bubnoval hustý déšť.

"Mylorde, já jsem vás zatáhla do nepříjemností, já chci tu chybu napravit. Může se stát, co si přejete, aniž byste vy přišel na pranýř. V Marseille se před vašima očima přihlásím na letištní pobožce. Odevzdám obálku a řeknu jim, že jsem Evelyn Westonová. Budu zatčena, a vy se přitom do té věci nezapletete."

"Přijímám váš návrh. Upozorňuji vás ovšem, že budu ve střehu. Nepokoušejte se podvést mě. Na tom, abyste neutekla, závisí moje čest."

"Sire, nikomu na tom světě neleží na srdci vaše čest víc než mně," řekla dívka přiškrceným, rozehvělým hlasem a lord se na ni překvapeně podíval. Potom už nemluvili.

Na marseillském letišti se cestující šli trochu projít kolem letadla, takže nikomu to nebylo nápadné, že Evelyn a Bannister jdou ven, Dívka se na profesora ani nepodívala, šla přímo, odhodlaným krokem směrem ke dveřím, na nichž bylo napsáno: "Policie", Lord ji sledoval ve vzdálenosti asi deseti kroků, potom užasle pozoroval, jak Evelyn vyndává z tašky tu velkou obálku s pěti pečetěmi a zrychleným krokem pokračuje v chůzi.

Jak se to stalo? Bannister to sám nevěděl, jenom jako by někdo do něj zezadu šťouchl, rozběhl se, těsně před dveřmi ji dohonil a chytil za ruku.

"Počkejte!" supěl. "Nechci." Nezajímá mě, co jste provedla. Nesnesu, aby vám ubližovali... Schovejte tu obálku!"

Dívka ustrašeně poslechla.

"Poslouchejte," pokračoval profesor. "Leťte do Marrákeše a tam utečte, jděte a dělejte si co chcete! Já nechci vědět, že vás chytí, chápete? Nechci."

"No ale... proč?"

"Je to pitomost! Ale nechci! To je všechno!..."

Když letadlo opět odstartovalo, seděli tam vedle sebe mlčky, smutně.

Lord Bannister byl velmi bledý,

• 2 •

"Vy jste oba tak roztomilí, že sama nevím, kterého z vás bych si zvolila, kdybyste soupeřili o mou ruku," řekla Gréte se zhruba patnácticentimetrovým úsměvem a Arthur Rancing se v tomto okamžiku hluboce kořil svému synovci, že pro mizerných milión liber se s touhle ženskou ožení. To není přiměřená cena.

Později Rancing senior jednal s Wollishoffem. Konverzovali nenuceně, poněvadž senior nechal dovézt z Curychu naslouchátka jako dárek pro hostitele. Jinak by se zbláznil.

"Wollishoffova dcera musí přinést do domu svého manžela tolik, aby se mohli zařídit opravdu přepychově," řekl nevěstin otec.

"Tohle jsem od vás očekával!" odpověděl senior. "Je to řeč hodná opravdového helvétského šlechtice! Ve vás se nezapře technický rada!" volal nadšeně. "U nás v Anglii je úcta k technickým radům přímo národním kultem."

"Já zas nežádám nic jiného, jenom to, aby Mr. Rancing miloval mou dceru."

"Pane, já znám svou krev. Eddy pološíleně zbožňuje vaše dítě. Tráví bezesné noci!"

"Vím... Lékař mi to říkal. To přejde. Měl by brát žaludeční kapky..."

"A kdy bychom mohli uspořádat svatbu?"

Wollishoff se zamyslel.

"Já bych myslel... Kdyby vám to vyhovovalo o Svatodušních svátcích..."

Do Svatodušních svátků chyběly celkem tři týdny.

"Proč by nám to nemělo vyhovovat. Svatodušní svátky jsou

dnem květin a milujících srdcí," předl dále zasněně senior. "Svato-
dušní svátky nám velice vyhovují."

"Já si to taky myslím. Takže od Svatodušních svátků za dva ro-
ky můžem uspořádat svatbu."

Senior zapomněl zavřít ústa.

"Dřív rozhodně ne," pokračoval technický rada. "A když se to o
půl roku posune, to už myslím nehraje roli."

"Jak si to představujete?! To, co říkáte, je nemožné! "

"Proč by to bylo nemožné? Už jsem vám říkal, že moje dcera
nemůže přijít do mužova domu jen tak. Bohužel vloni bylo v tech-
nických záležitostech kolem kanalizace provedeno několik chybných
záznamů. Kanalizace totiž byla svěřena mně..."

"Tady přece žádný kanál nikde není!"

"To je právě ono, pane. Byla mi svěřena a není. S takovou
kanalizací jsou však spojeny výdaje. Nevím, jestli mi rozumíte.
Kanál není, výdaje jsou... Sám nevím, jak se to stalo. Protože můj
strýc je vlivný člověk, spokojili se s tím, že mi zkonfiskovali
všechno, co mám, dokud nevrátím všechny výdaje na rozvoj kraje. A
takový rozvoj přijde strašně draho. To mi můžete věřit. Bohužel já se
v tom vyznám. Může trvat i dva roky, než to – když obětuji všechny
své pohledávky a příjmy – splatím... Nejsem ani první ani poslední,
kdo obětuje pro rozvoj své rodné země vše, co má."

"No ale snad nechcete, aby vaše dcera do té doby čekala..."

"Když čekala až dosud?... Na svého prvního snoubence čekala
pět let. Ten mladík byl dobrovolník a padl do zajetí."

"Ano, vím... Několik Švýcarů bojovalo po boku Francouzů..."

"Po boku Japonců. Bylo to v rusko-japonské válce. Ale její
snoubenec bojoval i po boku Francouzů."

"Je to hezká tradice, ale dva roky je doba..."

"Škoda každého slova, pane. Wollishoffova dcera se nemůže
vdávat, dokud jejímu otci hrozí trestní řízení."

Nepomáhaly žádné argumenty. Wollishoff byl sveřepý.

Senior a junior se zoufale procházeli po hostinském pokoji.

"Zatracená historie!" soptil Mr. Arthur. "Diamant za milión je
přímo tady s námi v domě a nemůžeme nic dělat!"

"Kolik toho vlastně ten hluchý dědek nakradl?"

"Zběžně jsem nahlédl do účetních knih. Odhaduju manko tak na

dva tisíce liber."

"Jsi směšný! Stačí jen natáhnout ruku po miliónu liber, a brání ti v tom taková poměrně bezvýznamná sumička. Tak ji vyplat'!"

Mr. Arthur Rancing se zarazil.

"Nad čím tolik uvažuješ?" pokračoval prudce Eddy. "Případne na nás pět set tisíc liber, pro které jsem až dosud pracoval jenom já, a ty jenom čekáš, až ti spadnou do klína. Sáhni si aspoň občas do kapsy. Ale když ne, taky dobře. Nazdar."

Vztekle popadl klobouk. Byl vážně rozhodnut, že půjde. Události posledních týdnů ho značně sebraly. Chorobně zhubl, z bledé tváře mu koukala skrytá nervová choroba a od balkónové scény ho trápilo revma. Co se zdržoval v Mügli am See, život ho přiskřípl.

"Počkej!" zvolal strýc, "vždyť ten tvůj nápad není tak špatný."

Do tří dnů Wollishoff vrátil k největšímu překvapení příslušných míst do posledního halře peníze na kanály, včetně mzdy vyinkasované pro pomocného inženýra, jenž nikdy neexistoval.

• 3 •

O Svatodušních svátcích uvítal vesnici Mügli am See chladný, ale krásný, slunný den. Všude se to hemžilo obyvateli ve svátečním. Chystali se na svatbu Wollishoffovy dcery. Farář už potřetí ohlásil, že dívku si bere Mr. Rancing. Mřížovou bránu zámku polepili z jakýchsi důvodů barevnými papíry, sluha a vrátný dostali od Mr. Rancinga zbrusu nové šaty a Viktorie, choť vrchního zahradníka Kratochwila, se učesala.

Před radnici zametli.

Na hostinci vyvěsili státní vlajku.

Tak se věci měly v deset dopoledne.

Zhruba přesně tou dobou si Eddy Rancing vzal ke kávě ranní noviny. A tu mu vypadlo sousto z úst. Na první stránce stálo literami zvíci pěsti toto:

STO TISÍC FRANKŮ ODMĚNY TOMU,
KDO DOPADNE
EVELYN WESTONOVOU!

Rychle si to přečetl celé. Co to má být? Evelyn a špiónka? A co dělá ve Francii? Eddy Rancing miloval Evelyn a od samého počátku plánoval, že jakmile bude mít ty peníze, ožení se s ní, a i kdyby si ho nevezala, stejně ji odevzdá náležitý podíl z příjmu za diamant.

Listoval v novinách dál. Vzadu, u společenské rubriky, mu zase vypadlo sousto z úst.

Lord Bannister s manželkou

Fotografie ukazovala lodní kajutu, před níž stojí Evelyn v kimonu a vedle ni jakýsi pán valí oči, jako když mu nalili ledovou vodu za krk. Jasná věc: je to Evelyn! Je to totéž kimono, ve kterém ji vidá ráno na vteřinku na Kings Road, když bere ode dveří mléko.

Jak je to možné? Na první stránce je stíhána zatykačem a na zadní stránce přinášejí její fotografii? A jak se stala manželkou slavného vědce? Svět se s ním zatočil...

Pod fotografií byla otištěna stručná noticka, v níž se mluvilo o pařížské přednášce lorda Bannistera, jež byla přijata s obrovským zájmem. Jeho lordstvo přijelo i s manželkou, která však churaví a na přednášku se nedostavila. Bodejť by se dostavila, když o pár stránek dřív píšou, že se někam vloupala, ukradla světodějný dokument a vzdálila se, ponechávajíc za sebou několik mrtvol.

Eddy se znepokojil. Teď poprvé mu instinkt našeptával, že něco nehraje. Jaká stopa ji dovedla kvůli Buddhovi do Francie? Protože je jisté, že šla za Buddhou.

Znepokojen vytáhl z kufru znovu účetní knihu. Jakýkoli omyl je vyloučen. V květnu byl prodán jen jediný "Snící Buddha", zároveň s "Dvojicí ženců", a poslán sem, tomuhle Wollishoffovi.

Ale jak se ocitla Evelyn v Paříži? A jak píšou noviny, hledala nějakou sošku...

Zamyšleně hleděl před sebe. Náhodou zrovna na desku účetní knihy.

A tu zpozoroval něco hodně divného, až ho z toho na chvíli zachvátily příznaky zimnice.

Za okrajem štítku bylo vidět uzounký proužek papíru. Ale jen v pravém rohu. Milimetrový štráfeček.

Je jasné, že proužek vykukuje zpod štítku. Štítek tedy není nale-

pen přímo na desky.

Vzal kapesní nůž a začal seškrabovat štítek.

Vyzváněli. Lid se hrnul ke kostelu. Hasičský vůz vyjel s pumpou ověšenou květinami, na kozlíku stál poddůstojník Zobelmann v žaketu a cylindru a přívětivě kynul davům.

Na hlavním náměstí se už scházel pěvecký sbor.

Eddy seděl nad knihou se zježenými vlasy a skelným pohledem.

Vše pochopil. Evelyn je na správné stopě. Takhle se zapletla do špionážní aféry. A jemu prodali nepravou účetní knihu, označenou správným štítkem. Grétin Buddha netají tudíž v sobě nic než nůžky, ruličku šicího hedvábí a několik náprstků.

● 4 ●

Někdo klepal.

Rychle schoval knihu.

"Dále! "

Vešel senior v redingotu, se slavnostním výrazem v tváři.

"Eddy, přišel ti družba."

"To je mi fuk. Arthure, já jsem si to rozmyslel. Nechci ty peníze. Neožením se s ní. Já nemůžu! Co mám dělat?!"

"Zbláznil ses? Večer je bůžek náš!"

"A tá ženská moje. Ne."

"Co chceš dělat?"

"Uteču."

Senior byl vzteky bez sebe:

"Dobře! Já zůstanu! Budu v tom pokračovat sám."

"Oženíš se s Gréte?"

"Ano!" řekl senior odhodlaně.

Junior dojatě promluvil:

"Často jsi mě podezíral, že jsem hejsek a cynik. Teď uznáš, že ses mýlil. Budiž. Přenechám ti diamant a zřeknu se Gréte." Mocně vzdychl a smutně se zahleděl z okna k vrcholům hor. "Buďte šťastní..."

"Takže se vzdáváš svého podílu?" ptal se Arthur Rancing chtivě.

"Ano," odpověděl junior. "Jenom mi zaplat' za práci, kterou jsem vynaložil, abych ti pomohl k pokladu. Dáš mi dva tisíce liber a

už tady nejsem."

"Už ani halíř!"

"Nenutím tě. Tolik dostanu za tajemství i od Wollishoffa. Možná i víc. Sbohem."

Nasadil si klobouk, přehodil si přes ruku svrchník a šel.

"Stůj! Počkej, ty darebáku! Ty vydfiduchu!"

"Jsi strašný nevděčník! Za mizerných pár tisíc liber jsem z tebe udělal milionáře... Abys věděl, teď už ty tvoje špinavé peníze ani nechci, jdu za Wollishoffem! "

"Počkej... Eddy, co jsi najednou taková citlivka? Povídáš, že za dva tisíce liber se písemně zřekneš všech nároků?"

"Ano. Není mi nic ani po diamantu, ani po té ženské."

Za hodinu byl Eddy Rancing na cestě do Curychu, odkud letěl nejbližším letadlem do Marseille.

Měl v rukou spolehlivou stopu, o které ani policie neměla tušeni. On už jenom musí zjistit místo pobytu slavného profesora, protože ví, že Evelyn je s ním. Mohl by si od minuty vydělat sto tisíc franků, kdyby prozradil Evelyn, ale to ho ani nenapadne. Ostatně bažil po diamantu.

Lékárník zatím vyráběl prskavky.

Ve stejnou dobu Arthur Rancing vykládal panu technickému radovi, že i on se zamiloval do jeho dcery a že v noci objasnil svému synovci, jaká je to tragédie, když je člověk v zenitu životní dráhy oloupen o poslední velkou lásku. Tahali los se sirkami, sir Arthur si vytáhl kratší a Eddy Rancing se zlomeným srdcem odešel do Hüttlibergu. A on je tu, aby v toto slavnostní dopoledne požádal o nevěstinu ruku.

Gréte se mu po mírném váhání blaženě zhroutila do náruče. Děvče, které prodělalo jako snoubenka dvě válečná tažení, se jen tak nezalekne nenadálých přesunů, jde-li o svatbu.

"Vždyť už ohlásili ženicha," promluvil vedle nich ohledávavě mrtvol, jenž se tak trochu vyznal i v církevním právu.

"Nevadí," odpověděl suverénně senior. "Ohlásili jméno Mr. Rancing, a já jsem taky Rancing."

Obyvatelstvo se nejdřív pozastavovalo nad novým párem, ale pak se s tím smířilo. Ředitel divadla vyličil jedné větší skupince příběh krvavého půlnočního souboje, který se odehrál mezi oběma pří-

buznými.

Doktor Loebli předal mladému páru jménem záchranné služby nádherný hedvábný polštář s tímto vyšitým textem:

Každého z nás může stihnout nehoda.

● 5 ●

...Letadlo se blížilo k Maroku. Evelyn a profesor vyměnili spolu sotva pár slov. Dívka nemluvila o "zločinu". Musela se sama sobě smát, že má takovou radost. Z čeho vlastně? Jakmile přistanou, ona půjde vpravo a profesor vlevo. Doví se Bannister vůbec někdy, jak je v téhle věci nevinná? Jak to říkal strejda Bradford? "Ženská čest je jako dobrý stříh: nesmí být ani natolik nápadná, aby ji chválili."

"Povězte, Mylorde," přicházel opět Holler, protože už neměl závat', "kdy se můžu podívat na vaši laboratoř? Slíbil jste mi to a doma už velmi čekají na můj článek."

"O... prosím... to záleží opravdu jen na vás. Bude mi potěšením."

"Co nejdřív, co nejdřív. Anglie se velmi zajímá o vaši práci, pardon ..."

Znovu spěšně vyhledal svůj osiřelý pergamenový sáček, protože právě přistávali v široké spirále a tento manévr ho pokaždé značně zmáhal. Letadlo začalo s mírným drncnutím rolovat, vrčení ustalo, chvíli ještě jeli po letištní ploše a potom jim dlouhá cesta skončila.

Dojeli do Marrákeše.

"Nasedneme do taxíku spolu," řekl profesor Evelyn. "Cestou mi povíte, kde vás mám vysadit. Ta komedie potrvá, jen dokud se nezbavíme toho strašlivého Hollera, a myslím, že teď se nám to už povede."

Podle jednoho mého přítele psychologa většina vědců se vyznačuje neopodstatněným optimismem. I Bannister propadl tomuto omylu, když se domníval, že zakrátko s rozkoší oželí reportérovu společnost. Když přivolal taxíka a chystal se loučit s Hollerem, jenž se k němu hrnul, Holler, místo aby mu podal ruku, podal svůj kufr taxikáři.

"Když dovolíte, využiju vaší velkomyslnosti a pojedu hned s

vámi. Dobré interview nemůže být odesláno redakci nikdy dost brzy, a když už jste nechal rozhodnutí na mně, úcta k vám mi nedovoluje, abych vás nechal čekat. Nebo snad ruším?"

Marná sláva, tisk je tisk. To věděl i Bannister.

Nejradši by byl rozsekal žurnalistu na kousky, nejradši by sám sebe proklel za svou zdvořilost, s níž ponechal v letadle na Hollerovi, kdy ho chce navštívit, a místo toho se musel tvářit, že je rád.

Že by ten pisálek něco věřil?

Teď už samozřejmě, aby zachoval zdání, musel odvézt do své vily i Evelyn. Dívka mu přispěchala na pomoc.

"Já půjdu ihned do města. Musím si něco nutně vyřídit."

"Já budu taky brzy hotov a milerád vám budu dělat průvodce, když dovolíte, lady Bannisterová."

"Proč neporazí takového člověka v dětství tramvaj?" ptal se v duchu profesor a nahlas řekl:

"Nejdříve si dáme snídani na vidličku."

"To budu ráda," odpověděla smutně Evelyn, "mám hlad..."

Však on profesor dobře, věděl, že dívka má hlad a je unavená. Proto ji nechtěl jen tak vysadit někde na ulici. Ale proč to nechce? Už by byl nejvyšší čas prchnout z blízkosti Evelyn Westonové, na jejíž hlavu je vypsána odměna. Za živou nebo mrtvou!

A on ji tady veze. Živou. Hladovou.

Snídaně na vidličku proběhla v poněkud stísněné náladě, přestože Holler jedl hodně a občas se s chutí zasmál vlastnímu vyprávění. Jídla byla, jako bychom ani nebyli v Africe, pravý londýnský pokoj. V pozadí stál dokonce i krb. Evelyn si všechno trochu smutně prohlížela, sáhla si na modlitební koberec, vzala do ruky s krbu porcelánovou pastýřku a tiše konstatovala, že se jí bude odtud zanedlouho hodně těžko odcházet.

Ani nezpозorovala, kdy přešli profesor a novinář z jídelny do laboratoře. Teprve teď cítila, že prakticky už bezmála čtyřicet hodin nespala. Jedno hluboké křeslo ji lákalo, ale přemohla se. Nasadila si klobouk a tiše, smutně proběhla parkem. Zavřela za sebou mřížovou branku.

Z kterého konce má zahájit pátrání? Vyjela taxíkem na kopec, kde stojí guelizská pevnost. Na městském velitelství byli zdvořilí. Nemocný legionář? Münster... V jaké záležitosti ho prosím hledáte?... V rodinné... Hm... Legionáři mají málokdy rodinné záležitosti, ale tenhle Münster může být výjimkou. Snad abyste se ráčila pozeptat v posádkové nemocnici.

Posádková nemocnice.

Momentálně v nemocnici není. Nedávno tu byl léčen. Kde je teď? Bez povolení městského velitelství my, prosím, nesmíme podávat ve vojenských záležitostech informace. Vy jdete odtamtud? Račte se tedy prosím obtěžovat zpátky a obrátit se přímo na hospodářský úřad druhé rot, na velitelství evidenčního oddělení praporu.

Zpátky do Guelizu.

"Lituji, Madame," říká strážný, "je po úředních hodinách, ale o umístění příslušníků mužstva vám může hospodářský úřad, velitelství evidenčního oddělení praporu, dát informaci stejně jen tehdy, když k tomu dostane zvláštní rozkaz od ústředního velitelství pluku při generálním štábu v Oranu, k čemuž je nezbytné doporučení úřadu generálního rezidenta. Nic víc to nechce, další pak už půjde jak po másle, pokud máte trochu štěstí a dobré konexe."

Tolik toho vyřídila do jedné poledni. Ve své ustaranosti si ani nevšimla, že po celou dobu ji sleduje nějaký muž s plnovousem.

Sklíčeně stála v centru města. Kam má jít? Na koho se má obrátit slabá žena, kterou mimochodem hledá i policie, živou nebo mrtvou? Znenadání se za ní ozval známý hlas:

"Rukulíbám, Mylady! V čem vám mohu být ciceronem?"

Byl to redaktor Holler. Už jen ten jí chyběl!

"Dobrý den..."

"S manželem jste už skončili?" Vzápětí zrudla. "S manželem". Je z ní pěkná hochštaplerka.

"Byli jsme poměrně rychle hotovi. Lord mě za každou cenu zdržoval, ale já nesnesu příliš dlouho pokojový vzduch. Vypadáte unaveně, lady Bannisterová, nevpila byste si se mnou šálek čaje? Opravdu by mě to moc potěšilo."

"Děkuju ..." Byla tak slabá a unavená, že přijala jeho nabídku.

A požádá redaktora o radu. Vždyť nemá nikoho...

"Profesor vykonal ohromný kus práce...," rozplýval se redaktor při čaji. "Viděl jsem jeho kultury bacilů, na mou duši pod mikroskopem to vypadá jako nádherné stádo merinových ovcí na svěží alpské pastvině. Takový chov bacilů! Já profesora nechápu. Podle mého názoru jeho povinností by mělo být ty bestie hubit, a ne je pěstovat. No, ale redaktor nemusí rozumět medicíně. Hlavní je, že jeho lordstvo je populární, a kdykoli píšu v nedělení příloze o teorii spavé nemoci, přichází nám spousta gratulací."

"Já si ty články vystřihuju," řekla Evelyn s dávkou mazanosti. Toto prohlášení mělo neuvěřitelný účinek.

"Vážně?!" odpověděl Holler celý zrudlý. "To mě blaží. Lord Bannister je s mými články mnohdy nespokojen. Posledně mě vážně pokáral, protože podle jeho názoru spavá nemoc nebo malárie není jedno a totéž. Já koneckonců nejsem lékař, abych se vyznal v takových bezvýznamných detailech. Hlavní je, že o nedělním článku se mluvilo ještě řadu dní a ihned se ustavil Svaz živnostníků proti spavé nemoci a já jsem se stal jeho předsedou! Za čestného předsedu jsme zvolili jeho lordstvo a usnesli jsme se, že pošleme do Indie postiženým spavou nemocí větší zásilku budíků. Tohle je, prosím, důležité. Výsledkem je, že se společnost pod dojmem mých článku konečně organizuje proti spavé nemoci, a tady je vedlejší, že podle názoru pana profesora je nesprávné, když napíšu, že jistý bermudský advokát, trpící spavou nemocí, v den své svatby usnul a probudil se až o své zlaté svatbě. Koneckonců nejsem lékař."

"Henry je ve vědeckých záležitostech trochu přísný."

"To bude asi rodinný rys. "

"Ano. Všichni Bannisterové jsou konzervativní. "

"Bannisterové? Existuje přece jenom jeden Bannister..."

"Chci tím říct... že totiž, i když Henry nemá sourozence..."

Holler se podívil.

"Pokud je mi známo, je jich víc sourozenců..."

Co vlastně chce? Nejprv není víc Bannisterů, potom zas je jich víc... Tady by mohla něco nadrobit.

"Jak vidím, pane redaktore," řekla Evelyn směle, "nejste zcela orientován v našich rodinných záležitostech."

"Já?! Já jsem učiněný lexikon anglické šlechty. Například Ban-

nister! Strýc vašeho velectěného pana manžela dostal od Jeho Veličenstva jako výraz nejvyššího uznání za hrdinské chování na poli klasifikace teplokrevných savců v třetihorách šlechtický titul. To byl první lord Bannister. Titul lorda a s ním spojené jméno Bannister přecházely vždy na nejstaršího syna. Druhý lord Bannister byl strýc vašeho manžela, poněvadž matka vašeho manžela přišla na svět jako děvče, a nemohla tedy zdědit titul a jméno Bannister. Tento lord Bannister, Sir Dealing, všeobecně vážený majitel továrny na těstoviny, před osmi lety zemřel, děti neměl, a tak titul a jméno lord Bannister zdědil váš všeobecně ctěný manžel, sir Henry. Jak vidíte, anglický novinář zná šlechtické rodiny. No a když osud požehná váš svazek dětmi... No! Zajímavé, že u vás dnes neustále někomu něco při rozhovoru zaskakuje. Jen to nechte uschnout, nezanechá to skvrny... "

Evelyn se jen s bídou vzpamatovávala ze zakuckání.

"Znáte historii naší rodiny opravdu dobře."

"Vidíte, Mylady, tohle je to hezké na udělování titulů v Anglii. Někdo přijde na svět s obyčejným občanským jménem a stačí trochu štěstí, nějaký vzdálený příbuzný zemře bezdětný, a prostý anglický vědec dostane nejen skvělý titul, ale i s ním spojené skvělé nové jméno."

"Ale teď už zaplaťme, Mr. Hollere. Musím ještě něco vyřídit. Doufám, že budu mít úspěch."

"Můžu vám nějak pomoci? Zním Maroko výborně. Jsem tady několikrát do roka a píšu velké články o hrůzách Afriky."

"Chtěla bych najít jednoho nemocného legionáře. Byl dobrým přítelem mého bratrance a slíbila jsem jeho příbuzným v Londýně, že zjistím, co s ním je."

"Tak to tedy máte doopravdy štěstí, lady Bannisterová, že jsem tady. Ve věcech legionářů jsou úřady trochu těžkopádné. Nikdy se neví, proč se po nich kdo shání. Ale já se vyznám v tlačenici na guvernérství. Platím! ...Garçon!"

• 7 •

Opět ji vezl taxík ke Guelizu. Teď však už seděl vedle ní i redaktor. Zakrátko vystoupili u pevnosti.

Tady byl Holler opravdu ve svém živlu! U brány se pohádal se

strážným, který ho nechtěl vpustit, že je po úředních hodinách. Toho náležitě setřel. Nakonec vyšel nějaký plukovník a po krátké Hollerově přednášce je zavedl do pevnosti.

Než došli do místnosti v druhém patře, redaktor už navázal přátelství se čtyřmi vysokými vojenskými šaržemi a zmobilizoval celou plukovní kancelář. Tu deset franků, tam vlídný úsměv, onde nějaká hrubost, jindy zas společenská nonšalance. Všude našel přiměřený způsob. Útokem dobyl strašlivou guelizskou pevnost.

V poledne už věděli, že legionář Münster, uzdravený z těžkého zranění, je docela blízko, všehovšudy dva dny cesty na velbloudu. Je na rekonvalescenci ve vojenské zotavovně druhé roty v oáze Mahrbuk.

"Nikdy vám to nezapomenu..."

Holler se blaženě šklebil, přesto však řekl:

"Prosím vás, to je úplná maličkost... Vloni jsem během dvou dnů vypátral jednoho obchodníka s kůžemi, který byl naposled spatřen v búrské válce. Co podniknete teď, lady Bannisterová?"

Jenom kdyby ji neoslovoval pořád takhle! Evelyn se v jednom kuse červenala.

"Pojeďu do oázy Mahrbuk. Stejně jsem ještě nikdy na takovém místě nebyla."

"Sir Bannister pojede taky?"

"Nn... ne. Tentokrát chci být samostatná. Nechci ho rušit v práci. Je možno tady sehnat průvodce?"

"Samozřejmě. Copak jste si ještě nikdy nevyjela do pouště?"

"Ne. Taky proto bych ráda..."

"Tak to tedy nemáte ani výstroj! Ó, prosím, jak je dobře, že jsem tady. Já už byl na Saharě mockrát. A jak levně. Ačkoli obchodníci jsou zloději, když si na ně nedáte pozor. Dovolíte, abych připravil vaši cestu?"

"Ani nevím, jak vám mám poděkovat..."

"Je mi to potěšením, lady Bannisterová. Ze všeho nejdřív začneme s výstrojí. Protože sukně a podobně, že ano, vám nejsou o pár set metrů jižněji k ničemu. Nezavedu vás však do žádného bazaru v centru města. Nakupovat se má u Arabů. Tam vládne úcta k bílé rase. Ve vnitřním městě vám prodají brak, draze, ale zdvořile. Tam ať si chodí turisté... Taxi!"

Zavezl ji do Mellahu. V tlačenici marché arabe popojížděli po centimetrech. Při ústí nejužší uličky nejspínavější čtvrti arabského města poručil taxikáři, aby zastavil a pěšky se vydali dál do uličky páchnoucí olejem.

Toho vousatého maníka, který občas vyplivoval pořádnou dávku žvýkacího tabáku a sledoval je už od velitelství, si nevšimli.

Redaktor zavedl Evelyn do tmavého krámků plného bzučících much, kde je uvítal Arab s kozí bradkou a nosem jako skoba. Vybrali si všechno. Korkovou přílbu, holínky, jezdecké kalhoty, termosku, krabici na potraviny s gumovým vzduchotěsným uzávěrem a kdeco dalšího.

Potom následovalo smlouvání. Něco takového Evelyn ještě neviděla!

Arab se nejdřív chechtal, potom se bušil do prsou, vyběhl na ulici a hrozil pěsti chodcům, pak si s pěnou u úst rval burnus, spráskl ruce a zoufale hleděl ke stropu, aby se vzápětí se vzlykotem vrhl na rajtky, jako kdyby oplakával své mrtvé dítě. Holler naproti tomu bouchal pěsti do stolu, potom se sarkasticky chechtal a na důkaz čehosi si vyhrnul nohavice, aby se Arab přesvědčilo kvalitě jeho ponožek. To udělalo na obchodníka hluboký dojem, protože jim přistrčil přílbu, ale když Holler sáhl po kalhotách, Arab se opět rozlítl jako fena, když se někdo přibližuje k jejímu šteněti, a s chroptěním přivínil kalhoty na svou hrud'.

Za hodinu leželo před nimi všechno zabaleno, zaplatili a šli.

"Udělal jste skvělý obchod," řekl Holler a spokojeně si otíral pot s čela.

"Nebojíte se, že vás ten Arab jednou zabije?"

"Ten? Patřím k jeho stálým zákazníkům. Je to můj dobrý přítel. Když jsem v Londýně, píšeme si. "

• 8 •

S průvodcem to už šlo hladčeji. Tohle jsou lidé pouště. A i jinak mají vzornou organizaci.

Průvodce byl malý, hubený Berber snědé pleti a kudrnatých vlasů kolem vyholené tonzury. Prohlásil, že když nazítří za svítání vyjedou, čtvrtého dne ráno by měli být v Mahrbruku.

"Můžu s ním jet v noci přes poušť?" zeptala se dívka Hollera anglicky.

"Klidně, paní," odpověděl perfektní angličtinou Berber. "Pouštní průvodci jsou opravdoví gentlemani."

Zastyděla se.

"Takoví jsou to kluci," smál se Holler. "Znal jsem jednoho berberského průvodce, který hrál po léta ve filadelfském symfonickém orchestru a kvůli milostnému zklamání se vrátil zase na poušť. Z toho vyšla holčička čokoládové barvy a z těsné blízkosti obdivovala krásnou cizí paní.

"Jé, ta je roztomilá," řekla Evelyn. Zvedla holčičku z prachu a utřela jí ušmudlanou pusou. Potom jí dala svou brož. Byla to bezcenná drobnůstka, sloužila jí jako spona na šálu.

"Amulet... amulet..." žvatlalo mrně fascinovaně a málem se neodvážilo vzít tu věc do ruky.

"Ti teď skočí pro vás i do ohně," vykládal jí Holler, když pokračovali v cestě. "Tak tedy šťastnou cestu, lady Bannisterová. Buďte na stanoveném místě přesně, protože tihle průvodci jsou schopni jít jednoduše domů, když pasažér nepřijde včas. "

• DEVÁTÁ KAPITOLA

Lord Bannister se stane obětí halucinaci. Pak si ho pletou s Kateřinou Medicejskou. Připravuje se na nastávající život ve vězení, potom zjistí, že na Sahaře je cestování mnohem příjemnější bez večerního úboru. Ohlásí se lupiči. Eddy Rancing uhání jako na velbloudím derby zpátky a pochopí, co je to relativita.

• 1 •

Evelyn byla přesná. Oblečena na cestu se dostavila na místo stanovené průvodcem. Než vyjeli, hodila ve spěchu pár řádků na papír a předala psaní poslíčkovi, aby ho odnesl lordu Bannisterovi; pak se usadila v sedle klečícího velblouda.

Berberský průvodce Azrim vydal zvláštní, ostrý hrdelní zvuk, načež se velbloudi zvedli a Evelyn se při dvoutaktovém rytmu nejdříve zdálo, že poletí ze sedla přímo na nos, potom zas měla pocit, že poletí nznak na zem, ale nakonec se v té děsivé výšce přece jen dostala do ustálené polohy.

"Reg-lak! Reg-lak!"

Velbloudi se dali do klusu.

• 2 •

O půl dne dříve se vydala po stejné trase mnohem větší karavana. Třicet Arabů. Vybrané perly Mellahu, v jejich čele dva vůdcové, Adams a Gordon, z nichž se stali velmi dobří přátelé.

Přiletěli z Lyonu najatým letadlem.

Rozdělili si mezi sebou město na sektory a pustili se do hledání dívky; Rainera nechali jako spojku v hale hotelu Mammunia, kde se šedovlasý loupežný vrah časem spřátelil s jedním evropským ředitelem továrny na stroje a zakrátko už hráli šachy.

V pátrání měl štěstí vousatý Joko. Vycházel z předpokladu, že dívka hledá vojáka, dá se tedy čekat, že půjde na městské velitelství,

pročež číhal poblíž pevnosti Gueliz. Pak se i dál držel ve stopách Evelyn, až k Hotelu de Paris, kde si najala pokoj, aby si odpočinula.

Potom se vrátil k berberskému průvodci, s nímž viděl dívku vyjednávat. Musí z něho vytáhnout, kam se Evelyn chystá.

"Sálem," pozdravil vousáč.

"Bonjour," oplatil mu Berber.

"Chystám se na dlouhou cestu po Sahaře, musím okamžitě vyrazit a potřeboval bych spolehlivého průvodce."

"Lituji, pane," odpověděl, "jsem na pět dní zadán."

Když to řekl, vzpomněl si na anglickou dámu a s úsměvem se podíval na různolící, šťastné dítě, které si hrálo s "amuletem".

"Snad by to šlo udělat tak," řekl Joko, "že spojíte cestující. Já chci jet do Ain-Sefry a jestli míváte tam..."

Průvodce bezelstně odpověděl:

"Jedeme jiným směrem. Do oázy Mahrbuk."

"Škoda. Sálem alejkum."

"Au revoir."

Vousáč se dověděl, co vědět chtěl. Holka se chystá do oázy Mahrbuk, takže je pravděpodobné, že raněný "Münster" je tam.

Teď už bylo třeba jenom uvědomit Rainera, aby než on dojde do hotelu, svolal ostatní kumpány, kteří se pravidelně hlásili po telefonu. Za hodinu už měli poradu.

"Je to prostinké," mínil Adams. "Pojedou napřed už dnes." Zabodl prst do mapy. "Až Evelyn Westonová k ránu vyrazí, my už budeme tady u té studny a tam na ni počkáme. Jakmile jí sebereme obálku, vyhledáme v oáze Münstera."

"Jaká je veřejná bezpečnost v oáze Mahrbuk?" ozval se hlubokým, ospalým velkopanským hlasem dr. Cournier a velkými pihovatými bílými prsty bubnoval do stolu. "Myslím to pro případ, že by toho vojáka nebylo možno přesvědčit mírnou domluvou."

"Každopádně zverbujeme tady třicet čtyřicet Arabů," řekl vousáč. "V Quartier Réservé je jeden hostinský, můj starý dobrý přítel, ten nám pomůže. U pouštních akcí nás může snadno stihnout převkvení. Lepší je zbytečná opatrnost než hazardovat."

Později se Corned-Beef seznámil s jedním důstojníkem, od něhož se dověděl, že v oáze Mahrbuk je veřejná bezpečnost z hlediska, které naznačil lékař, přímo skvělá. Není tam četnictvo, není tam voj-

sko, a pořádek, který co lidská paměť sahá nikdy nic nenarušilo, udržuje nepočtený strážní oddíl malé vojenské zotavovny.

"Myslím," konstatoval odpoledne Adams, "že za hodinu můžeme vyrazit. Postarali jsme se o všechno."

"Ne tak docela," řekl Rainer. "Musíme si vzít pár termosek čaje. Je dobrý proti vedru."

Na to mu nikdo neodpověděl.

• 3 •

"Ve chvíli odjezdu myslím na Vás s vděčností v srdci, Sire. Bůh Vám žehnej za Vaši dobrotu, a protože mě už víckrát neuvidíte doufám, že časem zapomenete, kolik trápení Vám způsobila nešťastná: Evelyn Westonová."

Zvedl oči od dopisu k parku. Hrudní koš mu zalehla jakási obrovská tíha. Zdá se, že si přes všechny rušivé okolnosti nebezpečně zvykl na tuto zbrklou, na obě ruce levou, ale nekonečně milou dívku s jejím věčným strachem a honičkou, která je ve svých záchvatech vzteku na něho – kvůli neceséru – jeho zavlou nepříteľkyní. Plavovlasý cyklónek. Všechno kolem sebe zvíří, převrátí vzhůru nohama, vrhá se střemhlav do smrtelného nebezpečí, a přitom není vlastně odvážná, jenom nerozvážná...

Rozhodně má z toho rozchodu aspoň tolik užitku, že napříště bude moci bez obav usínat a že Evelyn Westonová mu nebude na každém kroku rozvracet klid.

• 4 •

"Dobrý den. Hledám miss Evelyn Westonovou."

Lord užasl. Dá se taky říct, že drobátko přiomdlel.

Ve dveřích stál pohledný mladík v lakových holínkách, bílých rajtkách, v ruce velikánskou korkovou přílbu, zkrátka v tropickém oděvu, jaký můžete zhlédnout ve zvukových filmech a nosí ho výlučně účastníci zlevněných zájezdů. V Abázii nebo v Benátkách jsou takové skupiny kožených punčoch se zlatými náramkovými hodinkami běžným jevem, ale tady v tropech jsou tito turisté, nastrojení podle poslední saharské módy, svým oblečením pečlivě preparovaní

pro úpal, trochu nápadní a vyvolávají jak mezi domorodci, tak i mezi městským obyvatelstvem neustálé veselí.

"S kým... mám tu čest..." koktal lord ve zlé předtuše.

"Jsem Eddy Rancing. Lord Bannister?"

"Myslím, že... Ano... Proč?"

"Hledám miss Evelyn Westonovou. Rád bych s ní mluvil."

Jeho lordstvo se rozpačitě rozhlíželo, jako kdyby bylo zrovna před chvílí miss někam položilo, jenomže teď ne a ne si vzpomenout, kam... Pak se vzpamatoval.

Vzpřímil se.

"Nechápu, Mr. Rancingu, co si přejete."

"Řekl jsem to jasně. Hledám miss Evelyn Westonovou. Naposledy byla vyfotografována s vámi, Sire."

Lord se opět shrbil, takříkajíc zhroutil se do sebe. Eddy vytáhl z kapsy fotografii.

"Myslím, že tohle foto je věrohodné. A protože jsem se dověděl, že Vaše lordstvo přijelo s dámou, přiloženou na fotografii, jako se svou manželkou, soudím, že se se svou otázkou obracím na správnou adresu: kde najdu miss Westonovou?"

"Vy jste detektiv?" zeptal se profesor s obavami skrývajícího se kapsáře.

"Ne. Jsem starý známý miss Evelyn. Několik let bydlím vedle ní v jednom domě na Kings Road."

"Nevěřím, že byste jel za ní až do Afriky veden jen dobrými sousedskými vztahy," poznamenal profesor nevrle.

"Ne. Chtěl bych mluvit s miss v obchodní záležitosti."

"Pro kterou zemi špiónujete?"

"Já? Pro Laponsko."

"Sire! Přijel jste do Afriky v přestrojení za sólistu operety jen proto, abyste mi vykládal špatné vtipy?"

"Není to o nic horší vtip než vaše otázka, Mylorde."

"Protože v novinách se psalo..."

"Jsem už po léta sousedem miss Westonové. Žije se svou ovdovělou matkou ve velké chudobě, je to poctivé, pracovité stvoření, které se zcela určitě nevinně zapletlo do téhle hrůzostrašné aféry. Pro lorda to byly samé novinky. Takže by přece jen nebyla špiónkou?"

"To je všechno moc hezké," řekl nakonec, "ale já nemám ani potuchy, kde se teď miss nachází, můžu vám říct jen tolik, že sem se už nikdy nevrátí."

Eddy se ironicky usmíval..

"Jsem si jist, že miss Westonová se vrátí. Do té doby se odsud nehnu."

"Vzhledem k tomu, že netoužím strávit svá zbývající léta ve vaší bezprostřední blízkosti, budu nucen... "

"Jít na policii? All right. Mně to vynese sto tisíc franků a vám pravděpodobně káznici."

Káznice!

Lord zdrceně klesl do křesla. Mohl to přece tušit, že to děvče ho přivede do kriminálu.

"Nechci vám dělat nepříjemnosti, Sire. Žádám jen, abyste strpěl mou přítomnost."

"Co mám dělat. Budu silný. Posad'te se."

"Děkuju."

Eddy se posadil a hned si namíchal whisky z láhve, stojící na stole, potom se ležérním, klábosivým tónem zeptal:

"Opravdu jste se oženil s miss Westonovou?"

"Ne. Jak se dodatečně ukázalo, jen jsem ji ochraňoval. Ustavičně ji chudinku pronásledovali a ona pak uplatňovala takový postup, že mě vzbudila a sama usnula. Dosud se to osvědčovalo. Vy tedy nejste komplic miss Westonové?"

"Opakuju, že miss Westonová je konzervativní měšťácké stvoření."

"Na to tedy vede poměrně rušný způsob života."

"Hledá svoje právoplatné dědictví."

"To vím. A čest jednoho pána. Jestli vás to zajímá, můžu vás ubezpečit, že v obou těchto záležitostech jsme toho už hodně vykonali. Takže vy tu vážně hodláte zůstat?"

"Ano. Ale ne dlouho. Jsem svatosvatě přesvědčen, že Evelyn se tady brzy objeví."

"Vy jste patrně anglický Nostradamus. Podotýkám, a je to historický fakt, že dokonce i tento vynikající muž se občas mýlil."

"Já se nemýlím. Svou věštbou si ještě vysloužím vaše uznání."

"Já však musím za tuto věštbu dost draze platit," odpověděl

smutně Bannister.

"Nevadí. Když já jsem Nostradamus, pokládejte se vy za Kateřinu Medicejskou a přinášejte za moje prorokování těžké oběti."

"Pane! Dávám vám slovo, že jsem vám řekl pravdu. Můžete mi vynadat prolhaných, drzých lumpů, jestli se Evelyn Westonová sem ještě někdy vrátí."

"Sire," odpověděl s povzdechem Rancing, "s projevem hluboké úcty vám oznamuji, že jste prolhaný, drzý lump. "

Evelyn Westonová stála ve dveřích.

• 5 •

Klusali pouští už několik hodin. Na východě se před nimi vynořily hromady zvětralých kamenných kvádrů a přes sebe skácených torz, pozůstatky někdejšího města z dob římských výbojů. Evelyn si natrhla kabát. Aby se jí na rozpáraném místě netrhal dál, chtěla ho ihned zašít. Otevřela černou taštičku.

"Proboha živého, kde je obálka?! "

Nahoře v tašce byl ručník. Vpravo kartáč na šaty, vlevo mýdlo.

To může být jedině lordův necesér! Její starý úhlavní nepřítel!

Vyměnili si s Bannisterem tašky. Oranžová obálka je teď u lorda. Co teď?

Musí se vrátit! Bannister je ve smrtelném nebezpečí. Co když nic netuše otevře před někým necesér a najde tam obálku? A co udělá, když ji najde sám? Nejspíš ji odnese na policii.

Ó, s jakou chutí by praštila o zem s tou taškou, ve které je jistě i ta hnusná holicí souprava. Ale ona se s ní musí vrátit, předložit mu ji, když bude chtít tu svoji.

"Azrime! Otočte se! Honem! Vracíme se!"

• 6 •

...Stála tam na prahu. Ale tím dalším překvapením se nezmohla na slovo. Kde se tady bere Eddy Rancing? Co je to za další zašmodrchanou, neslýchaně fantastickou historii, co se tady zas rozvíjí? Cítila, že se jí točí hlava, jako kdyby se napila přespříliš likéru.

"Mr. Rancing!"

"Miss Westonová," usmál se Eddy, "jsem moc rád, že vás zase vidím."

Lord ani nepípl. Jeho překvapení přecházelo pozvolna v úlek. Příchod dívky znamenal pro něj vzdálené hřmění. Zase tady stojí v naprostém bezvětrí, se zlověstnou, odhodlanou tajemností scirocca, aby pak vyvrátila z kořene jeho klid, řítila se, lámala, rozbíjela a nakonec jediným akordem opět zmizela.

V lordovi se rozezvučely poplašné sirény!

Cyklón!

Jisté je, že někde na ni čekají lupiči a teď bude trvat na tom, aby spolu podnikli nějakým nepohodlným způsobem dlouhou cestu. Pročez si chvatně nacpal kapsy cigaretami a vyndal ze skříně teplou vlněnou šálu. Jistota je jistota.

"Kde... kde se tady berete?" zeptala se Evelyn Rancinga.

"Zrovna on to má vědět?" hloubal smutně profesor. "Nanejvýš to je s podivem, že já jsem ještě tady. – Kam jedeme?" obrátil se pak s jistými obavami na Evelyn.

"Tentokrát vás nebudu vláčet s sebou na svou nepohodlnou cestu, Sire."

"Kéž z vás promlouvá prorok. Já jsem už ztratil víru v takové zázraky."

"Když dovolíte, já vás doprovodím," přerušil je Eddy.

Profesor po něm nervózně šlehl pohledem.

"Jsem rád," obrátil se k Evelyn, "že u vás na Kings Road vládne tak neobyčejně silná sousedská soudržnost."

Dívka se na chvíli zkoumavě zahleděla profesorovi do tváře. Bože můj! Že by žárlil?

"Vyslovte se jasněji, Mr. Rancingu. Co ode mě chcete?"

"Nabízím vám svou pomoc. Mám pocit, že v dané chvíli byste mohla potřebovat nějakého muže. S mou pomocí dostanete svoje dědictví rychleji."

"Jak vy vůbec víte o mém dědictví?"

"Miss Westonová, ať na mě padne vaše pohrdání: tajně jsem poslouchal."

"A teď? Teď, když víte všechno, víte, že jsem pronásledována, víte, že hledám drahocenný poklad, teď mě budete vydírat?"

"Mám být upřímný? Myslel jsem na to. Ale nějak mi to nejde."

Ted' se cítím, miss Westonová, jako nevyčválaný fracek před hodně starou paní učitelkou. Myslím, že si vás vážím, a tento pocit zvrátil v okamžiku činu už leckteré rozhodnutí. Rád bych sehrál tuto hazardní hru až do konce, ale vydírat vás nechci. Když mě odmítnete, odejdu."

"Na policii," řekla kousavě Evelyn, "udat mě."

"Miss Westonová!" odpověděl sebevědomě, ale zrudl, takže teď teprv bylo vidět, jak je génius Eddy Rancing ve skutečnosti velké dítě, "jste ke mě nespravedlivá. To jsem mohl udělat už dřív. Jsem lehkomyšlný, mám rád peníze, ale vaše dědictví jsem chtěl najít ve skutečnosti proto, abych s ním před vás předstoupil a požádal vás o ruku."

Evelyn se rozesmála.

"V pořádku, Eddy. Vy nikdy nepřijdete k rozumu. Jste fantasta a fanfarón. Budiž, pojed'te se mnou. Byla jsem dosud opravdu strašně sama... Neměla jsem vedle sebe nikoho."

"Hlavně proto," obhajoval se lord před Rancingem, "že noční košile byla moc nápadná, takže jsem si musel sednout dozadu na podlahu auta..."

"Ted' je s tím už ale konec. Je konec s vaším nepohodlným cestováním kvůli mně."

"Miss Westonová, to jste už tolikrát říkala... Podle mě jsme všichni v rukou božích..."

"Nuže, hned vám dokážu; že vy tady zůstanete v klidu a pokoji a už nikdy nebudete obtěžován."

"Jak je hezká," říkal si profesor, "jenže člověk nikdy neví, kdy se promění v řádící orkán. "

"Vrátila jsem se, protože jsme si vyměnili tašky, Přinesla jsem vám zpátky ten váš protivný necesér, jen jsem se do něj mrkla a hned jsem zaklapla ten svatostánek vašeho života. Tumáte, sire, snězte si ji," a mrskla mu tašku tak, až, se žiletky a kamenec v Buddhově břiše roztančily. "A vraťte mi mou tašku. Potom my s Eddym okamžitě půjdeme a už vás nikdy nebudeme obtěžovat."

"Je to důvěrný zvyk na Kings Road, že si sousedé říkají křestními jmény, což je v Anglii jinak zvykem jen mezi příbuznými a velmi blízkými přáteli?..."

S tím přistoupil profesor ke krbu a vzal do ruky tašku.

"To je přece moje taška... Nemýlíte se, miss Westonová?" a

bezděčným pohybem odklopil víko.

Tři krky strnuly pod hlavami, obrácenými k tašce, troje ústa se užasle otevřela a tři srdce přestala na dobu jednoho tepu bít.

Na samém vrchu tašky ležela oranžová obálka, uzavřená pěti pečeti s erbem.

● 7 ●

Nakonec Evelyn vykročila odhodlaně směrem k tašce.

Bannister ji však zaklapl a hezky pomaloučku položil na ni ruce, jako když obrovský líný lev, aby zdůraznil své majetnictví, položí tlapy na kus masa, který hodlá sníst až později, přesto by však nikomu neradil, aby se ho dotýkal.

"Dejte mi, prosím... mou tašku," řekla dívka nervózně.

"Tašku samozřejmě můžete dostat, obálku vám však bohužel dát nemůžu. Až dosud vypadala situace tak, že jsem nebral na vědomí, co jsem se dověděl. Teď se ale věci mají bohužel tak, že obálka by se dostala přese mě k vám a pak k vašim nadřízeným. V tom případě bych já byl právě takovým vyzvědačem jako dejme tomu Mata Hari..."

Evelyn se zamyslela. Fakt je, že profesor se dosud podílel na celé věci jen pasivně. Kdežto, když jí teď tu obálku dá, stane se rovnou měrou jejím spoluvínkem, on, lord Bannister! Nadějný kandidát na Nobelovu cenu, světoznámý vědec a, což jí působí největší zábrany, zoufale vzorný gentleman.

"Jistě uznáte, miss Westonová, že žádáte od konzervativního vědce nemožné, když po něm chcete, aby vám vydal obálku ze svých rukou. Zato vám můžu slíbit, že vám dám čas na zmizení a teprv pak ten spis odevzdám."

Rancing si pohrával s hrdlem lahve s whisky, jako by jen čekal na dívčin souhlas, aby jí praštil profesora po hlavě, a tím celou tu trapnou diskusi uzavřel. Nezdálo se však, že by ho Evelyn k tomu povzbuzovala.

Přemýšlela. Bannister ji pozoroval s obavami.

Nakonec zamyšleně pronesla k lordovi:

"Velmi by vás to unavovalo, kdybyste měl podniknout delší cestu na velbloudu?"

"Já to věděl..." odpověděl sklesle profesor.

• 8 •

První lehký poryv cyklónu se mu zařal do nervů. Přichází! Bohyni vichrů se už lesknou oči spřádáním plánů, už se jí honí hlavou zbrklé spletité nápady, a marná sláva, v mžiku strhává světoznámého, leč bezbranného badatele v oboru spavé nemoci do vichřice jeho údělu.

"Vy chcete odevzdat obálku úřadům?"

"Ano. Ale ne na hřbetě velblouda. Jedině po vlastních. Od jisté doby chovám totiž chorobný odpor k dopravním prostředkům, nevím, jestli to dovedete pochopit..."

"Když to chcete udělat tady v Marrákeši, tak půjdeme na policii spolu. Nevím ovšem, zda muže humanistický duch pravého Angličana odepřít svou pomoc, když jde o bezbrannou ženu a o nevinně pošlapanou čest jednoho člověka."

"Z toho titulu jste mě už jednou štvála přes půl Evropy, nejdřív ve večerním a později pak v nočním úboru."

"Teď jde jen o blízkou oázu."

"Teď. Ale až vyrazíme, může se klidně ukázat, že ani při nejlepším vůli není v naší moci zastavit se dřív než v Kapském Městě. Nehledě na to, že velbloud není auto, a když se z něho několik dílu oddělí, zůstaneme třet v poušti."

"Neutahujte si ze mě! Pojeďte, a když chcete, třeba s ozbrojeným doprovodem, do oázy Mahrbuk. Jsou to jenom dva dny na velbloudu. Spis si můžete ponechat a vydat ho, až když se přesvědčíte, že přijde do těch nejpovolanějších rukou. Když to neuděláte, pak jste prostě z ryze sobeckých pohnutek, kvůli svému, pohodlí, obětoval majetek jedné chudé rodiny, čest nevinně trpícího člověka a celý ten zapeklitý boj, který jsem až dosud podstoupila."

Trychtýř cyklónu ho už zvedal a táhl, cítil, jak jeho odpor slábne.

"Můžete tohle všechno prokázat? I s důkazy?"

"Většinu toho můžu dosvědčit," řekl Eddy.

"A zbytek vám ihned povím. Především jde o to..."

"Počkejte!" zarazil ji profesor. "Nic mi nepovídejte. Chci si

uchovat v této věci nezasvěcenost. Po tom všem, co psaly noviny, se obávám, že kdybych byl informován, asi bych vám nemohl být tolik k dispozici. V daném okamžiku je moje úloha v tom celém taková: protože jste mi dala obálku s prosbou, abych ji neodevzdával úřadům tady, ale až v oáze Mahrbuk, já plním vaše přání. Myslím, že bude lepší, když zůstaneme u toho a já nebudu zatím o té věci nic vědět. Tak budu mít do jisté míry klidné svědomí. Vy jste mě obdařila k mému největšímu politování takovou osudovou mocí, že se neodvážím odporovat vám. Upozorňuju vás však, že dál za Saharou je Belgické Kongo, a tam s vámi ani kvůli dědictví, ani kvůli cti svého bližního, ani proto, že jste pronásledována, nepůjdu. Dál než na Saharu nejedu!"

Evelyn se na něj smutně podívala.

"Jste si tím tak jist, Sire?"

Profesorova rozhodnost byla zviklána.

"Rozhodně... byste to musela pořádně zdůvodnit..." řekl nejistě, "ale i kdybych nakonec jel dejme tomu do Konga, dál než do Kapského Města v žádném případě totiž... Zkrátka, pro mě a za mě, pojďme!..."

...Profesor seděl na velbloudu tak zasmušile, jako by vedl trestnou expedici. Náladu mu ještě zhoršovalo to, že nejrozmanitější bodaví a kousaví brouci, samí badatelé v oboru spavé nemoci, pořádali hromadné výpravy z těla zvířete na jeho tělo a hltavě mu vyšetřovali krev. A tak seděl na velbloudu, pokyvoval podle chůze zvířete hlavou do taktu a trpce konstatoval, že pro svůj humanismus už zase jede v zájmu cti jiných lidí, jede a trpí. Skutková podstata však byla mnohem prostší.

Následoval hezkou ženu, sice trochu nafoukaně, ale poslušen odvěkého gravitačního zákona muže, bez jakéhokoli cíle a smyslu, na Saharu. Jenomže jelikož byl lord a vědec, postavil své chování do komplikovanějšího a méně ponižujícího světla, ač se jím celkem v ničem nelišil od duševního zotročení zamilovaného obchodníka galantérií.

"Reg-lak! Reg-lak!"

Velbloud, přecházející do klusu, pohodil hlavou dozadu a praštil jeho lordstvo do prsou tak, že se na dlouhé minuty rozkašlalo.

"Reg-lak! Reg-lak!"

Spadly mu brýle. Už i to mu bylo jedno. Ani se kvůli nim nezastavil. Ztratil toho už od Paříže víc.

Když ho velbloud opakovaně uhodil do prsou, narovnal se v sedle, a tím se mu vrátil pocit síly a důstojnosti.

"Reg-lak! Reg-lak!"

● 9 ●

Rancing, budiž to řečeno ke cti profesorově, obstál přes svůj hříběcí věk mnohem hůř. Především přišel na to, že velbloudovi se ne náhodou říká koráb pouště, protože houpavými pohyby těla rozhodně vyvolává příznaky připomínající mořskou nemoc. Po příznacích ho zas nesnesitelně pátil v očích prach a chvílemi se mu zdálo, že to nevydrží už ani minutku.

Evelyn už měla jistou praxi a ženy vůbec líp snášejí tropy. Proto si poklusávala vedle průvodce poměrně vesele.

Slunce klesalo v kosém úhlu a měkce se vlnící písečné pahorky táhnoucí se donekonečna vrhaly do prachu drobné stíny. Tak vypadala poušť jako obrovská šachovnice s bílými a černými poli.

"Nepojedeme obvyklou cestou, Mademoiselle," ozval se najednou berberský průvodce Azrim.

"Proč?"

"Alláh tomu chtěl, abyste dala mé dceři amulet, a za to vás uchránil před velkým neštěstím tím, že jste zaměnila tašky a vrátila se. Tak jsem se já doma dověděl, že dnes v noci dali v Mellahu dohromady spoustu špatných lidí. Ti táboří u pouštní studny na karavanní cestě do Mahrbuku. A je mezi nimi jeden, co se mě včera vyptával a převezl mě, vytáhl ze mě, že se chystáte do Mahrbuku."

Evelyn se málem zřítila se sedla.

"Myslím, že na vás chtěli počkat u studny, aby vás zabili a okradli. Ale my se jim vyhneme přes šot. Tak se říká velké solné bažině, cesta to není delší, ale je špatná a trochu nebezpečná. Ale myslím, že je přece jen lepší než smrt."

Konec rozhovoru vyslechli i Rancing a Bannister.

"Takže si mě našli!" řekla s pláčem na krajíčku Evelyn.

"O koho jde?" zeptal se lord.

"O spolek vyzvědačů a lupičů. Kvůli nim byla ta velká razie."

Lord se zamyslel.

"Vy chcete v Mahrbuku opravdu odevzdat na příslušném místě tu obálku?"

"Chci."

"A předstoupíte před policii s klidným svědomím, když bude třeba tu věc s obálkou objasnit?"

"Samozřejmě."

"Správně," přikývl lord, "pak tedy uděláme to, co nám velí občanská povinnost: uvědomíme policii, že směřem na Mahrbuk, u pouštní studny, můžou chytit za pačesy tento nebezpečný spolek."

Udiveně se na něj podívali.

"Když odevzdáte obálku," vysvětloval lord, "a nemáte se čeho bát, proč by neměli ti škodliví ničemové přijít tam, kam patří? Mr. Rancing stejně špatně snáší útrapy cesty, kdežto já jsem se vedle miss Westonové otužil, takže myslím, že nejlepší bude, když se mladý muž vrátí a uvědomí policii o tom, co jsme se dověděli."

Rancingovi to nebylo proti mysli, zvláště když Evelyn prohlásila, že tuto službu pokládá za stejně cennou, jako kdyby s ní jel až ke konečnému cíli.

"Zabloudit nemůžete," řekl Azrim, "držte se pořád zády k zapadajícímu slunci a do večera jste na místě, odkud je vidět Vysoký Atlas, a máte hned spolehlivý směr."

Rancing se s nimi rozloučil a ve svých malebných šatech doslova naměkko uvařený ujížděl zpátky krokem mimochodným, se sluncem v zádech...

• 10 •

"Reg-lak! Reg-lak!"

Klusali zrychleným tempem. Krvavě rudé a fialové odlesky slunce zvětšovaly tmavé skvrny vedle pahorků v obludné, strašidelné stíny. Nepříjemný zápach činil prašný, dusný vzduch nedýchateľným.

Stále silněji se proti nim valil natrpklý sirovodíkový puch zahnívajících solných bažiny. Bannister si otráveně pohladil bradu.

"Zapomněl jsem se oholit..." zamumlal, ale pak zachytil Evelynin pohled a hned zmlkl.

Ó, že si veze necesér! Připevnil si ho mezi dva kožené vaky na

velbloudu, který nese vodu! Jakmile přijedou do oázy, on se půjde, ať se děje, co se děje, do svého pokoje oholit. Božítku můj! Dej, ať chodí jeden den s půlmilimetrovými vousy!

Ona svou tašku už nedala z ruky, měla ji u sebe na velbloudu.

Poušť, kde spolu s jemnými písečnými zrnky se ve vzduchu vznáší i ztrouchnivělé kosti tolika oběti krevní msty, nakazila Evelyn prastarou ideou nemilosrdné odvety.

Rozhodla se zúčtovat s necesérem.

Ano! Tady uzavře jejich odedávna se táhnoucí čestnou záležitost! Ať stěhovaný písek Sahary pohltí celou tu podlou, posměšnou a drzou výstroj včetně mýdla, kartáče a žiletek.

Stejně se asi kradl Othello k Desdemoně, jako se Evelyn poťouchle a obratně přibližovala k velbloudovi, zatímco profesor a průvodce jeli dál. A už se zableskl úkladný vražedný nůž, praskající řemen zaúpěl pod čepelí. Jeden řez... Ještě jeden... Sotva slyšitelné zachrastění, když ten drzoun dopadl s doznívajícím bolestným řinčením zoufale, na sebe narážejících toaletních potřeb do měkkého prachu, a pak, už se malá karavana čím dál rychleji vzdalovala...

Lord byl tak zaneprázdněn svými hmyzími spolucestujícími, vyskytujícími, se ve stále větších skupinách, že vůbec nic nezpozoroval. Evelyn se ohlédla. Jen ona viděla tu malinkatou nehybnou skvrnu v dálce...

Necesér zůstal v poušti. A v něm "Snící Buddha", a v Buddhovi drahokam v hodnotě jednoho miliónu liber.

• 10 •

Rancing ujížděl zpátky ostrým klusem. Bylo pekelné vedro, oči mu chytal zánět, bolelo ho celé tělo, bylo mu zle od žaludku, točila se mu hlava a v sedle ho drželo jen to, že myslel na dobu strávenou v Mügli am See.

O co jsou poměry tady na Sahaře přece jen relativně lepší... Jestlipak se strejda Arthur mezitím už zbláznil, anebo spáchal sebevraždu? Rozhodně by bylo stálo za pohled, co se dělo po svatbě. Úsměv odstoupivšího ministra Země vycházejícího slunce činilo strýci pravděpodobně snesitelným jen to, že cítil nablízku diamant. Potom se Jeho Excelence Yakihašu, Eddy si tak nazval pro sebe ně-

kolikanásobně zasnoubenou Wollishoffovu dceru, jistě se sklopenými zraky a s jedním ze svých okouzlujících širokých úsměvů stáhla ze svého dívčího pokoje do ložnice.

A teď! Ó! Strejda Arthur se zmocnil sošky!

Vytratil se s ní do nejuzdálenějšího koutku parku. Obezřetně se vyhnul suterénním oknům, kde by Viktorie, choť vrchního zahradníka Kratochwila, mohla případně trávit čas panem Maxlem, básníkem Viléma Tella, určitě v diskusi o dramaturgických otázkách. A konečně... konečně uhodí při světle kapesní svítilny "Snícím Buddhou" o zídku fontány.

Buddha se rozpadne a ze smaltované kazety se vysypou nůžky, náprstek a nitě. Strejda Artur hledá... hledá a hledá a...

Eddyho Rancinga zamrazilo.

Bože, jak je vlastně taková Sahara krásná!

Tak tohle je tedy relativita. Zánět spojivek a šedesátistupňové vedro jako příjemné povyražení ve srovnání s manželstvím.

Slunce zapadlo. Nad pouští se rozprostřela krásná hvězdná africká noc.

● DESÁTÁ KAPITOLA

Achillův plnovous. Lupiči jsou vůči jakékoli podlosti bezbranní. Eddy Rancing pozná, že poušť taky není žádný med. Mrňavý poutníček se mu vysměje. Před smrtí objeví, že se neučíme pro Harringtonovu dceru, ale pro život. Ukáže se, že mezi holícím strojkem a opakovačkou není dohromady žádný rozdíl, a to je velice zarmucující. Kdo se směje naposled, to je necesér. Opětuje palbu a trefí se. Po souboji se strany usmíří a zbývá už jen postarat se o hostinského noční košili. Evelyn odpouští. Mr. Bradford pije sice kávu se smetanou, ale ze sedliny leccos vyčte. Tak se dovídáme, jaký je vlastně život.

● 1 ●

Firma Adams a Gordon, společnost s mučením neomezeným, jak říkal jejich bandě velký tlustý doktor, tábořila i se svými třiceti arabskými bandity už asi čtyřicet hodin mezi zakrslými palmami u pouštní studny.

Všichni už byli kdysi v tropech, až na Rainera, ale ten se důkladně pojistil proti útrapám pouště.

Na velbloudu mu drnělo půl tuctu papírových balíků. Před odjezdem se zaopatřil ohromnou spoustou krámů. Nakoupil nejrůznější ochranné a obranné prostředky a léky, počínaje aspirinem, přes prášek proti hmyzu pro velbloudy až po olej na změkčování sedla. Na nose měl zelené brýle a nad hlavou si držel slunečník, tak seděl na velbloudu.

Jakmile se utábořili, natřel se čímisi proti moskytům a Saharu zaplavil takový smrad, že ostatní členové karavany rozbili stan o kus dál a přivázaní velbloudi zuřivě škubali ohlávkami.

Po hodině někteří složili zase stany a postavili je ještě dál. Rainer si však toho nevšímal. Co ví ta neinteligentní cháska o tom, že od komárů je možno chytit malárii, žlutou zimnici a spavou nemoc?

Doktor Cournier byl zvědavý, co je to za prostředek proti komárům, který tak příšerně smrdí. Prohlédl si lahvičku s gumovou zátkou

válející se na zemi vedle Rainera. Na nálepce stálo toto:

VELBLOUDÍ TUK

Poraněné kopyto důkladně natřeme a zvíře izolujeme, aby pronikavý zápach masti nezamořil vzduch ve stáji.

O KOPYTA JE NUTNO PEČOVAT!

"Myslím," řekl Adams trestanci, "abychom se s tím Brandesem radši ani nepouštěli do experimentování, ale vzali s našimi třiceti muži oázu útokem, Brandese zajali a vyzpovídali ho ohledně Budhy."

"Jen aby nám do toho něco nevlezlo," poznamenal doktor.

"Už zase sýčkujete!" zavrčel Corned-Beef, který ani v poušti neodložil smoking a na korkové přilbě nosil zelenou stuhu.

"Vy si pletete předvídavost s pesimismem," odpověděl vyčítavě svým měkkým, melodickým hlasem diplomovaný travič, který nebyl mezi svými "spolupracovníky" pro své velkopanské manýry populární. "Podle mého názoru se stala jedna drobná chyba, nepatrná chybička, ale leckdy může uvolnění jediného šroubku způsobit zkrat i v největším mechanismu." Ovíval se hedvábným kapesníkem, poněvadž vítr šel z Rainerovy strany a právě je zaplavila vlna smradu o narkotické síle. "Tou chybou je podle mě plnovous kolegy Joka, kterého si jinak vysoce vážím."

"Nesahejte mi laskavě na fousy," vyjel na něj Joko.

"Nono," konejšil ho ten druhý, "jenom žádné citlivůstkářství. Jde o zájem nás všech..."

"Možná," odpověděl výhrůžně vousáč, "ale moje fousy berte jako Achillův loket..."

"Achilles měl patu, pane," poučoval ho doktor.

"Kdybych byl lékař," odsekl mu našťavaně ten druhý, "taky bych se líp vyznal v končetinách."

"Vážení přátelé, držte huby, totiž ať mluví doktor, v čem vidí chybu!" okřikl je Adams.

"Nuže, já si myslím," řekl Cournier, "že jsme se zapletli do jistého rozporu, Pan Joko se včera, pod záminkou, že se zajímá o karavanu do Ain-Sefry, vyptával jednoho průvodce na Westonovou. Potom šel s vámi, pane Gordone, verbovat Araby na útok proti Mahr-

buku. Tak se jistý muž... hm, charakteristického vzhledu zapletl do rozporu... vyšlo najevo, že se nechystá do Ain-Sefry, ale do Mahr-buku."

"To je možné," souhlasil Gorqon, "ale je nepravděpodobné, že si toho někdo všiml."

"Proto jsem přirovnal tuto chybu k drobnému šroubku."

...Dalšího dne navečer jim začala docházet trpělivost. Oběti by už tady měly být.

Vyslali několik Arabů na průzkum. Je třeba zjistit, jestli jsou tamti na cestě. Pokud se ještě neblíží, pak se stala chyba.

Bylo velmi teplo. Rainera všichni opustili, jako by byl malomocný, ale i na vzdálenost dvaceti metrů se jim z toho nesnesitelného zápachu masti točila hlava. Pouze komáři snášeli tento medikament výborně, neustále přímo obsypávali obrýlence a pokousali ho do krve.

"Narazili jsme na jejich stopy," hlásil Arab. "Byli to určitě oni, Obrátili se na východ. Vede tam velmi špatná cesta přes šot. Nikdo jí nepoužívá."

"Jedem!" zvolal rozčileně Adams.

V několika minutách zlikvidovali tábor. Rainer strčil křížovku do kapsy, nasadil si tmavé brýle a rozevřel slunečník. Vypadal jako jeden ze tří králů od východu.

Velbloudi klusali, seč byli. K ránu se v dálce vynořil pohyblivý bod.

"Někdo jede!"

"Počkáme si na něj!" řekl Gordon a stáhli se za vysoký písečný pahorek.

"Přijíždí po stopě zmizelé výpravy," poznamenal Arab. "Buď je viděl, anebo je jedním z nich."

Jezdec se nic zlého netuše blížil na vyčerpaném velbloudu k vysokánskému pahorku.

• 2 •

Zčistajasna obklíčila Rancinga skupina lidí. Jejich vůdcem byl malý pořízek.

"Odkud jedete?"

Eddy okamžitě vytušil, co jsou to zač... Lupiči!

"Chtěl jsem jet do Mahrbuku, ale vrátil jsem se. Rozbolely mě oči."

"Nepotkal jste cestou ženu, která jede v doprovodu jednoho nebo více mužů?"

"Ne."

Gordon se zasmál.

"Takže patříte k nim! Ta otázka byla totiž finta. Stopy vedou tím směrem, odkud jedete. To znamená, že jste je musel potkat. Když to popíráte, máte k tomu důvod."

"Kupředu... Třeba je dohoníme!..." zvolal Corned-Beef.

"Pryč s tím chlápkem!"

Rancingovi projela hlavou příšerná bolest, chvílku mu před očima vyskakovaly zlaté jiskřičky, potom se kamsi propadal...

Praštili ho po hlavě.

Corned-Beef a Joko ho bleskově prohledávali. Rainer na ně volal ze sedla:

"Koukněte se, jestli nemá u sebe benzín, vyschl mi zapalovač." A nasadil si cvikr, aby při prohlídce kontroloval, co má oběť u sebe.

"Je to tak, jak jsem říkal," promluvil sametovým hlasem lékař. "Dověděli se, že jsme verbovali lidi. Jokův plnovous je moc nápadný..."

"Pane! Naposledy vás varuju, moje fousy vynechte," řekl dopáleně Joko. "Vy se svými neskutečnými rozměry a s hlasem, ze kterého padají slůžky do transu, jste přinejmenším stejně nápadný zjev."

"Měl byste užívat brom," odpověděl lékař. "

"Pánové!" přerušil, je jeden z Arabů, "ted' už je jisté, že šli po cestě přes šot. Je špatná a nebezpečná, ale Azrim ji dobře zná. Jestli na ni zabočili odpoledne, tak už je nedohoníme, protože oni budou v Mahrbuku již zítra odpoledne a my teprve v noci."

"Tak to už je vůči lupičům opravdu každá lumpárna dovolená?" rozlítil se Rainer.

"Kolik má Mahrbuk obyvatel?" zeptal se Adams.

"Pár Arabů, se ženami a dětmi to může dělat dohromady takových třicet lidí. Strážný oddíl v zotavovně má pět vojáků. Kromě toho je tam pár nemocných legionářů."

"Zatočíme s nimi raz dva! Jedem!" zvolal Gordon.

Jeden z Arabů chtěl Rancinga zastřelit, ale doktor ho nenechal. "Nezabíjej ho, chlapče," pravil dobrácky, "ten umře i tak. Kdyby nás chytli, na takové nepodstatné okolnosti záleží i několik let."

Odcválali.

Rancing tam zůstal ležet tváří k zemi, s rozpraženými rukama, jako kdyby chtěl Saharu obejmout.

• 3 •

Azrim jel první, za ním Evelyn a na konci řady profesor. K jeho velbloudu bylo přivázáno i zvíře s vodou, hodně zkrátka, protože přes nebezpečnou solnou bažinu vedla jen přesně půl metru široká schůdná stezka. A i ta strašně praskala a popraskanou kůrou vyšplouchlo občas bílé, mazlavé, studené bahno. Voda po celá tisíciletí hnijícího šotu je miazmatická, dusivá, odporná břečka. Prý se tady udržela ještě z dob, kdy Sahara byla mořským dnem.

Byla krásná měsíční noc. Šot se jasně leskl v tom bílém osvětlení, vypadal jako hladina přízračně tající řeky s mohutnými ledovými krami a ve své pusté osamělosti poskytoval chmurnější, děsivější pohled než poušť.

Velbloudi občas ryčeli, vyhazovali a nechtěli jít dál. Kopyta měly rozežraná od vrstvy soli, která se jim drolila pod nohama, a pudově cítili, že tady na ně číhá smrt. Azrimova hůl nelenila, zvířata však řvala a kopala i nadále...

I Evelyn měla hrdlo sevřené temnou předtuchou.

Vítr zvířil a s chrastěním zvedal slabou vrstvu suché soli, která jako lehký poprašek pokrývala bažinu.

Profesor neříkal nic. Že se program změnil, to viděl. Ale vždyť tak to bylo podle programu. Bodejt' že změnili směr. Bodejt' že jsou pronásledováni. Teď už není zastávky až po rovník. A kdoví, za jakých okolností.

Byl od hlavy až po paty pokryt odpornou slizkou, studenou slanou parou.

Po jisté době ujela vedoucímu velbloudovi noha a s ohlušujícím řevem sebou házel ve vysokém rdestu. Profesorův velbloud, který s ním byl svázán, málem sjel za ním. Naštěstí lord měl dost duchapřítomnosti a neseskočil, ale zaklonil se a oběma rukama přitahoval

zvířeti uzdu, až mu nakonec přišel na pomoc Azrim, který přeřízl napnuté lano a potom se snažil vytáhnout zmítajícího se velblouda.

Ten vězel zatím v bažině jen po břicho. Spojenými silami ho nějak vytáhli. Bannister však zakopl a zapadl po kolena do rdestu, lemuujícího stezku.

Evelyniny oči doslova žebrouly o prominutí, když se Bannister vyškřábal a miazmatické, odporné bahno po něm jen tak stékalo.

Profesor mávl rukou a pak s povzdechem řekl:

"Je těžké být humanistou, miss Westonová. Asi toho jednou nechám, budou-li se takové výpravy v krátkých intervalech neustále opakovat."

...K ránu, zabláceni až po uši a celí zmožení dojeli do Mahrbu-ku.

V oáze byly jen dvě budovy. Jedna, něco na způsob hostince, půlpatrová chýše z nepálených cihel a kousek dál rudým suříkem natřený barák vojenské zotavovny. Hlavní náměstí osady tvořil arabský duár, sestávající z několika stanů.

Zatímco se vařil čaj, který si okamžitě objednali, rychle se převlékli do čistého, Profesor teď ani nepomyslel na holení, tak toužil po teplém nápoji.

Hned po snídani Evelyn vstala od stolu.

"Teď půjdu do nemocnice a odevzdám ten dokument vojenským orgánům. Pojd'te, prosím, se mnou."

Profesor vzdychl.

"Pořád jen jít a jít, a když se člověk vypraví, nikdy neví, kdy si bude moct zas sednout."

"Sire, teď nemeditujte! Jdete nebo ne?"

"Ne. Tady stejně nemůžete jít nikam jinam, než do jediné budovy, která tady kromě hostince existuje, a tato budova je vskutku vojenská instituce. Do pouště se pěšky vydat nemůžete, takže vás můžu klidně pustit. Ostatně začínám věřit, že opravdu jdete poctivou cestou. Nevím proč. Snad mě přesvědčil ten Rancing s tou idylkou z Kings Road: já vám věřím, miss Westonová. Už i jen proto, že s touto obálkou vám svěřuji i svoji čest. Prosím."

Podal jí tašku.

Evelyn na něj uchváceně hleděla.

"Děkuju vám. Ujišťuju vás, že budu střežit vaši čest jako svou

vlastní."

"A pak... nezlobte se... Chci se oholit." To řekl bojácně. Tušil, že Evelyn bude mít proti tomu výhrady. Pánbůh ví proč by tohle děvče bylo nejrady, kdyby si nechal narůst dlouhatánské vousy.

A vskutku. Evelyn se zlostně zablesklo v očích.

"A, tak proto ta ohromná důvěra! Kdybyste měl hladké tváře, asi byste se mnou šel. Ale takhle jste nucen důvěřovat mi, protože pořádek je snad ještě důležitější než čest."

Vztekle odešla a práskla dveřmi. Jen ať si ten protiva hledá to svoje holení! Ať si za ním běží do pouště! Brečela by vzteky. A nejhorší na tom je, že toho nemožného šosáka miluje.

Bannister šel do svého pokoje. Vepřovice, rozpálená pražícím sluncem, vydechovala zatuchlý puch. Po rohoži skotačili roz dovádění broučci a všude bzučelo, bzikalo, hučelo nespočet much. Hostinský, z kouření konopí přiblblý Arab, s chraptivým kvílením cosi zpíval, a neslo se to neustále až nahoru.

Chudák děvče. Má za sebou takovou cestu a ani si neodpočinula. On je muž, a jak je unavený. Rozhodl se, že ji něčím potěší. Ať má radost.

Neoholí se!

Ať na něm vidí, až se vrátí, že ji nepustil samotnou jen kvůli holení. Ano, ano! Ať si je to sebestrovnější, poprvé v životě bude zarostlý, aby jí dokázal, že jeho důvěra byla upřímná. I když jak ji zná, musel by si nechat narůst vousy nejmíň po pás, než by ho za něco pochválila.

Rozhodl se, že si lehne. Jeto rozumný počin vzhledem k tomu, že člověk nikdy neví, s jakou zprávou o naléhavé dlouhé cestě bude probuzen. Teď sice jejich cesta údajně skončila, empirický vědec však vyvozuje závěry jen na základě zkušeností.

A zkušenost ukazuje, že už nejednou se s podobnými předpoklady oddával podobným blahým iluzím, a vždy marně.

Profesor se tedy neoholil, ale ulehl na rohož ke spánku.

• 4 •

Osm jich leželo v hezkém světlém nemocničním sále, samí dobronzova opálení vojáci rekonvalescenti. Povídali si, hráli karty, kou-

řili dýmky. Jen jeden jejich kamarád stál sám, zády k ostatním, vyhlížel z okna.

Někdo klepal. Vstoupila Evelyn.

"Hledám pana Münstera," řekla zvonivým, jasným hlasem.

Voják se pomalu otočil a podíval se na návštěvnici. V přepadlé, nezdravé tváři mu seděla jakási smrtelná lhostejnost a otupělost. Ostatní legionáři hleděli na krásnou ženu ve dveřích se živým údivem a zájmem. Münster se na ni díval se stejným lhostejným, netečným klidem, s jakým ještě před chvilkou civěl na dřevěnou lavičku dole v zahradě. Nebyla to bezvýraznost duševně nemocného, ale mechanický projev člověka, který si zvykl, že nikde není přítomen. S tváří obrácenou do své minulosti prochází událostmi, aniž si uvědomuje, co dělá, aniž dělá co jiného, než že opakuje naučené stereotypy, takže může jednat téměř nevědomě. Odpověděl trochu zdráhavě a tiše, ale srozumitelně:

"Já jsem Münster. Přejete si?"

"Jsem lady... Jsem miss..." a náhle pokračovala takto: "Nešel byste se mnou dolů do zahrady?"

"Jak si přejete..."

Následoval ji vyrovnaným, odměřeným krokem.

Evelyn se zdálo, že jí někdo jediným hmatem svírá srdce, plíce i hrdlo. Bylo jí Brandese tak líto, že skoro zapoměla na svou vlastní kalvárii. Tento člověk je pohřbený hrdina uzavřeného dramatu. Jeho duch se nezatemnil, jenom strnul. Těkal v tom stavu bytí, jenž je zdánlivou smrtí a z něhož je šílenství vykoupením. Co mu má říct? Z kterého konce to vzít?

Byli na dvoře sami dva.

"Pane, já vím; kdo jste. Vaše pravé jméno je Mr. Brandes a byl jste poručíkem."

"Opravdu?" zeptal se Brandes bez špetky zvědavosti, téměř zdvořile. Evelyn se málem rozplakala.

"Znám vaši tragédii. Líp než vy."

"Skutečně?" Jako když na klavíru udeří dvakrát za sebou na stejnou klávesu.

"Především vězte, že váš bratr je nevinen."

Co je to? Škubnutí. Teď přece jen zareagoval...

Obočí mu tvoří u kořene nosu přísnou deltu.

"Kdo jste, prosím?"

"Někdo, kdo zná ve vaší věci pravdu a přišel, aby vám vrátil čest. Váš bratr je stejně nevinný jako vy. Viníkem byl váš švagr Wilmington."

A vypověděla mu všechno. Od miss Ardfernové, která vlákala jeho bratra do léčky, až po dopis na rozloučenou, který Wilmington použil, když sebral mapu. Voják si sedl. Nejistě si ohmatával bok, jako kdyby ho v hojící se ráně píchalo.

"Ano," řekl zamyšleně, "mohlo to tak být... Nevím, kde jste vzala ty údaje, ale věřím vám.

Mně by to však nikdo neuvěřil a už na tom ani nesejde... vězte tomu..."

"Řekněte mi, prosím vás, kdybyste vrátil zmizelou obálku, zapečetěnou, jak byla, to by vás rehabilitovalo?"

"Slečno, tu mapu už dávno dodali někam, kde má nesmírnou cenu, dávno na ní zlomili pečetě a přečetli si ji."

"Odpovězte, prosím, na mou otázku: co by bylo, kdyby nějaký svědek potvrdil tento příběh a vrátil vám obálku s nepoškozenými pečetěmi?"

"Tak tím... tím..." – oči mu ožily a tváře zčervenaly – "tím by byla dokázána nejen moje nevina, ale prokázal bych zároveň takovou službu..."

"Prosím."

...Evelyn mu podala obálku. Brandes se na ni díval a díval, tváře mu zčervenaly a v očích se mu objevil lesk, ale takový docela zvláštní, živý...

Potom se tento lesk oddělil a spadl mu na kabát.

"Kdo jste?... " zeptal se chraptivě a obálka v ruce se mu v ruce třásla.

"Jsem Evelyn Westonová. Mám cenu sto tisíc franků živá nebo mrtvá."

Podala mu noviny, které měla v tašce vedle obálky.

Když Brandes přelétl očima noviny, dlouze se zamyslel.

"Nevím, proč jste mi přinesla mou čest. Za to, co jste pro mě udělala..."

"I vy můžete něco udělat pro mě. Hledám kazetu s keramickou soškou znázorňující Buddhu. Koupil jste ji před patnácti lety u firmy

Longson & North."

"Buddha... ano... Počkejte, vzpomínám si!... Koupil jsem ji svému staršímu bratrovi jako dárek k vánocům! Ovšem! Je to smaltovaná kazeta se soškou Buddha nahoře! On má rád takové umělecké předměty..."

"Kdo je váš bratr?"

"Lord Bannister... Hej!... Kaprále... vodu! Miss omdlela!... Honem!"

• 5 •

Smrákalo se, když Evelyn a voják přišli do hostince: U vchodu dřepěl z kouřem konopí přiblblý hostinský a vytrvale kvílel svých pořád stejných tři a pól tónu. Dověděli se od něj, že jeho lordstvo ještě nepřišlo dolů ze svého pokoje.

Šli nahoru. U dveří Evelyn zadržela Brandese:

"Bude lepší, když ho na to několika slovy připravím."

Zaklepala. Když jí nikdo neodpovídal, pootevřela dveře a nakoukla dovnitř. Jeho lordstvo leželo oblečeno na rohoži a obklopeno nezbednými broučky, tvrdě spalo. Vypadalo poněkud unaveně.

Evelyn se ho dotkla, ale profesor se neprobudil.

Mocně jím zatřásla. Lord vylekaně otevřel oči. Málem v mžiku mu byla situace jasná. Nedivil se.

Smutně vstal.

"Jedeme?" zeptal se a šel k oknu. "Máme žebřík?"

"Nikam nejedem!"

"Mám se schovat?" ptal se o odstín zkroušeněji, ale bez jakéhokoliv protestu.

"Mylorde," řekla nesmírně dojatě Evelyn, a lord se domníval, že ji tolik dojalo jeho strniště, "čeká vás příjemné shledání..."

"Já to věděl! Holler je tady!" zděsil se.

"Je tady někdo, kdo se vám dávno ztratil z očí..." Lord se zamračil a zkoumavě se na ni zahleděl. "Člověk, kterého velice milujete. Je to týž člověk, jehož čest jsme za takových krkolomných okolností přivezli až sem..."

Otevřela dveře a do pokoje vstoupil Brandes.

To jen ve starých dramatech se lidé v takovou chvíli vrhají do

zuřivých analýz, aby rozluštili záhadu, zda bdí či sní, zda je to pravda či není. Ti dva tady nic takového nečiní. Neoznamují si s řevem svůj vztah: "Bratříčku! Bratře!", protože tyto souvislosti si objasnili už v útlém mládí. Mlčky se obejmou, potom si dlouze tisknou ruce a neříkají nic. Nebyli by toho ani schopni.

Teprve později, mnohem později se dostali do duševního stavu, v němž mohli mluvit.

Lord Bannister jako prvorozený zdědil po strýci titul lorda a s ním spojené jméno, jímž se liší od ostatních členů rodiny. Podle anglických zákonů lord smí používat pouze jména propůjčeného mu králem, v daném případě jména "of Bannister", a ztrácí rodinné jméno, kterého nadále používat nesmí. Proto Evelyn neměla ani potuchy o tom, že nastupuje na loď spolu s bratrem poručíka, kterého hledá. Že Bannister je pouze pro půjčené "lordské jméno" Henryho Brandese. A vzhledem k lordově rezervovanosti nedošlo nikdy k tomu, aby mu upřímně všechno vypověděla. Vlastně onehdy v Marrákeši, když se obálka ocitla v lordových rukou, bezmála na upřímnost došlo, ale profesor si to na poslední chvíli rozmyslel a nechtěl se "do aféry zaplést".

"Co budeš dělat?" zeptal se bratra. "Nemůžeš už ani vteřinku na sobě nechat lpět nařčení z vlastizrady a bezectnosti."

"Jako legionář ohlásím případ generálnímu štábu v Marrákeši. A protože ta mapa se týká společných anglo-francouzských zájmů, doufám, že budeme ušetřeni všech byrokratických průtahů."

"Miss Westonová..." obrátil se profesor v rozpacích na dívku a přejel si rukou po strništi... "já teď... mně teď..."

Evelyn chladně odpověděla:

"Vy, Sire, teď jistě uznáte, že jsem vás občas obtěžovala skutečně kvůli cti jednoho člověka. Je mi to líto, protože koneckonců život gentlemana není holubník."

Brandes se nechápavě díval z jednoho na druhého. Ještě nikdy neviděl svého bratra tak neupraveného a tak nabručeného jako v tuto chvíli, jak tam se sklopenýma očima cosi nesrozumitelného vztekle brumlal.

"Abych nezapomněl," řekl náhle Brandes, "miss Westonová hledá jakýsi starý rodinný šperk "

"Tohle jako kdybych už byl slyšel..." zabručelo jeho lordstvo a

trochu ho zamrazilo.

"K tomu by potřebovala tu kazetu s Buddhovou soškou," pokračoval Brandes. "Koupil jsem ti ji k svátku, jestli si vzpomínáš..."

"Proč jste mi to neřekla?!" zvolal nadšeně lord. "Ta soška i s kazetou je vám kdykoli k dispozici, miss Westonová."

"Nejlepší bude," řekla vzrušeně Evelyn, "když zatelefonuju matce a vy vyrozumíte personál ve svém londýnském bytě, aby vydali 'Snícího Buddhu' mé matce."

"To je naprosto zbytečné," mávlo jeho lordstvo s úsměvem rukou, "malý Buddha je tady s námi..."

Evelyn se prudce rozbušila krev v hrudi a ve spáncích.

"Kde?"

"V mém neceséru, sedí na holicí soupravě... Ne!... Miss Westonová! Vodu! Honem vodu!... Omdlela..."

Během krátké doby podruhé.

• 6 •

Truchlivě seděli ve třech. Když si vyslechli Evelynino vyprávění o všech těch útrapách a o štvani, jejíž nejnamáhavější částí se zúčastnilo i jeho lordstvo, běhal jim z té hrozná tragikomické historie mráz po zádech.

Evelyn vlastnoručně zahodila své jmění!

Její souboj s necesérem skončil. Ta poťouchlá taška ji jediným dobře mířeným plným zásahem skolila.

"Hle, když pánbůh dopustí, i necesér spustí."

"Dáme ho hledat," mumlalo jeho lordstvo, když vidělo, jak dívka smutně civí na rozdováděné stonožky pobíhající po udusané hlíně, jež nahrazovala podlahu.

Profesor sám věděl, jak beznadějná je to, co říká. Najít necesér na Sahaře. V sypkém písku, který denně mění svou polohu a někdy zasype z hodiny na hodinu i celé karavany.

Evelyn se na ně podívala se zvláštním, smutným úsměvem:

"Teď už je to jedno. Bůh tomu chtěl, abych hledala diamant a našla obálku. Čest vojáka má přinejmenším stejnou cenu jako ten nejkrásnější diamant."

"Samozřejmě já..."

"Sire," předešla ho rázně Evelyn, "doufám, že mě nebudete urážet nějakou 'přiměřenou odměnou'."

Mlčeli.

"Měla jste ho celou dobu vedle sebe," lamentoval lord. "Už na lodi jste s ním jela ve stejné kajutě, a už před Lyonem byste ho byla nechala na holičkách, kdybych vás nedonutil, abychom se pro něj mým zbytkovým autem vrátili! Takové jsou ženy. Patnáctkrát zahodí něco, o čem pak zjistí, když to definitivně opustily, že to byl jejich nejdražší poklad."

"Sire! Tento výrok se tluče s vaším citátem z Aristotela," odpověděla poněkud žlučovitě, protože teprv teď si uvědomila, jak nespravedlivý k ní byl někdy Bannister, zatímco ona bojovala za jeho bratra. "Já mám strýce, a ten zná lepší. Podle něho mnozí muži jsou jako frak: když jim chybí přiměřené prostředí, jsou nepoužitelní."

Lord zrudl.

"I mě postihla citelná ztráta," odpověděl prudce. "Měl jsem toho 'Holicího Buddhu' rád. A co se týče fraku: silnice není zrovna nej-
přiměřenější prostředí, a přesto jsem se osvědčil!"

"Nejel byste se mnou, kdyby vám nešlo o kůži!"

"Miss Westonová... Jste... Jste... nespravedlivá!..."

"Chtěl jste říct nevděčná! Prosím, jen to klidně vyslovte!"

Pobíhali po místnosti sem a tam jako malé děti. Profesor dokonce i bouchal do stolu.

"Když se budete častovat urážkami," zasáhl Brandes, "nic tím nespravíte."

Zmlkli. Evelyn plakala. Lord bručel.

"Je na čase," řekl Brandes, "abychom vyřídili tu věc s obálkou. Teď zatelefonuji na generální štáb. Nemůžeme to tak nechat už ani den, aby vás stíhali zatykačem. Můj bratr a já dosvědčíme, že jste s nasazením života zachránila pro vlast tuto důležitou, neocenitelnou mapu."

Vtom se ozvalo troubení na poplach!

Co se stalo?

● 7 ●

Poddůstojník-radista zachytil v noci světelné signály. Kdysi se

jednotlivé oázy na Sahaře dorozumívaly signály vysílanými pomocí reflektorů. Od té doby, co se rozšířil rozhlas, poušť je zahalena do tmy; rozsvěčující se bílé pruhy, které tam dříve čile mžikaly, přenechaly místo Herzovým vlnám.

V tu noc se opět rozbíhal k nebi po léta nespátný světelný telegraf. Signály musel vysílat z pouště někdo, kdo neměl vysílačku. Světelná morseovka opakovala snad padesátkrát:

"Lupiči... přepadnou... oázu... Mahrbuk... SOS. Lupiči... přepadnou oázu... Mahrbuk... SOS...SOS.... SOS..."

Světelný telegraf nejenže je upozorňoval na nebezpečí, ale volal pro něj o pomoc.

Pětičlenný strážní oddíl soustředil všechny v docela dobře opevněné vojenské nemocnici. Několik starých Arabů, pár dětí, osm deset nemocných vojáků a nepočtený strážní oddíl: nevalná obranná síla! "Kdo můžou být ti útočníci?" ptal se velitel oddílu.

"To vám můžem s miss Westonovou říct," pravil chladnokrevně lord a převzal jednu z rozdělovaných zbraní. "Je to po celé Evropě hledaný špión Adams se svou skupinou loupežných vrahů a s naverbovanými arabskými bandity. Musíme počítat nejmíň s padesáti muži."

"Tak to jsme ztraceni," řekl Brandes.

"Taky si myslím," odpověděl tiše lord.

• 8 •

Eddy Rancing se probudil děsným zápachem a po obličejí mu přejížděl jakýsi teplý, mokrý kus masa. Olizovala ho hyena.

Zděšeně se vymrštil. Hyena s vrčením uskočila.

Mladík sebral všechny sny, popadl revolver a několika výstřely zvíře zaplašil.

Bylo pekelné vedro. Slunce zcela volně pražilo na poušť, v níž nebylo kouska stínu. V hlavě mu hučelo, úporně ho bolela, a na místě, kam ho zasáhla rána, mu vznikla krvavá, oteklá pohmožděnina. Šel jako opilý, potácel se, mžitky před očima... Za jedním mimořádně vysokým písečným pahorkem našel přece jen kousíček stínu, tady si sedl a složil hlavu do dlaní.

Konec!

A je to docela banální smrt. Poušť, žízeň...

Mohl to tušit. Už začátek byl špatný. Posedlá honba za diamantem... Končí tady...

Dýchal hvízdavě. Plíce mu dráždila zrníčka prachu, jazyk měl oteklý, odulé rty popraskané, a jak se mu z těla přímo hmatatelně odpařovala veškerá vlhkost, kůže ho d'ábelsky svédila. "Dvě třetiny našeho těla tvoří voda" – vzpomněl si na větu, naučenou ve škole. Ty dvě třetiny se tady rychle vypaří. Bude tu ležet v prachu vysušený jako vypreparovaní středověcí mniši, co visí svaštělí, v kutnách, na sklepních zdech starých klášterů.

Žízeň byla nesnesitelná. Napůl šílený se vrávoravě vydal na cestu pouští. Ohromný, nadmutý kotouč slunce žhnul za žlutými závoji prachu vznášejícími se ve vzduchu a za soumraku dosáhl okraje rovin na obzoru. Jeho rezavý odlesk podivně zářil na šednoucím horizontu a na němém filmovém pásu faty morgány, promítaném po nebi, táhly hlavou dolů postavy na velbloudech.

Eddy sotva pletl nohama.

Slunce zhaslo s fialovým zášlehem za nejbzdálenějšími písečnými dunami.

Zakopl o něco a natáhl se. Už neměl sílu vstát.

Plazil se po břiše k černému předmětu, o který zavadil.

Nějaká taška! Necesér!

Třeba je v něm voda!...

Třesoucí se rukou otevřel tašku, něco si pořád dokola brblal a prsty zkroucenými jako drápy sáhl do ní.

Dostavil se měsíc se svou mrtvolnou skleněnou hlavou. Eddyho roztřesené prsty vylovily větší hladký předmět. Upustil ho před sebe. Jak ležel na břiše, dívali se na sebe z dvoucentimetrové vzdálenosti:

Eddy Rancing a "Snící Buddha"!

Seděl na kazetě s hluboce skloněnou hlavou, jako když se za celou tu věc stydí. Sešli se na konci cesty. Na Sahaře.

Eddy Rancingu, dostals ho. Netrpěls nadarmo. Tumáš! Je tvůj! Vypij si ho!

Věděl totiž, že je to ten pravý. Tenhle má v hlavě diamant, to je nesporné; není důležité proč, ale je to nesporné. Kdyby mu rozbil hlavu, vypadl by diamant.

A Eddy Rancing se rozřehtal. Překulil se v pouštním prachu na

záda, rozhodil ruce a chechtal se zplna hrdla, se strašlivým obličejem, zmuchlaným do tisíce vrásek se chechtal...

A Buddha seděl na malé kazetě v obrovské poušti a snil...

• 9 •

Po půlnoci, kdy je prach Sahary skoro ledový, protože ze sebe závatnou rychlostí vydal všechno teplo, Eddy Rancing přišel ještě jednou k sobě. Tady člověk nepřijde ke smrti jen tak lacině. V chladnoucí poušti se rychlé odpařování těla zastaví a zbylé šťávy začnou znovu trošinku kolotat.

Ještě jednou rozžehnou vědomí do kruté skutečnosti. Otevřel oči.

Proti němu seděl Buddha. Se skloněnou hlavou, nehnutě. Jako kdyby držel hlídku nad jeho smrtí.

Už si ho nevyšímal. Sáhl do tašky. Vypouklé zvětšovací zrcadlo na holení, hřeben, moderní reflektorová baterka, kniha... holicí mýdlo... Lahvička.

Lahvička!

Odšrouboval čepičku. Mělo to jemně mentolovou vůni. Obrátil obsah do sebe. Jaktěživ nepil lahodnější nápoj než těch dvaapůl deci poněkud vlašné ústní vody firmy Barcos-Moravec. Firmě Barcos-Mbravec se ani nesnilo o tom, před kolika vynikajícími koktejly, bowlemi a šampaňskými si v Eddyho hodnocení palmu vítězství odnesla "mírně aromatizovaná ústní voda Dandy".

Vzchopil se. Posadil se. Ústní voda jako kdyby mu dál kolovala v krvi. A mírně mentolová chuť je vskutku osvěžující.

Už držet v ruce Buddhu, že ho rozbije. Potom si to rozmyslel. Dokud není v bezpečí, ať jen zůstane diamant tam, kde je. Diamant mu připomněl oázu Mahrbuk, Evelyn a posléze lupiče. Vždyť... Vždyť... loupežníci teď přepadnou oázu! Tam ti nemají o tom ani tušení. Smrt je na cestě k nim... Ale co on tady zmůže?

Hoho! Zmůže hodně! Člověk nadarmo neflirtoval s dcerou strážce majáku. Na Sahaře se věci přehodnocují. O tom se přesvědčil už na těch toaletních potřebách. Člověk nikdy neví, kdy se mu může hodit to, čemu se zrovna učí.

Rozsvítil baterku, podržel před ní zrcadlo, a jak ho to naučila

dcera bručouna Harringtona, zvětšovací zrcadlo tu přikryl, tu podržel před světlem, přičemž přesně dodržoval délku interpunkčních znamének: "Tečka... čárka, tečka, tečka... čárka... tečka..."

Morseovy značky bylo vidět v noci na kilometry:

"Lupiči... přepadnou... oázu... Mahrbuk... SOS."

Signalizoval tak dlouho, dokud mu zrcadlo nevypadlo z ruky a on nepadl únavou. Z posledních sil obrátil baterku tak, aby světlo mířilo kolmo k nebi. To mu zachránilo život.

"Signály šly odtamtud! Podívejte se na ten dlouhý paprsek světla!" zvolal redaktor Holler, jenž jel s koženým váčkem na krku, protože velbloud měl na něj přesně týž deprimující účinek jako letadlo.

• 10 •

Lupiče trochu zaskočilo, když je, od zotavovny uvítala salva. Asi šest Arabů sestoupilo zničehožnic s velbloudů po hlavě.

"Zpátky!" zvolal Adams.

Stáhli se mezi palmy a odtamtud zahájili palbu.

Jedna kulka rozstříkla třísky z okenního rámu vedle lordovy hlavy. Bannister nehnul ani brvou, páčil dál. Když Evelyn tiše vyjekla, otočil se.

"Teď vidíte, miss Westonová, že gentleman si může zvyknout kromě holicího strojeku i na jiné zbraně. Vzpomínám si, za války..."

"Mušku mají..." zamumlal trochu udiveně a nedopověděl, co bylo za války.

Lupiči ani moc nestříleli. Určitě měli něco za lubem. Brzy se ukázalo, co. Nemocniční pokoj se zaplnil divným, trpkým zápachem.

"Něco tu hoří!" řekl velitel oddílu.

Zvenčí přiběhl jeden Arab:

"Nějaký prokletý pes obešel dům a hodil na střechu koudel!"

Praskalo to jako z kulometu. Oheň se šířil. Hasit ho bylo vyloučeno. Jakmile se někdo objevil s mokrou dekou na střeše, vzápětí se skutálel prostřílený jako řešeto.

"Miss Westonová," řekl lord, "třeba to budete potřebovat,"

Podal jí browning.

"Děkuju vám," řekla Evelyn.

Ze střechy vyšlehly vysoko plameny a kouř v místnosti byl ne-

snesitelný. Pod nohama bránících se mužů pobíhaly prchající krysy.

"Obálka! Obálka!" zvolal Brandes. Museli zápasit s neustálými záchvaty kašle. Lord Bannister bratrovi porozuměl. Obálka se musí zničit, aby nepadla do rukou útočníků!

Přilétaly desítky střel. Lupiči se chystali na frontální útok. Okna se s řinčením sypala, prostřílený nábytek praskal a lord se přibližoval se zapalovačem k obálce s pěti pečeti, aby ji spálil. Brandes ji držel.

Evelyn stála s browningem v ruce smrtelně bledá u zdi. Kulka roztránila lékárníčku u její hlavy. Nevšimla si toho. S bolesti v srdci hleděla na obálku. Takže i obálka vezme za své. A oni taky, všichni! Všechno bylo zbytečné!

Tu dorazila četa divokých spahiů v čele s krotkým redaktorem, jenž měl na krku kožený váček.

• 11 •

Raníky už přinesly fotografie miss Evelyn Westonové, které si opatřily z Londýna. Redaktoru Hollerovi v mžiku zaskočil kus pečene ryby do dýchací trubice a on se málem zadávil.

Nebesa! To je přece lady Bannisterová!

Nesmysl! Lady Bannisterová a mezinárodní vyzvědačka?

Ale jděte!...

Lupička a vražednice?... K smíchu!... Ale vždyť... Počkat!... ten večer, kdy došlo k loupeži, přišla tak otrhaná a zablácená... A... Hoho! Letadlo v Lyonu... Když lord uviděl noviny... Ale ale! Proč se ten pedant lord vystrojil za nezaměstnaného tyrolského zpěváka? A to ještě nic není. Ale proč jemu, Hollerovi, nebylo nápadné, že člen Královské akademie a nadějný kandidát na Nobelovu cenu nosí na klobouku i na vkus venkovských pantátů neslýchaně velkou štětku?

Kdypak nosil lord štětku? Navíc tak vycpanou?

Co se tu dá dělat? Je svatosvatě přesvědčen, že Evelyn Westonová je totožná s dámou, kterou on zná jako lady Bannisterovu. Ale co když se, i kdyby, to mělo být deset tisíc ku jedné, přece jen mýlí? "Rozum do hrsti, Hollere! Dej si pozor! Dej si setsakramentsky pozor!"

Musí za tím jít... Kam že to bylo? Do oázy Mahrbuk! Vlastně nejdřív půjde za lordem Bannisterem.

U lorda Bannistera se dověděl, že pán domu odjel s jakýmsi hostem a s nějakou dámou. Nový sluha mu nemohl říci; zda je ta dáma lordovou manželkou či ne.

"Podívejte se, příteli," řekl nervózně Holler, "vy se tady v Marrákeši vyznáte. Sežeňte mi rychle dvacet spolehlivých mužů, kteří se mnou pojedou do oázy Mahrbuk. Chci jet za vašim pánem, myslím, že mu hrozí nebezpečí. Tu máte pět set franků na zálohu."

Sluha během hodiny sestavil karavanu včetně průvodce, velblouda na nošení vody a včetně potravin. Sám se k nim taky přidal. Tak. Teď si začne pátrat hezky na vlastní pěst.

Hlavní otázka: Kdo je, to ten Münster, jehož ta dáma hledá? Je lady Bannisterová totožná s Evelyn Westonovou, a když ano, co má s tím vším společného lord? Jestli je ta dáma opravdu špiónka, pak ji on a jeho kamarádi chytanou. Obrovská senzace! Jestli není špiónka, pak on prostě jenom navštíví oázu Mahrbuk, na což má právo. To ještě není žádná blamáž. Oznámit to policii? To tak! Londýnský redaktor si nejdřív ohřeje svou vlastní polívčičku, a potom ať si klidně přijdou pánové se svými protokoly.

A jelikož nad potulnými redaktory bdí speciální anděl strážný, u trosek starého latinského města v poušti potkal oddíl spahiů. A heleme se na velitele černochů! To je přece poručík Villers, se kterým se dobře zná! Za rífské války sloužil na generálním štábu tisku.

"Haló, Hollere!" pozdravil ho poručík. "Vypadáte jako nefalšovaný beduín z poslední revue Follies Bergeres."

"Pozdrav pánbůh, Villersi! Co hledáte v tomhle latinském městě, kde už tisíc let nejsou v provozu lokály a nehraje jazz?"

"Patroluju, kamaráde! Osmáctyřicetihodinová hlídka. Kam máte namířeno vy?"

"Jedu do oázy Mahrbuk. Mám teď dovolenou, tak si jezdím všude tam, kde nemám co pohledávat."

"Víte co? Ať má anglický tisk čestný doprovod! Do večera můžeme jet spolu. Doprovodím vás k pouštní studni."

Setmělo se. Poručík se však nevrátil. Dál už oddíl spahiů uháněl s Hollerem jako na velbloudím derby, jelikož důstojník uměl dobře morseovku.

Cestou narazili na Eddyho Rancinga. Několik Arabů a sluha lorda Bannistera se s ním vrátili do Marrákeše a spahiové s utrmáčeným Hollerem v čele pádili zběsile k Mahrbuku.

Dojeli včas.

Gordon, doktor a Corned-Beef padli za obět' první salvě. Ostatním, včetně Adamse, nasadili pouta. Rainer ještě pořád tak zapáchal, že ho nebylo možno vyslýchat. Když mu svazovali zápěstí, řekl rezignovaně:

"Tak rychle se mi žádné přání ještě nikdy nesplnilo. Celý den jsem toužil po tom, abych si ještě aspoň jednou jedinkrát pobyl delší dobu v chládku. Myslím, že teď si nebudu moct stěžovat."

A tak se taky stalo.

• 12 •

Lord poprvé v životě říkal upřímně to, co řekl už tolikrát bez špetky přesvědčení:

"Těší mě, milý Hollere, že vás vidím!"

Redaktor koulel očima a zachroptěl:

"Sežeňte mi něco kyselého na zakousnutí!... Takový rozbouřený velbloud!... Někdy jsem měl pocit, že se mezi jeho dvěma hrby potopím," – a hrobovým hlasem zachroptěl: "Okurku!"

Důstojník se mezitím spojil s generálním štábem. Generální štáb mluvil s anglickým vyslanectvím. Po drátě hovořili i vojín Münster a lord Bannister.

Potom se průvod vydal zpátky do Marrákeše. Vpředu lord se svým bratrem, Evelyn se svou taškou a Holler, který se zatím už vybavil náležitou zásobou okurek. Bylo mu jasné, že se svým příslovečným štěstím zase ulovil jednu ze svých fantastických senzací. Lord mu slíbil, že mu brzy vypoví všechno, co se dá přetřásat před veřejností, a dal mu ruku na to, že on to napíše jako první.

Tak se taky stalo a Hollerova popularita nesmírně vzrostla.

Zase byli v salónu lordovy vily. Dům jakoby náhodou obklopili procházející se spahiové. Probíhal výslech lupičů. Telefonovalo se čile a vojenský prokurátor navštívil i Evelyn. Nejdřív se její role objasnila a pak dostala i zvláštní svatozář. Evelyn však seděla unaveně a sklesle v lordově po londýnsku zařízeném salónu, v němž iluzi evropského bytu stupňoval ještě i krb, jenž je v Africe opravdu

ropského bytu stupňoval ještě i krb, jenž je v Africe opravdu raritou.

Kolik toho zkusila. A teď...

"Ztracená historie..." řekl smutně lord.

"Jaká historie?" zavěťřil Holler.

"Nic, nic...", řekl Bannister. "Ztratila se mi holicí souprava, má lá ozdobná kazeta... Moc mě to mrzí... Stávala vždycky tam na krbu a..."

Napřážená ruka mu zůstala tak, jak letmým gestem ukazoval ke krbu a ústa měl rovněž nehybně otevřená. Všichni hleděli ve směru napřážené ruky, strnulé ve vzduchu.

Na římse krbu seděl na smaltované kazetě, se skloněnou hlavou – "Snící Buddha"!

Jako hypnotizovaní šli k němu: lord, Evelyn a Brandes. Nejdřív se ocitl v lordových rukou.

Stáli tam.

"Tohle je přece vaše holicí souprava, sire!" zvolal Holler. "Našli jsme ji vedle otevřeného neceséru tam, kde jsme sebrali toho mladíka. Zřejmě si uspořádal z vaší toaletní soupravy velkolepý lunch. Váš necesér mu zachránil život, a pak zas on zachránil svou baterkou nás všechny. Váš sluha dopravil mladíka domů a samozřejmě posbíral všechno, co ten pán nepojal do svého jídelníčku. Podotýkám, že já odpovídám jen za kamenec."

Hollera však nikdo neposlouchal. Šest rozzářených očí se upíralo na Buddhu. On je zachránil všechny!

Co však může očekávat orientální prorok oplátkou za to, že učinil zázrak? Vděk? Podle jistého přísloví ani ve vlastním domě ne. Vzali na vědomí, že pro ně udělal zázrak a pak...

Pak s ním seklí ze všech sil o zem, až se roztříštil.

Buddhův osud se naplnil. Ležel tam rozbitý napadrt'.

A jak si to starý trestanec v agónii vysnil, z hlavy roztříštěného bůžka vyšel na světlo boží diamant! Trochu ho odrhli, aby s něho opadala přischlá hlína, a teď se třpytil ve své plné pohádkové nádheře; ti tři na něj zírali stejně zbožným, uhranutým pohledem jako svého času Jim Hogan, když mu ho kníže Radzovill aristokratickým gestem podával.

• 13 •

Půl dne probíhaly pilné telefonické rozhovory na linkách Marrákeš-Paříž a Londýn-Paříž-Marrákeš. Vzhledem k těsné vojenské spolupráci mezi Francií a Anglií byla celá záležitost stejně životně důležitá pro Paříž, jako byla nesmírně závažná pro Londýn. Telefonáty měly za výsledek, že vojenský lékař prohlásil jistého legionáře jménem Münster v důsledku zranění za neschopného vojenské služby a vojín byl na místě demobilizován. Ještě téhož dne letěl do Londýna a ve své aktovce vezl oranžovou obálku uzavřenou pěti pečeti.

Francouzský tisk se na prvních stránkách věnoval osobě miss Westonové, a to velice pochvalně. Miss Westonová s nasazením života zachránila nenahraditelně důležitý vojenský dokument, a zatímco francouzská policie pořádala na ni honičku, tato dáma se postarala, aby se dotčený spis dostal v nepoškozeném stavu k příslušným úřadům, do nejpovolnějších rukou. Z výpovědi miss Westonové a mezitím zemřelého Wilmingtona vyšla najevo také nevina poručíka Brandese, podezíraného ze špionáže.

Wilmington, zavražděný svého času ve svém bytě, padl za oběť vlastním intrikám. Shodně vypovídal i v poušti zajatý dávno hledaný nebezpečný špión Adams. Miss Westonová za přispění svědků, jakož i věrohodných dokladů dokázala, že do bytu za oběť padnuvšího Wilmingtona šla kvůli svému právoplatnému dědictví. Sešel se anglický vojenský soud, aby projednal případ poručíka Brandese, jenž se mezitím dobrovolně přihlásil, a tento proces skončí podle všech předpokladů plnou rehabilitací podezíraného.

• 14 •

V jednom stinném zákoutí parku postávali trochu bezradně Evelyn a lord. Stáli tady už dlouho, povídali si o nejrůznějších lhostejných věcech a, přitom oba mysleli na něco jiného.

Jeden na druhého.

Nakonec si lord odkašlal a pravil:

"Můžete mi odpustit?"

"Nemůžu."

"Hm... hezky mi to vrátila," pomyslel si lord a nevěděl, co na to říci.

"Nevzpomínáte si," řekl nakonec, "v jaké vesnici jsem to chtěl oné dotyčné noci přenocovat? Rád bych vrátil hostinskému noční košili. Třeba ji chudák postrádá."

"Dejte ji mně, cestou domů se v tom hostinci stavím. Vesnice se jmenuje La Rochelle. Nikdy na ni nezapomenu. To je jednou jisté."

"Povězte, proč mi nemůžete odpustit? To je na mladou dámu skutečně drsné jednání."

"Nemůžu vám odpustit, protože se na vás nezlobím, Henry. Vidíte, že vám smím tak říkat i za Hollerovy nepřítomnosti?"

"Radši bych vás obdaroval svým příjmením... hm... nemyslíte? Zdá se, že je chladno. Totiž..." Jeho lordstvo bylo v děsném zmatku. Jeho rozpaky však začaly polevovat, když mu Evelyn položila obě ruce na ramena. Potom si hleděli do očí. Zvědavě, dlouho...

• 15 •

Nejlíp pochodil Eddy Rancing. Především zvažněl. Dále byl oslavován jako geniální anděl spásy za útoku na oázu Mahrbuk. Firma Barcos-Moravec mu zaplatila pět tisíc liber za story, v níž Rancing sděloval celému světu, že za svůj život vděčí výlučně mírně aromatizované ústní vodě Dandy. "V poušti je nepostradatelná!" Mr. Rancing se zvlášť vyslovil také o "vysoké výživné hodnotě vitamínového krému Dandy".

Zůstal v Africe jako Bannisterův tajemník.

A dobře učinil!

V londýnských ulicích totiž často vyvolával pozornost elegantní šedovlasý pán, který chodil neustále s dvojhlavňovou loveckou puškou a patrně mezi chodci někoho hledal. Ten pán hledal Eddyho Rancinga.

Ten pán byl Mr. Arthur Rancing. Za jedné bouřlivé noci uprchl z Mügli am See, nechal tam i zavazadla, a Gréte na něj od té doby v kruhu svých koček stále čeká.

Všichni byli pohromadě v bytě lorda Bannistera, jenž se před necelými čtyřiceti hodinami vrátil se svou mladou manželkou ze svatební cesty.

Byl přítomen i rehabilitovaný poručík Brandes a Mrs. Westonová tam byla také. Na stará kolena se konečně cítila dokonale šťastná. Nechyběl však ani Mr. Bradford, s plnou vážou své autority a zdravého lidského rozumu.

Především všichni v duchu konstatovali, že Evelyn je ta nejkrásnější žena na světě, lord Bannister shledával svou manželku ještě o stupeň hezčí.

Znovu a znovu probírali každý detail onoho podivuhodného dobrodružství a byli přítom veselí i smutní, ale v zásadě velice šťastní.

"Je to divné," řekla paní Westonová, "kolik drobných okolností se muselo sejít, aby se všechno odehrálo tak, jak se to odehrálo."

"A za jakým účelem? Kde je ten filozof, který nám to poví?" ptal se hloubavě poručík Brandes.

"Já jsem lékař," odpověděl Bannister a podíval se na Evelyn. "Ale máme v rodině skvělého filozofa, který nám na tuto otázku určitě odpoví."

Mr. Bradford se domníval, že narážka platí jemu, a pomalu, soustředěně pravil:

"Život je jako vesta u letních šatů: krátký a bezúčelný. "

JENŮ REJTŮ PLAVOVLASÝ CYKLÓN

Čtení
na
dovolenou

Z maďarského originálu A sőzke ciklon,
vydaného nakladatelstvím Magvető Könyvkiadó,
Budapest 1974, přeložila Estera Sládková.
Kresba na obálce Adolf Born. Graficky upravil
Miloslav Fulín. Vydal Odeon, nakladatelství
krásné literatury a umění, n. p.,
jako svou 4121. publikaci v redakci krásné
literatury. Praha 1988.
Odpovědný redaktor Václav Jamek.
Výtvarný redaktor Miloš Novák.
Technická redaktorka Karolína Kotlářová.
Vytiskly Tiskařské závody, n. p., závod 2, Praha
1,
Karmelitská 6.
9,60 AA. 9.80 VA. 604 22825.
vydání první. Náklad 37000 výtisků.

13/34 01-064-88
Cena kart. 14 Kčs